

SEKSUAL POLITIK

NUMMER 3

5. ÅRGANG

10 KRONER

UDVIDET NUMMER

homoseksuelle
post
arbejdere

PORNOGRAFI

AAO og
BØSSEUNDER-
TRYKKELSE

fra freud til hertoft
og retur

BLADET SEKSUALPOLITIK
STUDIESTRÆDE 18
1455 KBH. K
Tlf. 13 04 23
(fredag kl. 10 - 12)

INDHOLD:

SF svarer

Solidaritetsfest for Seksualpolitik
Homosexuelle postarbejdere

AAO

Front Runner

Bøssebevidsthed

Bøssedigte

Pornografi

Anita Bryant

Debat om Hertofts "Klinisk Sexologi"

Forside linoliumssnit: Ole Morten

REDAKTION OG LAY-OUT:

Inger Albertsen, Pernille Bezzi,
Karen Hilden, Christian Kampmann,
Hans-Otto Loldrup, Finn Mikkelsen (ansv.),
Ole Nørlyng, Claus Rønn,
Jeannette Schellenberg Ole Leidecker

SATS:

Bladfabrikken, Nørrebrogade 18 B, 2200 N

TRYK:

Dichmann Tryk

BLADET SEKSUALPOLITIK
sælges hos:

KØBENHAVN:

Københavns Bogcafe, Kultorget 11
Boghandlen for samfundslitteratur
Reitzels Boghandel, Nørregade 20
Informations Kiosk, Demos, Arnol Busck,
Munksgård, Pocket Bogladen,
RUC's boghandel Roskilde,
Handelshøjskolens boghandel,
Langhårsklipperen, Nytorv 3

ARHUS:

Kvindehuset, Nørregade 6
Århus Bogcafe, Anholtsgade 4
ODENSE:

Bogladen i Odense, Skt. Knuds Kirke-
stræde 7

Husets Bogcafe, Vester Alle 15.

HILLERØD:

Bogbutikken, Sønderbanevej 16

ESBJERG:

Esbjerg Bogcafe, Danmarksgade 66

OSLO:

Jaap Huismanns Minde
Hjelmegatan 3, Oslo 3

Adresser:

Bøssernes Befrielsesfront
Bøsserhuset, Karlsvognen, Christiania
1407 København K.

Mandagsmøder holdes hver mandag kl. 20

Introduktionsmøder for nye B.B.F.'ere
holdes den første mandag i hver måned,
Åbenrå 33 I kl. 20.

Seksualpolitiske hovedpunkter

Hvad vil vi?

Vi kæmper for seksualrevolutionen. Det er ikke nok at bekæmpe den økonomiske undertrykkelse, også den seksuelle undertrykkelse må bekæmpes. Kapitalismen og patriarkatet støtter hinanden, og revolutionen må knuse begge systemer. Vi vil tvinge venstrepartierne til at beskæftige sig med seksualpolitik. Samtidig vil vi vise dem, der tror, at de er seksuelt frigjorte, at socialismen er en betingelse for at den seksuelle undertrykkelse kan holde op.

Samliv

Vi kæmper for en seksuel frigørelse fra den mandsdominerede kultur. Den patriarkalske kernefamilie skal nedbrydes. Den undertrykker alle sine medlemmer, og kapitalismen bruger den til at indoktrinere sit undertrykkende system. Kapitalismen og patriarkatet støtter kernefamilien, fordi den opretholder og videregiver det normalitetsbegreb, der skaber forfølgelse og undertrykkelse af anderledes tænkende, følende og handlende. Først når kernefamilien er nedbrudt, ophører undertrykkelsen af andre samlivsformer.

Samfundet

Vi kæmper for et socialistisk Danmark, hvor folket og ikke profitten bestemmer. Folket alene afgør, hvad der skal produceres — og hvor meget, hvordan og hvorfor. Ned med ejendomsretten! Al magt til folket!

Kønsbalance på arbejdsmarkedet

Vi kæmper for kvindens økonomiske selvstændighed. Kønsbalance på arbejdsmarkedet vil forhindre, at kvinder bliver

brugt som en særlig kvinde-arbejdskraft-reserve, og det vil forhindre, at arbejdsløsheden bliver større hos kvinder end hos mænd.

Krop og seksualitet

Vi kæmper for menneskets ret til at bestemme over sin krop og dens muligheder. Alle må have lov til at vælge seksualpartnere, som de har lyst til, uanset køn, alder og slægtskab, når bare det er frivilligt og til gensidig glæde. Og alle må kunne onanere med glæde og uden skyldfølelse.

Kampen for frigørelse

Vi kæmper for at nedbryde de undertrykkende kønsroller, som kapitalismen og patriarkatet har skabt og bevaret. Vi støtter aktivt kvindens kamp mod undertrykkelse og kræver, at manden frigør sig fra sin undertrykkende rolle. Frigørelsen skal også omfatte børnene. Uden deres frigørelse er seksualrevolutionen umulig. Vi støtter de lesbiskes kamp og bøssernes kamp for frigørelse. Deres kampe er nødvendig for seksualrevolutionen og kan ikke skilles fra den.

Ned med pik-imperialismen!

Seksualrevolutionens drivkraft

Vi solidariserer os med de grupper, der kæmper for at nedbryde kapitalismen og patriarkatet. Fra den kommer seksualrevolutionens drivkraft. Det er: Lesbisk Bevægelse, Bøssernes Befrielsesfront, Kvindebevægelsen, Mandebevægelsen, Pædofilgruppen, Børnernes Befrielsesfront og Kollektivbevægelsen.

I LYST OG NØD undertrykkelsesbilleder

en udstilling af kvinder om kvinders seksualitet. Vi har på udstillingen lavet et rum hvor vi vil samle beretninger om kvinders seksualitet. Vi opfordrer alle kvinder til at komme og blive interviuet om jeres seksuelle erfaringer og oplevelser. Vi håber anonymiteten vil gøre det muligt at over skride blufærdighedsgrænsen.

24/11-11/12 hver dag kl 15-21, 30 HUSET MAGSTRÆDE

SEKSUAL POLITIK
4 NUMRE FOR 30 KR

SEND DIT NAVN OG
ADRESSE TIL

SEKSUAL POLITIK
STUDIESTRÆDE 18 KLD.
1455 KØBENHAVN K
GIRO 7251114

Forbundet af 1948: Postbox 1023,
1007 København K.
Tlf. (mand.-torsd. kl. 17-18) (01) 111961

Den lesbiske bevægelse, Kvindehuset,
Prinsessegade 7, 1422 København K.
Tlf. (01) 57 03 66.

Rødstrømperne, Kvindehuset,
Prinsessegade 7, 1422 København K.
Tlf. (01) 57 03 66
Mandebevægelsen, Dronningensgade 14,
1420 København K.
Tlf. (01) 57 05 59
(mandag og torsdag 18.30 - 20.30).

RÅDGIVNING:

"Små skridt", hver mandag 18 - 20 i
KVINDEHUSET i København.
Mandebevægelsens rådgivning,
hver onsdag 19 - 21 i Dronningensgade 14

PLURALISTISK DIKTATUR

Et forslag, der skal danne grundlag for optagelse i EF af ansøgerlandene Spanien, Portugal og Grækenland, stiller krav om "pluralistisk demokrati" i medlemslandene. Dvs. fri partidannelse.

Man kunne derfor vente, at kravet var opfyldt i de gamle EF-lande. Men Vesttyskland er et særpræget "pluralistisk demokrati. Socialistiske partier er tilladt og det er tilladt at være medlem af dem, så kan man ikke bare ikke få noget arbejde. Tilmed har de kristelige unionspartier i den seneste tid foreslået forbud mod partierne til venstre for Socialdemokratiet. Under denne EF-demokratiske pluralisme er det svært at være venstreorienteret.

Det er lettere i Danmark, fordi myndighederne ikke systematisk anvender personregistrering til Berufsverbot. Men de færreste tvivler vel på, at registreringen finder sted og kan bringes i anvendelse. Og selvom Erhard Jakobsen har afskaffet klassekampen, så er de fleste andre ikke i tvivl om, hvad vej vinden blæser. Magtapparatet sættes ind over for blokadefolk, i Christiania, mod Ballerups Kontrapunkt og en børneinstitution i Todesgade. Men hvornår anholdt politiet sidst en boligspekulant for fupmoderniseringer eller en arbejdsgiver for at fyre folk af profithensyn.

Grundloven sikrer os ytringsfrihed, men landets borgerlige flertal fra Socialdemokratiet til Fremskridtspartiet har patent på medierne og de rigtige meninger — dem man uden risiko kan bringe til torvs i samfundet. Som socialist starter man i de fleste diskussioner i forsvarsposition og må forsikre, at man da heller ikke bryder sig om systemet i Sovjet. Ens mening er bare ikke som de andres objektiv, men indoktrinering, som det fx hedder hos Centrumsdemagogerne. Deres yndlingslever behøver ikke at kunne tænke selv, bare de kan kongerækken, den lille tabel og en stak salmevers, hvilket også glæder profeten Jens Møller, hvis største frygt er, at Vorherre skulle vise sig at være bøsse.

Venstrefløjen får lov til at komme til orde på sådanne områder som kultur, undervisning og sociale forhold — de områder som man har nedværdiget sig til at give kvindelige ministre i de senere år. Men selvom de borgerlige politikere kun kan forklare den expanderende kapitalistiske krise ved at sige, at den kommer udefra og ovenfra og anden teologisk tågesnak — så drømmer man ikke om i det "pluralistiske demokrati" fx. på tv-skærmen at lade en marxistisk økonom give en sammenhængende forklaring på krisens karakter. Det "pluralistiske

demokrati" synes — som det i endnu højere grad er tilfældet i Vesttyskland — at bevæge sig i retning af et "pluralistisk diktatur", dvs. at man giver fuld frihed for partier og grupper, der vil bekæmpe venstrefløjen.

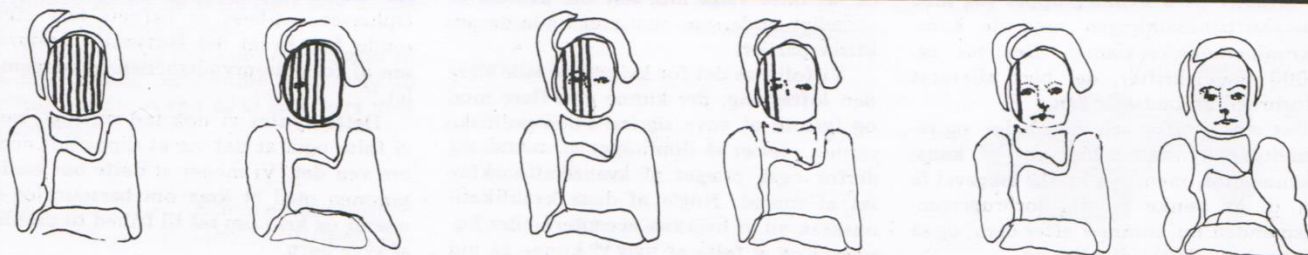
I den nuværende vanskelige situation er det ikke venstrefløjens opgave at komme rendende tre skridt efter udviklingen med spidsfindige analyser, som ikke bliver brugt til noget alligevel. Vi må gå i offensiven og experimentere os frem til bedre, mere solidariske former at arbejde og leve sammen på. For at redde os selv og hinanden gennem krisen. Men først og fremmest for at fremme forståelsen for den alternative socialistiske solidaritet og den naturlige sammenhæng mellem arbejde og "politik" på den ene side og "det private" på den anden. En bevidstgørelse om dagens undertrykkelse for derigennem at mobilisere kræfter til at ændre den gennem en ændring af dens samfundsmæssige årsager.

Endnu er det ikke så vanskeligt endda at være socialist. Vi er stadig i et vist omfang omfattet af ytringsfriheden. Men borgerskabets behov for at finde syndebugke (pædagoger, studenter, arbejdsløse, invalidepensionister, terroristsympatisører, mv.) kan snart gøre det til en virkelig belastning. Tilhører man samtidig en gruppe, som i forvejen er undertrykt — kvinder der jages frem og tilbage mellem hjem og arbejdsmarked i takt med kriserne, eller bøsser (jvf. artiklen om homoseksuelle postarbejdere) — så bliver undertrykkelsen dobbelt belastende.

SEKSUALPOLITIK tager sit udgangspunkt i sådanne former for undertrykkelse, i det enkelte menneskes truede situation. Vi vil gerne arbejde hen mod en forståelse af de samfundsmæssige årsager til den omsiggribende personlige elendighed. Første skridt er en forståelse af selve undertrykkelsens karakter. Kun med den slags viden kan man gå velrustet ind i kampen mod reaktionens mange ansigter: Radioaktive lyttere, Læger der respekterer fostre højere end voksne mennesker, Katolsk Folkeparti, Det sorte Nul og Centrumsdemagogen Anker kobsen.

Man bør vælge sine fjender med omhu. Ved at kaste handskens i synet på højredrejningen deltager vi i kampen for og udformningen af et kommende socialistisk samfund. Og vi supplerer den øvrige venstrefløjs arbejde med det seksualpolitiske aspekt, som man på maskulin vis så grundigt har fortrængt. Desuden synes denne emnekreds at garantere stof nok til mange kommende numre.

Redaktionen

SF SF

SF

SVARER:

Seksualpolitik har henvendt sig til SF for at få at vide, hvordan partiet stiller sig til de hovedpunkter vi opstiller

Vi har desværre ikke haft mulighed for at diskutere dette svar, hverken i kvindegrupperne, i hovedbestyrelsen eller partiet iøvrigt.

Derfor må nogle af de områder jeg kommer ind på stå for min egen regning. Samtidig må jeg jo også indrømme at vi ikke har en samlet seksualpolitik, hvis I dermed mener nogle fastlagte programpunkter.

Vi mener ligesom jer, at det er en uhyre vigtig kamp at afskaffe den økonomiske udbytning, og at vi kun kan gøre det i et socialistisk samfund, men at det alene ikke forandrer de normer, værdier og holdninger som vort kulturmønster har belemret os med.

Vi må både kæmpe for det enkelte menneskes økonomiske selvstændighed og for en holdningsændring.

De normer, værdier og holdninger vor kultur består af (den jødisk/kristne/patriarkalske moral) har årtusinders indoktrinering på bagen, og det er vanskeligt at få gjort op med såvel Tarzan-idealet som Paulus' kvindesyn.

Kapitalismen udnytter og profiterer ikke alene på den økonomiske ulighed og den private ejendomsret, men bruger sandelig også dobbeltmoralen og den seksuelle ulighed til at skaffe sig mere profit. Dvs at man appellerer til mænds pengepung ved at bruge kvinders krop som lokke- og salgsmiddel i reklamen. Det er årsag til det initiativ SF's kvindegrupper tog med underskriftsindsamlingen mod de kønsdiskriminerende reklamer. Der var ca. 19.000 underskrifter, der blev afleveret til forbrugerombudsmanden.

Det ændrer i sig selv ikke salgs- og reklamefolks kyniske udnyttelse af kønsrollemønstret, men kan måske alligevel få dem til at tænke på om forbrugerombudsmanden nu kommer efter dem, og så er det vel et lille skridt på vejen.

Tvangsforanstaltninger

Med hensyn til kønsbalancen på arbejdsmarkedet, så tror jeg ikke at en ligelig fordeling vil sikre at kvinder ikke jages ud på og hjem fra arbejdsmarkedet, alt efter hvad der passer arbejdsgiverne bedst og som konjunkturerne er.

Der mener jeg der må bruges nogle tvangsforanstaltninger, fordi normerne og holdningerne står i håbløs modsætning til en ligestilling, og fordi det stadig er kvinder, der har børn — mænd har nok børn, men har så nogen til at passe dem, det vil jeg komme tilbage til senere. Vi kan ikke få en ligestilling så længe kvinder er arbejdskraftreserve og så længe der på trods af formel ligeløn stadig er uligeløn, og så længe kvinder er næsten usynlige i alle de forsamlinger hvor der tages beslutninger.

På Socialistisk Folkepartis landsmøde i 1976 vedtog vi en kønskvoteringsregel, hvorefter hvert køn har ret, men ikke pligt, til mindst 40% repræsentation i partiets organer.

Denne vedtagelse skulle træde i kraft på landsmødet i 1977 og blev da konfirmeret med et flertal på ca 90% af de stemmeberettigede.

Det skabte nogen diskussion og også moro både her og der, at vi valgte den fremgangsmåde og det er da også vigtigt at det aldrig har været svært for kvinder i SF at blive valgt ind, selv om kvinder er sørgeligt underrepræsenteret i alle de politiske partier.

Vi følte at det for kvinderne ville være den løftestang, der kunne give flere med og lyst til at vove sig ind i den politiske verden, der er så domineret af mænd, og derfor også præget af kvalifikationskrav sat af mænd. Nogle af disse kvalifikationskrav vil vi hverken acceptere eller honorere og vi følte at hvis vi kunne gå ind

som en gruppe, kunne vi støtte hinanden og komme igennem med nogle af de ting som vi prioriterer.

Vi udarbejdede et barselslovsforslag med krav om ens og forbedret barselsorlov til alle kvinder på 6 måneder og 3 måneder til mænd, således at manden kunne tage de 3 måneder eller frasige sig dem, de skulle ikke kunne overføres til moderen. Det forslag blev velvilligt modtaget i folketinget, men ikke vedtaget, — og så må vi jo prøve om vi kan komme igennem med det senere. Jeg savnede faktisk opbakning fra mandebevægelsen, der var mærkværdig tavse i spørgsmålet om at mænd burde have krav på at være med i yngelplejen.

Vi mener nemlig ikke, at den "hellige" moderfølelse er et eller andet guddommeligt, der befinder sig et mystisk sted i kvinder og udløses ved synet af det nyfødte barn.

Moderfølelse — omsorgsfølelse

Vi mener at ordet *moderfølelse* er noget vrøvl, som bør erstattes af begrebet *omsorgsfølelse*, og den følelse og det ansvar kan og bør læres af begge forældrene.

Mandebevægelsen har til gengæld lavet et forslag til lov om ændring af myndighedsloven, der går ud på at "... Samlevende forældre bør derfor altid være fælles om forældremyndighed og værgemål. Ophæves samlivet er barnets tarv afgørende for, hvem der fortsætter bestyrelsen af forældremyndigheden og værgemålet."

Dette syntes vi nok lød rimeligt, men vi følte også at det var at slippe lidt nemt om ved det. Vi mener at dette bør kædes sammen med et krav om barselsorlov til mænd og krav om ret til frihed til pasning af syge børn.

Det ville kunne være med til at skabe et andet billede af mænd og kvinder som arbejdskraft, sådan at det ikke i den almindelige tankegang hos arbejdsgiverne er noget kvinder sådan skal have ind imellem, for at få tiden til at gå, tjene lidt lommepenge og at deres hovedopgave iøvrigt er at reproducere den kommende arbejdskraft og sørge for pleje af den nuværende.

Derudover kunne man forsøge med nogle krav som fx. at betinge egnsudviklings- og erhvervsstøtte med en kønskvotering i ansættelse i alle led. Med en kønsafbalanceret personalepolitik kunne det offentlige, stat og kommune passende gå i spidsen.

Vi fik i folketinget i 1976 vedtaget et forslag om ligestilling af heteroseksuelle og homoseksuelle m.h.t. den kriminelle lavalder, det var et forslag som Retsforbundet før havde fremsat og som Socialdemokratiet også havde haft oppe og vende et par gange. I modsætning til barselslovsforslaget var der her en opbakning og et krav udefra, som er nødvendigt for at skabe et flertal for lovforslag.

§ 225, stk 1 kom til at se sådan ud: "Med fængsel indtil 6 år straffes den, som har kønslig omgængelse med en person af samme køn under omstændigheder svarende til de i §§ 216-220 og 222-223 angivne". Det vil faktisk sige at m.h.t. § 216 har vi forskellig straf ramme alt efter om det er en homoseksuel voldtægt (6 år) eller en heteroseksuel voldtægt (10 år).

Vi vil i folketinget tage initiativ til at sætte straf rammen i § 216 ned til 6 år, vi tror ikke på at det gavner særligt meget at bure folk inde. Vi mener ikke fængsler er særligt egnede som middel til skabelse af holdningsændringer.

Vi vil have straf rammen sat ned, dels fordi den er helt ude af trit med praksis og dels fordi der som før nævnt er to forskellige straf rammer til den samme §.

Vi er helt enige i at vi skal kæmpe for menneskets ret til at bestemme over sin egen krop, og at vi frit skal kunne vælge seksualpartner. Mange vil sikkert også mene at der er sket fremskridt i den retning siden pornoens frigivelse, men det kvindesyn der bliver videregivet i pornoblade er så nedvurderende og kvindefjendsk, at hvis den seksuelle frihed kun betyder, at kvinder nu kan dyrke sex med fremmede på samme måde som mænd, så er det så som så med hvor megen frigørelse der er i det.

På flere måder synes jeg det har været et tilbageslag for kvinder. Kvinder er nok blevet friere til at sige ja, men ikke til at sige nej. Det viser sig med al tydelighed at myndighedernes holdning til voldtægt er, at hvis kvinder vil have ret til en friere sexmoral, så må de skam også selv betale omkostningerne ved det.

Til slut vil jeg opfordre især mænd til at tage stilling og komme med ideer til hvordan vi får mænd til at lade være med at voldtage.

*Kammeratlige hilsner
Lissy Christensen, SF*

KAMPAGNEUGE MOD KVINDEARBEJDSLØSHED d. 24-30/10

STØT GIRO 4313399

GORMSGADE 4, 5000 ODENSE

ARR. BEVÆGELSEN MOD KVINDEARBEJDSLØSHED

KVINDEKURSER.

Kvindehøjskolens Oplysningsforbund i København.

Kom og snak med os om nye kurser eller skriv til os: c/o Kvindehuset, "træffetid" tirsdag og torsdag kl. 13-16.

Partiadresse

SF partisekretariat
Christiansborg
1218 København K

Telefon (01) 12 70 11

EN FANTASTISK AFTEN!

Om BBF's støttefest for Seksualpolitik i "Den grå hal" på Christiania

Lørdag den 8. oktober blev en stor dag for SEKSUALPOLITIK: Bøssernes Befrielsesfront havde taget initiativ til at vise solidaritet med bladet ved at arrangere en storstilet støttefest i "Den Grå Hal" i Christiania. Festen blev en fantastisk manifestation for BBF og en lykkelig redning for SEKSUALPOLITIKS betrængte økonomi samtidig med at en støttefest af de dimensioner naturligvis er en eklatant støtteerklæring til vores arbejde, og derfor en meget vigtig inspiration.

Forud for festen, som samlede ca. 1200 mennesker, var der gået et enormt forarbejde med planlægning og koordinering af de forskellige aktiviteter. I kraft af en samlet indsats fra BBF, BBF's teatergruppe, kollektivet Karlsvognen og SEKSUALPOLITIKS redaktion, lykkedes det at give festen et forløb, som blev en skøn oplevelse. Der var en dejlig stemning, som ikke mindst skyldtes de medvirkende orkestre. Alle arbejdede uden vederlag.

Festen startede med kvindegruppen "Sosterrock", som straks anslog en god stemning med et seksualpolitisk indhold. Derefter opførte BBF's teatergruppe "Det gale hold", en forestilling, som var meget bemærkelsesværdig. Den handlede om en bosse og hans liv fra før hans fødsel til han som voksen indser at hvis man skal leve et meningsfyldt liv som bosse, så må man sætte sin seksualitet ind i en større sammenhæng, solidariserer sig med andre undertrykte og blive politisk aktiv. Vi oplevede hans mandschauvinistiske far terrorisere familien i en konstant undertrykkelses-manifestation. Det blev gjort indlysende at Jacks udvikling som bosse var et livsnødvendigt opgør med den heteroseksuelle patriarks undertrykkelse af kvinder og børn.

Gennem skiftende billeder fulgte vi Jacks udvikling gennem undertrykkelse og fornedring. Som fx. den selvundertrykte lesbiske lærerindes reprimande til Jacks mor, hvor hun gav udtryk for at det er abnormt, sygt og unaturligt at Jack hellere vil lege med pigerne end med drengene. De ydmygelser må vi igennem fordi vi har evnen til at elske (med) mennesker af vores eget køn, kender alle bøsser, og jeg er sikker på at mange af de tilstedeværende heteroseksuelle fik udvidet deres bevidsthed om hvad det vil sige at være bosse. Stykket ender med, at Jack melder sig under BBF's sorte og røde faner. Her får hans liv mening på det per-

B.B.F.'s teatergruppe "Det gale hold"

sonlige plan fordi han møder mennesker der accepterer ham som bosse, og på det politiske plan fordi han møder kammerater der sammen med ham vil gøre oprør imod og bekæmpe den heteroseksuelle mands undertrykkende normmønstre. Samtidig indser han, at det er en politisk kamp som må føres mod alle autoritære mandschauvinistiske systemer og regeringer.

Senere på aftenen lavede gruppen en sangerindepavillon som fik salen til at sitre af fryd, — her var virkelig smæk for skillingen. De gamle kendte melodier havde fået nye aktuelle bøssestekster og hele holdet var i opkørt bøsse-drag. Dramatiseringen af den kendte "Sådan er kapitalismen" gav sangen nyt indhold og nye dimensioner. Det var fantastisk dygtigt lavet.

"Det gale hold" er for tiden BBF's stærkeste kampmiddel. De ting holdet laver er stærke fordi de tager udgangspunkt i det almene og derfor er folkeligt teater.

Lone Kellerman og hendes rock-band spillede et par timer, og det lykkedes dem at få hele salen til at koge af gode vibrationer og begejstring. Masala Dosa og deres stærke lysshows dannede den rigtige afslutning på en på mange måder fantastisk aften.

For SEKSUALPOLITIKS redaktion er det en vigtig inspirationskilde at solidariteten fra de kønspolitiske bevægelser bliver udtrykt i praksis som ved denne lejlighed.

Finn Mikkelsen

Vi bringer en af sangene fra BBF's "Sangerinde-pavillon" — et indslag i støttefesten

(synges på melodien "Sådan var det ikke i halvfemserne")

Moderne dages Danmark, er fyldt med korruption.
Det'r blevet helt moderne nu at støtte reaktion.
Se nu til Orla Møller, i rollen som lakaj
der for sin sidste svinestreg,
I NATO mæsker sig

Det gør han ikke i Christiania.
Vi be'r ham hurtigst muligt skrubbe af.
Lakajer, nær tak her klarer vi os dejligt uden
ta' te' Bruxelles hvor dine sande venner findes.
De er nemlig ikke i Christiania,
her fik vi hurtigt nok af dit bedrag
For vi ved jo godt
hvordan Orla er:
Penge spreder alle ben!

2.
Og hør på Mogens Glistrup, hvis hjerne er et hul.
Han tænker kun i tal og fup, men allerhelst på nul.
Det sidste fif med dødsstraf, det er vel til ham selv,
i hvert fald er der ingen
der vil savne ham.

Allermest inger, i Christiania.
Bødler er ikke lige vores smag.
Fremskridtsparti — et ord med indlagt løgn og sludder
Nu er det klart — hvem der blev fascismens luder.
Det blev vi ikke i Christiania
vi kæmper alle hårdt for folkets sag
For vi ved jo godt
Hvordan Mogens er:
Ligesom Franz Josef Strauss!

3.
Vi kender alle Erhard, de brunes største klown.
Det'r ham der snart vil skrike: "Gas de røde i en ovn".
Vi tænker på Fritz Klausen, der osse blev forsmået,
og kæmper for at Erhard
aldrig bli'r til noget!

Det blir han aldrig i Christiania.
Vi er helst fri for demagoger, ja.
Demokrati, det ord er kun for Erhard frase,
hør blot hvordan at det ka' få ham til at rase.
Det kan vi osse i Christiania,
blot vores navn ka' gør' ham rod og harm
For vi ved jo godt
Hvordan Erhard er:
Han er EEC's lakaj!

4.
Og har I hørt om Inge, der mumler fra sin krog,
at alle i Christiania sku' lægges under låg,
og kules ned i jorden, så Inge og hendes lie'
for den slags svin og hippier
ku' blie' frie.

Det er de nemlig i Christiania
og det er det at Inge ik' ka' ta'
Dyd og moral er kroghens en'ste svorne venner
Narkotika får hende til at skære tænder:
Såd'n er der ude på Christiania
De brænder ofte mange penge af
For en enkelt tjald
klarer op på alt
og ta-ra-ra-C.I.A.

UGENS NYT

v/ Wanda Liszt

Den sidste uges begivenheder har med et bragt os alle i opstandelse. Vi havde jo godt nok gennem det sidste års begivenheder lært at vi er kommet nærmere Europa. Terrorsager havde vi indtil dengang været forskånet for, men som de fem onde år væltede de pludselig ind over os. Først her, siden der. Fem frygtelige sager der opskræmte sindene de ni af årets måneder. Det var som om vi satte alt andet til side, sindene kunne kun rumme det frygtelige, det onde.

Men selvom både den fra Skagen og den fra Romø var rystende brutale er dog den sidste, den ondeste terroristerne hidtil har bragt os. Da vi fik at vide at de havde bortført Afd. fhv. H.M. Kong Frederik IX's lig fra kirken i Roskilde, slog det os med dyb fortvivlelse. Og deres uantagelige krav og lede trusler sårede os yderligere. Deres krav til Enkedronningen om at udbetale 3 mill. dollars i løsesum inden den fjerde juli, er uhørt. Dog, det der ækler os allermost er den film bortførererne kræver at massemedierne skal vise. Ingen har officielt sagt hvad den handler om, men rygterne vil vide i hele byen at det er en film terroristerne selv har lavet, i hvilken de skænder afdødes lig. Den frygtelige trussel er dog at banditterne har oplyst at de for hver dag der går over den fastsatte frist vil sende Enkedronningen en skive af afdøde. Det er intet mindre end infamt

Ugeringen blev opdaget af den afdødes familiens private blikkenslager, da denne skulle lappe kisten for utætheder, efter at en tysk turist havde klaget over at den dryppede på hendes sko.

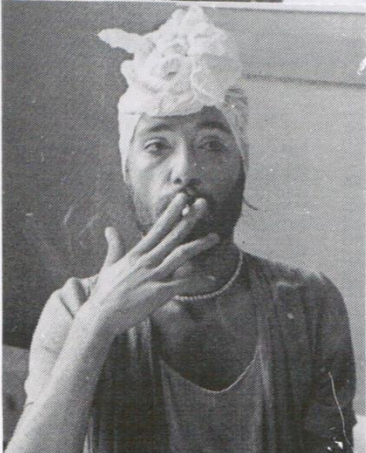
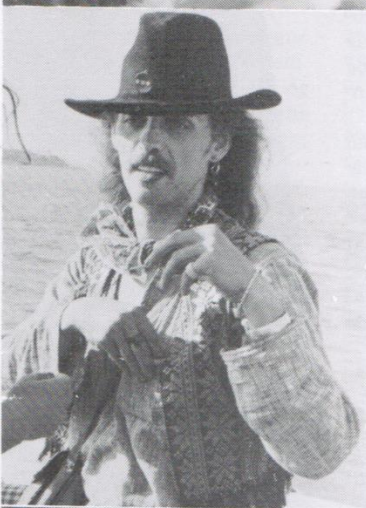
Trods alt det onde, har smerten dog bragt os et sammenhold i hele landet. Og vi står alle bag statsministeren og hans krisestab. Der er stor forståelse for det nye anti-terror lovkompleks som lige er blevet vedtaget.

Alle bedemandsforretninger er blevet forbudt og lukket. De fhv. bedemænd er blevet sendt til omskoling i Nordjylland. Man siger at de var årsag til den tiltagende necrophili. Det er ligeledes blevet forbudt at tale godt om de døde.

Gammeldags begravelser er blevet forbudt, og nu skal alle lig destrueres i centrale destruktionsanstalter, der er opført over hele landet. Det er osse blevet forbudt at henligge død mere end en time. Der er blevet skredet hårdere ind overfor folk der i offentlig tale brugte ord som "død" og "lig" på provokerende facon. Således er ordet "lighed" blevet forbudt.

Fjernsyns- & radioforeningen "Lytternes Selv Demokrati" (L.S.D.) har gennem deres formand Tom Snakobsen klaget over massemediernes fortsatte brug af ordene "død", "lig", "begravelse" o.l., og Skridtpartiet har forlangt livsstraf for forsøg på selvmord.

Man ved endnu ikke hvor i landet bortførererne befinder sig med deres gidsel. Muligvis er de udenlands. Derfor har der osse været udgangsforbud den sidste uges tid, fra kl. 12 middag til kl. 10 formiddag. Arbejdere er dog udtaget herfra i deres arbejdstid. Men der er forståelse for regeringens nødvendige skridt overalt i befolkningen siger de i massemedierne.

Det er vigtigt at lesbiske og bøsser gør oprør mod den undertrykkelse de møder på deres arbejdsplads. Det kan ske bl.a. ved at danne basisgrupper. Her kan man få den moralske støtte man har brug for. Kønspolitiske organisationer støtter arbejdernes krav om oprettelse af anti-diskriminationsudvalg i fagforeningerne

For et halvt år siden forsøgte to af mine kolleger i selve arbejdstiden at latterliggøre og umyndiggøre mig ved at prøve at tage mine bukser af mig. Den ene pågreb mig bagfra og holdt mine arme fast, så han vanskeliggjorde mine forsøg på at sparke mig fri. Fyren foran nåede at åbne mit bæltespænde. Hele episoden fandt sted, fordi disse to kolleger ikke kunne tåle at høre mig snakke lige så meget om mit sexliv, som mine andre kammerater taler om deres.

I en hel time eller mere før de tog fysisk fat i mig, havde den ene konstant angrebet mig verbalt for min homosexualitet, men da jeg åbenbart ikke havde noget imod at snakke om alle former for sex, kunne de åbenbart ikke finde på andet end at "tage fat".

Senere fortalte den ene af de to fyre mig, at jeg "selv var ude om det". Mon ikke der er en del voldtagne kvinder, der også har hørt den forklaring? For de kunne jo bare lade være med at gå i den kjole, lade være med at snakke med fyren eller byde ham op til dans. — Ligesom jeg jo bare kunne lade være med at sige et ord om mit sexliv, mens andre taler frit fra leveren, jeg kunne skjule, at jeg godt kan lide mænd, jeg kunne lade være med at tale åbent omkring min sexualitet, følelser og oplevelser. Men det kan ikke være meningen:

At der ikke må være forskel på, hvad homoseksuelle og heteroseksuelle kan tillade sig, må gøres klart i hele fagbevægelsen. Det er derfor af største betydning for bøsser og lesbiske, der er medlemmer af en fagforening, at de får denne til at vedtage et forslag om, at diskriminering af homoseksuelle medlemmer fordømmes på det kraftigste.

Basisgruppe

Hvis du er homoseksuel, mand eller kvinde, vil jeg tro, at en af de bedste måder at sikre dig — som homoseksuel — i dit job er at prøve at danne en basisgruppe. At prøve at finde seks, syv af dine kammerater og så se, om ikke I kan mødes en gang om ugen eller et par gange om måneden.

For næsten et år siden snakkede min ven og jeg med en del kammerater på vores arbejdsplads — Postbanegården. Jeg blev selv overrasket over, at der egentlig var ret mange, der godt ville prøve at lave en mandegruppe — selvom de ikke ville forpligte sig for en længere periode eller til noget bestemt indhold eller målsætning. Men de var meget interesserede i at prøve at danne en mandegruppe. Gruppen fungerede bedst de første to, tre gange vi var sammen. Derefter begyndte det at kikke med at få alle til at møde op hver gang.

Peter og Hans-Jørgen
uden for deres arbejdsplads

Fordi vi så hinanden dagligt på arbejdspladsen, følte vi, at det ville være tilstrækkeligt med et møde hver 14. dag. Efter en pause her i sommerperioden har vi nu tænkt os at holde møde en gang om ugen. Sagen var nemlig den, at når nogen ikke kunne komme en eller to gange, kunne der gå helt op til 1 1/2 måned, inden vi så hinanden til mødet. Og i vores gruppe følte vi netop, at det var vigtigt, at vi kunne huske det, vi havde snakket om de foregående gange.

Ved at holde møder hjemme hos hinanden på denne måde kan vi i betydelig

højere grad end ellers komme til at føle en solidaritet med hinanden. Vi taler nemlig personligt om alt. Om arbejdspladsen, om at vi er ensomme, om hvilke behov vi har og meget andet. Vi kommer til at holde af hinanden, selvom det samtidig kan være svært at få gruppen til at fungere tilfredsstillende.

Som sådan kan gruppen blive en afgørende faktor mht. at forhindre dig i at blive arbejdsløs. Her kan du få støtte, helt personligt, hvis du føler, at du ikke kan bære den almindelige holdning over for homosexualitet.

Bøsetolerance

En dag kom min ven, Hans Jørgen, på arbejde med neglelak. Han skulle stå ved et pakkesorteringsbord. Foruden at sortere pakker, skulle han også binde postsække op, efterhånden som de blev fyldt med pakker. Hans Jørgen arbejdede sammen med tre kolleger. De stod og arbejdede således, at de kunne høre hinanden, hvis de talte højt. Fra starten var der en aggressiv stemning. Alle tre blev ved med at

BØSSE OG LESBISK Solidaritetsgruppe for postarbejdere og tjenestemænd (-kvinder)

Vi føler at der eksisterer et behov på vores arbejdsplads for at bedre forståelsen mellem homoseksuelle og heteroseksuelle postarbejdere og tjenestemænd (-kvinder), sådan at alle ansatte kan føle at P&T er deres arbejdsplads. Hvis du har lyst til at være med i dette støttearbejde eller blot lyst til at snakke med os om ideen kan du kontakte følgende: Hans Jørgen Jensen, Gl. Kalkbrænderivej 40, 4.th., Ø eller Peter Schmidt, c/o Elna Christiansen, tlf. TR 40020. Begge træffes i Postbanegården mandag-fredag kl. 13-20.

gentage: "Vi har ikke noget mod bøsser, bare de lader være med at vise det". I mange timer forsøgte de at latterliggøre ham, og når dette ikke virkede, begyndte de at insinuere, at han ikke kunne passe sit arbejde og binde sække op, hvis han samtidig skulle skåne sine farvede negle. Da dette heller ikke havde nogen synderlig indflydelse på Hans Jørgen, truede den ene af kollegerne med at indberette ham for ikke at passe sit job. Efterhånden var der mange vidner, fordi denne kollega blev mere og mere hidsig — han råbte mere og mere op. Alle kunne dog se, at

Hans Jørgen stod og passede sit job uden mærket.

Det afgørende for en arbejder i sådanne situationer er, at han har nogen at få moralsk støtte hos. Både Hans Jørgen og jeg ved fra egne erfaringer, at vi ikke kan klare den slags alene. Vi var heldige — vi havde vores mandegruppe. Hvad med dem, som ikke engang har denne mulighed? Hvis vi ikke havde haft nogle andre at støtte os til, ville vi have sagt op. Og i disse krisetider ville det for os indebære 5 ugers karantæne, fordi vi homoseksuelle "selv har sagt op, ikke?" I tilfælde af, at man er 50 år eller derover kan dette være katastrofalt. Det kan blive til permanent arbejdsløshed indtil pensionsalderen. Hvis personen er heldig, vil vedkommende "kun" miste sin anciennitet, hvis han/hun som ufaglært skulle blive tvunget over i et andet erhverv.

Dette er kun nogle af grundene til, at det er bydende nødvendigt, at vores (og egentlig alle) fagforeninger fordømmer diskriminering af homoseksuelle på arbejdspladserne — og opretter et anti-diskriminationsudvalg. For alle diskriminerede medlemmer. Bøsser og lesbiske er i sig selv så få i antal. Uden en bred alliance mellem alle diskriminerede grupper (fx. kvinder i almindelighed, gæstearbejdere, ældre personer, deltidsansatte, enlige forældre osv.) vil vi ikke have det nødvendige flertal til at ophæve al diskriminering.

Solidaritetsgrupper

Hans Jørgen og jeg har på vores egne kroppe følt et enormt behov for at fremme forståelsen mellem homoseksuelle og heteroseksuelle arbejdere og for at skabe en reel solidaritet i hele arbejderklassen. Vi har inden for P & T oprettet en solidaritetsgruppe for bøsser og lesbiske og håber, at dette kan inspirere andre til at gøre det samme på deres arbejdsplads. Vi har sat en annonce i vores fagblad, Postarbejderen, som du kan se her i artiklen.

Vi har fået en del henvendelser, uden at det har givet konkrete resultater, men vi håber stadigvæk på, at gruppen kan komme til at fungere til efteråret. Hvis læseren er bøsse eller lesbisk og har lyst til at danne en solidaritetsgruppe — eller hvis du er heteroseksuel og har lyst til at danne en kønskampgruppe på din arbejdsplads, så vil det måske være til gensidig glæde og inspiration at udveksle erfaringer og ideer. Du er meget velkommen til at skrive til os, hvis du har lyst (adresse: Se den aftrykte annonce).

Vi håber at kunne inspirere bøsser og lesbiske i hele landet til at danne solidaritetsgrupper på arbejdspladserne og i fagforeningerne. Vi håber også, at disse grupper kan mødes ind imellem for at give hinanden støtte og bearbejde erfaringer. Vi ønsker også at hjælpe enkeltpersoner med at starte grupper.

Perspektiv

Ovenstående handlede om vores egen undertrykkelse. Men det er jo ikke en-

keltstående tilfælde, og det kan derfor være nyttigt at se dem i forbindelse med den generelle undertrykkelse, som homoseksuelle udsættes for:

Undertrykte samfundsgrupper som kvinder, negre, homoseksuelle og arbejderklassen har i mange år haft vanskeligt ved at kunne acceptere sig selv. De ledendes ideologi og livsstil har stået som noget ønskværdigt for de lidende selv, uden at de af den grund har haft nogen reel mulighed for at opnå dette.

Kvinderne og negrene har været de mest fastlåste, fordi de har været lette at identificere, mens de fleste bøsser og nogle få fra arbejderklassen har haft held med at skifte miljø og her blive fuldt integreret.

To tyske sociologer, *Martin Dannecker* og *Reimut Reiche*, har i deres undersøgelse "Der gewöhnliche Homosexuelle" (Gennemsnitsbøssen) vist, at der findes en social flugt fra land til by og fra arbejderklassen til mellemklassen for bøsser. Undersøgelsen omfatter desværre ikke lesbiske kvinder, men viser, at flugten for bøsser er betydelig større end for den øvrige befolkning i Vesttyskland. Fx. kommer 14% af de homoseksuelle mandlige studerende fra arbejderhjem i modsætning til 6% heteroseksuelle mandlige studerende. Forholdene i Danmark afviger ikke væsentligt fra forholdene i Vesttyskland.

Arsagerne til at denne sociale og geografiske flugt er større for homoseksuelle end for heteroseksuelle er den almindelige undertrykkelse og diskriminering. Gennem Dannechers og Reiches undersøgelser har vi fået dokumentation for, at der findes en extra hård social tvang, som gør, at bøsser stiger (flygter) hurtigere op ad den sociale rangstige end andre mænd. Der er ikke tale om, at de blot stræber efter flere penge og status, men at flertallet af bøsser flygter fra et helvede. Dannecker og Reiche mener ikke, at bøssers relativt højere uddannelse skyldes nogen særlige biologiske egenskaber, men udelukkende beror på det faktum, at tilværelsen som bøsse i arbejderklassen er uudholdelig. Undersøgelsen dokumenterer også grundigt, at den meget udbredte opfattelse, at bøsser og lesbiske i særlig høj grad skulle stamme fra middel- og overklassen, ikke holder stik.

Reiche og Dannecker har gjort samfundet en stor tjeneste ved at afdække tingenes rette sammenhæng. Der findes ikke noget særligt slægtskab mellem homoseksualitet og mellem-/overklassen.

Det er vigtigt at pointere, at bøssefjendskab eksisterer overalt i samfundet, i alle sociale klasser. Men det er lettere at bære i mellemklassen, fordi mellemklassen i højere grad end arbejderklassen har en facade af høflighed til at dække over bl.a. angst og had. I arbejderklassen står den enkelte homoseksuelle over for arbejdernes direkte og spontane angreb. Psykologisk set er det naturligvis sundere for arbejderen at udtrykke sig, som han gør i stedet for at skjule sig bag høflighed, men

det gør det bare ikke lettere for den homoseksuelle fx. at holde selvhødet på afstand, når man angribes af måske 20-30 personer. Under disse vilkår er det klart, at han flygter til andre sociale lag.

Hvad så med os homoseksuelle, der er tilbage i arbejderklassen? For os, der er tilbage, bliver kampen sværere, fordi vi ikke er så mange, der kan organisere os — eller blot støtte hinanden. Det vil hjælpe, hvis vi ved, at vores fagforening støtter os fx. ved offentligt at fordømme diskriminering af homoseksuelle, som PAF (= Postarbejdernes Fagforening) har gjort. Og i endnu højere grad, hvis vi kan få oprettet et udvalg, hvor vi kan komme og få hjælp, når vi har brug for det. Trygheden på arbejdspladsen vil blive større, og vi vil kunne stå frem som stolte mennesker uden frygt eller skam.

I nogle lande vinder homoseksuelle i disse år, gennem hård kamp, flere muligheder og mere mod til at stå frem som bøsse eller lesbisk. Det eneste, som i virkeligheden er forfærdeligt ved at være bøsse eller lesbisk er, at vi konstant tvinges til at skjule, undertrykke og fornægte enhver hentydning til noget så fundamentalt som vores kærlighedsliv, seksualitet, følelser og adfærd.

At stå frem er personligt og psykisk af den største betydning for den enkelte. At stå frem kræver mod. Det er farligt, sådan som forholdene er nu, ikke mindst i en krisetid. Under højkonjunkturen er det mindre risikabelt at stå frem, bl.a. fordi man lettere vil kunne finde et andet arbejde i tilfælde af, at man ikke kan bære denne udsatte position på sin arbejdsplads. Men selvom det er risikabelt, skal det gøres af ovennævnte grunde. Under højkonjunkturen havde vi ikke i samme grad brug for et anti-diskrimineringsudvalg i vores fagforening, som vi har nu i en krisetid.

Både på arbejdspladsen og i vore faglige organisationer må bøsser, lesbiske og heteroseksuelle arbejdere støtte hinanden personligt og politisk. Der må være de samme rettigheder, respekt og lighed mellem alle arbejdere. Og vi kan kun stå solidarisk, hvis vi sammen bekæmper enhver form for diskriminering. Derfor kræver vi nu, eftersom vores forslag ikke kom til afstemning på SID-kongressen, oprettelsen af et åbent anti-diskriminationsudvalg i vores egen fagforening. Enhver homoseksuel postarbejder bør melde sig ind i udvalget, som foruden at tage sig af diskriminering af homoseksuelle, skal have et bredt sigte og omfatte alle postarbejdere, der føler sig diskriminerede. Fx. kvinder i almindelighed, ældre ansatte, forældre med behov for børnepasning osv. Den 30. oktober holder PAF ordinær generalforsamling, hvor forslaget til et anti-diskrimineringsudvalg skal til afstemning.

PAF har modtaget støtteerklæringer for sit SID-kongressforslag fra følgende organisationer: Bossernes Befrielsesfront, Forbundet af 1948, Mandebbevægelsen, Lesbisk Bevægelse, Rødstrompebevægelsen, Thilderne/Dansk Kvindesamfund.

Peter Schmidt

AAO AAO AAO AAO AAO AAO AAO AAO

AAO OG BØSSE- UNDER- TRYKKELSE

AAO står for Aktions Analytisk Organisation. Et standard-argument mod AAO er, at AAO er bøssefjendtlige. Vi, Rainer Rustig og Aike Blechsmidt, har levet flere måneder (Rainer) og uger (Aike) i AAO. Vores indtryk fastholder vi i følgende fire teser. Rainer har yderligere skrevet en større beretning om sine erfaringer, som snart udkommer i "Rosa" — et bøsseblad i Hamburg

1. OM MANIFEST HOMOSEXUALITET

Der forsøges ikke at hæmme eller forhindre homoseksuelle handlinger. Det betyder ikke, at kommentarerne til den manifesterede homoseksualitet er positive. Når to mænd boller med hinanden, er mange allerede forarget, men dette mest på en så overdrevent, alvorlig måde, at den ironiske afstand til ens egen bøsseudskrivning bliver tydelig, dvs. at man ved, at ens egen spontane forargelse er uretfærdig. Da man imidlertid stadigværk spontant reagerer sådan og da en indsigt kommer for en ændring af adfærd vil man også vise det. Med andre ord: der eksisterer ikke nogen slibrig tolerance. Generelt bør overdrivelsen af de gensidige mangelfulde ting — ikke kun i bøsseudskrivningen — gøre det uholdeligt for de andre og gøre en selv mere bevidst. Desto mere et AA-menneske er tvunget til bevidst at kæmpe med sine bøsseproblemer, jo mere kan man iagttage det. Men mindst hos gæsterne, her kommer den normale diskriminering stærkest til udtryk. Man siger ikke noget, kigger væk og holder "tolerant" mund. Åben homoseksualitet benyttes ikke sjældent som anledning til at beskæftige sig med ens eget bøsseproblem.

2. OM LATENT HOMOSEXUALITET

Et vigtigt skridt i aktionsanalysen er opdragelsen af den latente homoseksualitet, som er tilstede hos så godt som alle. Mange oplever således igen for første gang åben homoseksualitet, de fleste forbliver ganske vist ved en ret drastisk omhed. F. ex. to gæster, som dagen i forvejen folte ækelhed ved homoseksuelle berøringer, svælgede sig den næste aften — efter

gruppeselvfremsstillingen — i overdrevne tungekys, føj-føj! Den, som er bange for et bøssekald, har efter vore erfaringer erkendt, at det ikke drejer sig om progressiv styrke, men snarere om et tegn på stadig angst.

Bøssebevægelsen har i sidste ende begrebet diskrimineringen af den åbne homoseksualitet som et magtskabende middel: de flestes latente homoseksualitet påtales, og den således udløste skyldfølelse skaffer tjenere. Selv om AAO ikke har ytret sig forpligtende i denne forstand, mener vi alligevel, at bøssebevægelsen og AAO "trækker i den samme snor".

3. BØSSE = SYG?

AAO betragter homoseksualitet som sygdom, (for at undgå misforståelser: AAO betragter kernefamilien seksualitet som beskadiget seksualitet, altså ikke kun homoseksualitet som syg (oversætterens anmærkning)), som udtryk for en konflikt med forældrene, som ikke er løst tilfredsstillende. AAO støtter sig her på Reich og ser det bekræftet i det materiale, som fremmes og vises i selvfremsstillingerne. Den som her i cirkelen: noget teoretisk foregivent — empirisk resultat, ser bekræftelsen af det teoretiske foregivne, forenkler sagen.

Bag sympatien for det samme konkluderer ofte had. I selvfremsstillingerne har dette mest vist sig i ubetydelige detaljer, selvfremsstilleren har selv givet efter for den næste følelse (impuls).

At det virkelig går sådan, kan ganske vist kun personlige erfaringer gøre forståeligt. (beretningen fra Rainer)

Af denne vurdering af homoseksualitet som maskeret had følger den før omtalte

Rainer og Aike laver selvfremsstilling i AAO

udvidelse af begrebet bøsse, som gav anledning til heftig kritik af AAO. Når — hvad AAO's praxis taler for — manifest homosexualitet fremstiller en undvigelse af konflikterne med far og mor, så er den udvidede brug af ordet bøsse også logisk. I denne forstand bliver åben homosexualitet sågar positivt vurderet, fordi det her er meget lettere at få tag i konflikterne end hos andre, som ikke kun er homoseksuelle, men som maskerer det jernhårdt.

4. AAO OG BØSSEBEVÆGELSE

I Reich'sk tradition anser AAO åben homosexualitet ikke som udtryk for et antropologisk, biologisk anlæg, men snarere: den homoseksuelle sætter sin biologiske evne til homosexualitet ind for bedre — dvs. med mindre angst — at kunne udholde konflikter. Bøssebevægelsen ser i bøsseadfærden af i dag en delvis foregribelse af morgendagens befrielse af seksualitet. Den homoseksuelle sump er i virkeligheden en kilde, med hvilken en side af den biologiske disposition bryder igennem. Dette er at forkynde og at bevidstgøre om den politiske dimension i undertrykkelsen af denne sandhed.

Vi mener: når bøssebevægelsen virkelig tager dette krav alvorligt, så må den være meget interesseret i, om den i dag manifesterede homosexualitet er naturlig — eller om den måske overvejende er en deformeret seksualitet (på tysk står der: "ob mit der heute manifesten schwulität wirklich primär eine spielart der mütter natur herauskommt — oder ob da vielleicht nicht doch vorwiegend die zweibeinige mama herauschaut".)

For os er det klart, at begge dele er tilfældet, iagttagelse af os selv og andre mæner os til forsigtighed. At overanstrenge den antropologiske komponent, kunne nemlig for bøssebevægelsen i sidste ende vise sig som boomerang: Den anden side — lad os kalde den "den neurotiske" — må med tvang benægtes henh. rationalise-

res, f.ex. idet den især etiketteres som en følge af den samfundsmæssige diskriminering. En adfærd, som ligefrem må fremkalde afslørende kritik.

Og dette vil netop senest ske, hvis bøssebevægelsen skulle opnå samfundsmæssig betydning, dvs. hvis de ikke mere — ligesom i dag — er nødt til at arbejde med liberale og venstreorienteredes dårlige samvittighed, hvis altså endelig deres arbejde bliver kronet med succes.

I denne forstand ser vi også en chance for bøssebevægelsen. I AAO kan vi udleve vores homosexualitet, selvfremsstillingen tillader os en kollektiv oparbejdning af de forskellige komponenter af vores seksualitet. Gennem denne opklaringsproces bliver vi bedre i stand til at prioritere, til at finde virkelige forbundsfæller, kort sagt: at føre real politik, at komme ud af afmægtigheden fra vores nuværende infantile "slåen i blinde" (umsichschlagen). AAO er et alt for radikalt experiment til at man kan tillade sig at være bevidstløs (bøsse eller ikke-bøsse) medløber.

RAINER: MIN UDVIKLING I GRUPPEN

Efter et tre-måneders ophold på Friedrichshof (AAO's bevidsthedscenter i Østrig o.a.) sidste sommer, hvor jeg havde det godt, havde meget kontakt og også lavede selvfremsstillinger, tog jeg i midten af september til gruppen i Munchen. Allerede denne tur var ubevidst flugt fra gruppen.

Jeg mærkede min egen manglende evne til at gå god kontakt med både mænd og kvinder. I begyndelsen havde jeg endnu et frisk pust fra Friedrichshof og kunne optræde med storhedsvanvid. Med tiden fik jeg det dårligere, jeg havde depressioner, blev mere og mere rolig. Hver gang jeg havde fremstillet mine aggressioner og mit kvindehad i midten, folte jeg mig bagefter meget letter og befriet, som om jeg havde slået hul i en høj mur. Jeg så foragtede ned på både kvinderne og

mændene. Dette skjulte jeg bag venlighed, en konstant grinen og en positiv holdning, som blot var påsat.

Sammen med mændene i gruppen i Munchen viste min indre modsætning sig: på den ene side ville jeg bolle med dem og var frustreret og ked af det, når de afviste mig, på den anden side folte jeg mine aggressioner.

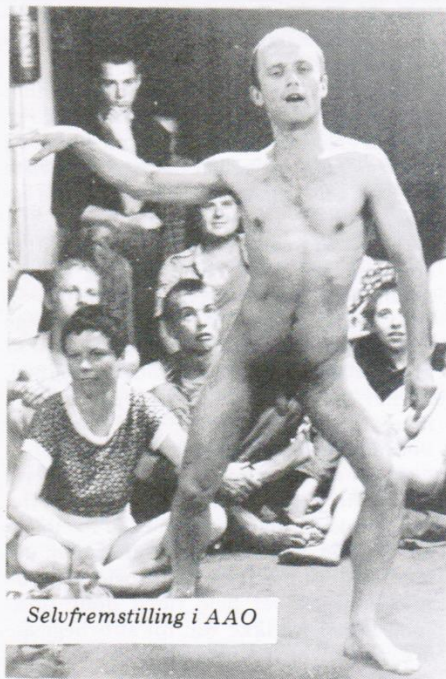
Efter to måneder flyttede jeg ud af gruppen, tog tilbage til Hamborg til kernefamilien med følgende begrundelse: "Jeg er bøsse og behøver ikke at foretage mig noget mod det! Homosexualitet er ingen sygdom, men en anden sundhed, ha ha! Jeg flytter ud af gruppen, fordi I ikke vil bolle med mig!" Med den sidste sætning tog jeg afsked med gruppen.

Hos mine gamle venner kunne jeg imidlertid heller ikke finde mig til rette. Jeg mærkede, hvor overfladiske forholdene var, det forekom mig som teater det hele. Jeg kunne ikke vise nogle af mine følelser, men var hele tiden nødt til at spille, hvad jeg ikke var, for at behage andre, for at blive anerkendt. Jeg fik igen depressioner, lå dagevis i sengen og ville ikke stå op. Min terapeut (jeg havde 6 måneders samtalerapi bag mig, to timer ugentlig) tilrådede mig primalterapi, 200 kr. i timen hos en kollega i Hamborg.

Alle mine bøssevenner fra HAH (Homoseksuelle Aktion Hamborg) reagerede meget afvisende på mine fortællinger fra AAO, projicerede med det samme fascisme og gruppetvang og undrede sig over, at jeg havde holdt så lang tid ud i AAO.

Jeg prøvede så at bolle med mange mænd, men det tilfredsstillte mig ikke. Jeg bollede ikke hjemme, men fik fat i mændene fra bøsse-parken. Dem fra HAH, som jeg havde et følelsesmæssigt forhold til, ville ikke mere bolle med mig. Jeg folte mig meget skuffet, kunne imidlertid ikke formidle det til nogle af mine venner. Til jul tog jeg hjem til min mor, bedstemor og bror. Der var det endnu værre.

Jeg er nu igen på Friedrichshof siden slutningen af januar. I stedet for lange teoretiske forklaringer, vil jeg hellere beskrive en selvfremsstilling: jeg kommer ind i midten og spiller stor på den som "tunte", hysterisk og hvinende, bevæger mine hofter som en kvinde og synger Marilyn Monroes "I wanna be loved by you". De andre mærker, at det at spille kvinde er bespottelsen af moderen og samtidig den positive identificering. Jeg synger hele tiden højere, hurtigere og højere, pludselig mister jeg vejret, jeg er nødt til at ånde dybt, mit had kommer pludselig op, jeg strækker armene frem og drejer halsen om på min mor og skriger: "Dit frigide svin, hvad har du gjort ved mig!", jeg gør det af med hende, træder på hende og kalder på min far: "Far, kom her, jeg har brug for dig, jeg elsker dig!" Jeg spiller sød og blid, pludselig begynder jeg at flå ham i luften. Jeg skælder ud på min far, bliver mere og mere infantil. Hans pik står truende hævet foran mig. Jeg bider til og →

Selvfremstilling i AAO

sluger den. Alle gør det samme, bider, sluger, kvæler, jeg mærker virkelig min fars pik i halsen og er nødt til at brække mig, middagsmaden og meget slim kommer op. Opkastningen virker befriende og losende, jeg er udmattet og noget træt, tårerne løber. For første gang mærkede jeg ikke kun hadet mod min mor, men også mod min far, jeg var meget overrasket over det.

I alle mine parforhold foregik der altid en magtkamp: hvem kan sætte sig igennem, hvem er den stærkeste, hvem er den overlegne, hvem ligger nederst, hvem træffer beslutningerne, hvem tilpasser sig? I kernefamilien havde jeg altid den passive kvindes rolle og nød det også, at spille kvinden, at være fri for at måtte gøre noget. I AAO spiller jeg pludselig den aggressive, virile bøsse, som altid kan hævde sig og taler med overalt.

BREV TIL ROSA OG SCHWUCHTEL

Fra 1973 til 1976 var jeg fast organiseret i Hamborgs bøssebevægelse (HAH). Den opstod efter opførelsen af Rosa von Praunheims film "Det er ikke den homoseksuelle, som er pervers, men den situation, som han lever i". Hurtigt opstod en gruppe med ca. 100 folk, med en fast kerne med ca. 20 mand, som lavede det meste arbejde: de indrettede et centrum, lavede aktioner med gadeteater, fælles ferie i Danmark, osv.

Jeg selv ledte en basisgruppe med 8 mænd.

Vi lavede egentlig permanente selvfremstillinger, men uden bevidsthed, uden distance til sygdommen — storhedsvanvittig og indforstået troede vi, at vores beskadigelse er en ny, anden slags sundhed. "Homosexualitet er ikke nogen sygdom, men en anden sundhed!" var vort motto i mange år. Når vi lavede aktioner inde i byen med bøger og flyveblade fik vi hadet

mod bøsser åbent slynget i ansigtet, især fra bistre moralske husmodre og arbejdere: "I røvpulere, man skulle skære pikken af jer; da Hitler var her, fandtes I ikke, i arbejdslejr med jer, sy rovhuslet sammen, I er jo totalt vanrøgtet; bøsse, venstreorienteret og stofafhængig, det er virkelig for meget!". Men netop denne afvisning fik gruppen til at vokse stærkere sammen og styrkede vores solidaritet, som f.eks. ved nytår i Berlin, hvor alle tyske bøssegrupper mødtes til fest og informationsudveksling og hvor 50 bøsser — grelt sminket, kjoler og høje hæle — styrtede ind i S-toget for at provokere de arme, "normale" heteroer og for at gøre dem usikre. Jeg gik også i teatret, udlevede totalt min sygdom og gjorde mig dermed vigtig. Det var i hvert fald godt for mig og et vigtigt skridt i min udvikling. I gruppen havde jeg mange emotionelle kontakter, men bollet har jeg mest med mænd, som jeg opsøgte i barer og parker. At bolle i parken, bag buskene, har altid haft noget hemmeligt forbudt i sig, som ingen måtte vide noget om, og også meget skidt og ækel. Det slemme var, når jeg vågnede om morgenen og ikke vidste, hvad jeg skulle snakke med den mand, som lå ved siden af mig og var lige så bange og usikker som jeg. Nogen gange vidste jeg ikke engang hans navn, kendte kun hans pik. Det var totalt overfladisk knald uden et følelsesmæssigt forhold. Når manden så var væk, havde jeg straks igen depressionen og skyldfølelser, en dårlig smag i munden og en flov følelse i maven. Jeg kunne lave, hvad jeg ville, hele tiden rende efter erstatningstilfredsstillelser, depressionerne kom alligevel hele tiden igen. Sommeren 76 kom jeg for første gang til Friedrichshof og bollede med mænd og for første gang med kvinder i gæstegruppen. Det var en skøn oplevelse, at kunne skabe en følelsesmæssig kontakt til så mange mennesker. AAO bliver ofte bebrejdet, at de diskriminerer bøsser, undertrykker og hindrer dem i udlevelsen af deres seksualitet. I virkeligheden kan man i AAO udleve alt, også homosexualiteten. Mange mænd, som kommer her, mærker for første gang i deres liv deres latente homosexualitet, hvor forløjet deres kontakt er til andre mænd, at de slet ikke kommer ud, når de har konkurrence med hinanden, sympati eller antipati. Jeg udlever mig ved at angå dem fra oven, foragtende, overlegen og storhedsvanvittigt for at bringe dem i forlegenhed og usikkerhed. Før tænkte jeg: de vrede mænd er skyld i det, at jeg har det så dårligt, fordi de ikke vil bolle med mig. Nu mærker jeg, at de ikke vil, fordi de mærker mine aggressioner.

SEKSI

BBF'er giver en følelsespræget, subjektiv beretning om sit møde med en organisation "hvor ensretning, disciplin og klassedeling er væsentlige bestanddele!"

Når jeg har indvilliget i at skrive et stykke i Seksualpolitik om organisationen AAO, var det ikke uden betænkeligheder. Egentlig havde jeg planlagt at skrive om fænomenet til en avis, men man må gøre sig klart, at ved at skrive om denne sekt, uanset hvor negativt det er, så reklamerer man for den på den ene eller anden måde, selv mener AAO, at dårlig omtale er bedre end ingen omtale. Og min personlige mening er, at denne foretelse bør ties ihjel. Nu er Seksualpolitik ikke dagspressen, og under alle omstændigheder ville foranbragte artikel være blevet trykt — og derfor denne modartikel. Den er en følelsespræget, subjektiv beretning om mit møde med disse mennesker.

Allerførst: Jeg hedder Jens Henriksen, 26 år, aktiv i BBF siden 72, deltager i Thy-bøsselejrene siden 73.

Mit første kendskab til AAO hidrør fra et besøg, nogle af dem aflagde i København i 75, hvor jeg drøftede homosexualitet med et par "menige" fra bevægelsen. De blev aldeles skræmte og fortalte, at det var en vederstyggelig sygdom, som dog kunne kureres. Udspurgt erklærede de, at det ikke var deres personlige mening, men noget de fik fortalt i Friedrichshof. Flere af dem var nået så langt i deres terapi, at de slet ikke kunne huske fænomenet homosexualitet. Da de fik fortalt, hvad det drejede sig om, skreg de, strakte deres utrolig lange tunger ud af munden, vred sig (nærmest som havde de krampe) og var i det hele taget usædvanlig kunstige. Deres mening om "rigtig seksualitet" var noget med en mand oven på toppen af en kvinde. Alt andet var perverst, sygeligt. Et muntert bekendtskab.

Hysterisk anti-socialisme

Stor var derfor min forbløffelse, da det viste sig, at de skulle komme op til Thy-lejren, mens der endnu var BBF-lejr. Hurtigt fik vi fat i et par af deres blade, bl.a. med en artikel om homosexualitet. Og puha, sikken en omgang. Alle de kendte pseudopsykologiske forklaringsmodeller, krydret med en beretning om en persons lykkelige "frelse" fra homosexualitet over i heteroseksualiteten. Vi bragte emnet op på et par møder i bøsseugen og fik her yderligere information fra to mennesker, som

UALFACISME?

havde været i Friedrichshof. Begge to mente, at der var visse dele af AAO's terapi (efter Reichiansk mønster) var meget brugbar til at løse op for personlige konflikter. Resten af AAO var de mindre begejstret for, og det er da også ganske forståeligt. Et par eksempler: AAO har en uindskrænket overleder ved navn Otto Muhl (eller Muhle, begge udgaver findes i artiklerne fra AAO). Alle mennesker er delt ind i klasser, grupper, helt hierakisk opbygget. For at komme fra den ene gruppe over i en højere skal man opnå et vist antal points, alt efter hvor god man er til at arbejde, bolle, selvfremstille osv. Man må kun bolle med personer inden for sin egen gruppe. Alle ser helt ens ud (kortklippede). Den såkaldte fri sexualitet var udelukkende heterosexuel. Kvinder, som vil have børn, skal først godkendes (man genkender mønstret fra nazisterne) og andre uhyrligheder. Alle disse ting lægges der ikke skjul på.

Mødet med AAO i Thylejren blev da også lidt af en oplevelse. Overalt hvor de har vist sig, er de blevet modt af organiserede bosser og andre venstreorienterede, og selvfølgelig har de lært af dette og lagt stilen lidt om. Dvs. fra utilsløret bøssehad til skjult bøssehad (dårligt skjult). De 5-6 AAO'ere der var til stede var anført af en overleder (meget typisk heterosexuel), som skulle svare på alt. Han blev straks spurgt om deres syn på homosexualitet. "Jo", som han sagde, "for i tiden kunne vi ikke lide dem, men sådan er det ikke nu". Foreholdt den artikel, vi havde duplikeret og omdelt i lejren, var fra foråret 76, sagde han: "Ja, der kan man se hvor hurtigt ændringerne sker!" Lige så lovnagtigt som de fleste andre af hans svar. Adspurgt om der var homoseksuel praksis på Friedrichshof svarede han jo. Dette blev klart tilbagevist af de danskere, der havde været der. Hver gang han blev konfronteret med nærgående spørgsmål, valgte han ikke at svare, men i stedet opføre et show med høje skrig, underlige kropsvridninger og nærmest psykoinfantile attituder. Når man gik ham på klingen (der var heldigvis flere tyske bøsseaktivister til stede som havde læst flere af Otto Muhles værker og kunne citere dem) om deres politiske holdninger, fremgik det klart, at de til trods for fx. fællesejendom, var hysterisk anti-socialistiske. BBF's formål på dette møde var at gøre klart for de andre lejrdeltagere, hvad vi mente om AAO's struktur, om deres syn på homosexualitet, påvise deres løgnagtighed og hykleri. Det lykkedes heldigvis også ganske godt. I de næste dage havde man terapi, hvor jeg kun orkede at overvære en

enkelt seance, som jeg her vil fortælle om. Et par AAO'ere løb rundt og prøvede at hidse folk op. Til sidst lykkedes det at få et barn til at løbe efter sin mor, hvor det efter instruktion af en fra AAO slog ud efter hende (hvortil over-AAO'eren begejstret grinende råbte: Hvilket kreativt barn). Til slut var barnet helt i ekstase og skreg: "Jeg skærer patterne af dig" til stor begejstring for de tilstedeværende AAO'ere.

Dette er, hvor utroligt det lyder, sandt. For at forebygge enhver diskussion: Selvfølgelig mener jeg, at børn bør revoltare mod deres forældre. Men dette fanatiske fremprovokerede ønske om at slå sine forældre ihjel, mener jeg ikke er et særlig frugtbart udgangspunkt.

Konklusion

AAO er en klart fascistisk opbygget organisation, hvor ensretning, disciplin og klassesdeling er væsentlige bestanddele. BBF står for det helt modsatte.

Et af organisationens hovedformål er tvangsheterosexualiseringen. Også her står BBF for det næsten stik modsatte.

Når jeg ikke har skrevet særlig meget om den foreliggende artikel, skyldes det, at jeg ikke orker at tage stilling til den sædvanlige historie om "frelse" fra homosexualiteten over i heterosexofilien, uanset hvilke teoretiske tanker der ligger bag.

Nærlæst er den et eklatant eksempel på maskeret bøssefjendtlighed pakket ind i psykologiserende sovs. Man behøver faktisk kun at læse sætningen: "AAO betragter homosexualitet som sygdom, som udtryk for en konflikt med forældrene, som ikke er tilfredsstillende løst", og så har man fået essencen af deres budskab. Det har vi hørt før, og den problemstilling er vi faktisk holdt op med at beskæftige os med. Som de fleste af den slags foretagender appellerer AAO til ulykkelige og svage mennesker, men man må gøre sig klart, at hvis man følger dem, bliver man indrulleret i en fascistoid organisation. Glem dem jo for jo bedre.

Hvis denne artikel virker aggressiv, er det helt tilsigtet.

Til kamp for den totale kønsforvirring!

Med socialanarkistisk
bøsehilsen
Jens Henriksen

ET ROMAN(D)TISK MANDES PEJL

Hvis man kan sætte sig ud over "Frontløberens" amerikaniserede stjernesavl samt den super-maskuliniserede skoledrengedrøm om en MAND, og hvis man kan distancere sig fra den passive tilpasning til borgerlige normer, så kan man virkelig nyde "Frontløberen" som en skrigrøgende øm kærlighedsroman, skriver Carsten Nagel om Patricia Nell-Warrens roman

"Kærlighed er når man steger den andens bacon, selvom man er vegetar", tænker Mr. Brown lykkelig, da den kostrebelske vegetarven Billy blander sig med køkkens uvante stegepander..

De to forelskede mænd, der er hovedpersonerne i Patricia Nell Warrens spændende og medrivende roman "Frontløberen", er rørende, og de er meget smukt og omt beskrevet.

Alligevel forsvinder de håbløst mellem hænderne på læseren, fordi de, selv i romanen der er skrevet som var den en mandlig homoseksuel selvbiografi, mere fremstår som guddommelige romanfigurer — hvad de vel også er — fremfor mennesker med relation til virkeligheden. Sammenblandingen af den næsten selvbiografiske stil og de ujordiske væseners tankevækkende mandekorrektthed gør ofte romanen til et irriterende mandomstrip.

Forfatterinden har villet skrive en rigtig kærlighedsroman, og hvis man kan lade sig rive med af den helt traditionelle slags, bortset fra der er tale om to mennesker af samme køn, så er det stensikkert, man vil elske bogen.

Billy er langdistanceløber. Sammen med to venner smides han ud fra et college, der er berømt for deres løbere, da det opdages de er homoseksuelle. De opsøger en mindre anerkendt skole, hvor træneren selv er bøsse. Træneren er selvfølgelig Mr. Brown, og mellem ham og Billy er det kærlighed ved første øjekast. Så kommer alle deres problemer med at finde sig selv og hinanden, men alt ender tilsyneladende godt. Denne del af romanen giver fuldstændig sig selv.

De unge løbere kæmper for en plads på det amerikanske olympiadehold, og for Billy lykkes det takket være Mr. Brown.

Borgerskabet klædes af

Efter en uendelig række løbsbeskrivelser, træningsprogrammer, løbeben, løbehofter og løbestil kommer de endelige løb. For den løbeinteresserede er der muligvis noget at hente, mens almindeligt gående nok vil nøjes med at undre sig over, at nogen mennesker overhovedet finder på at ofre en tilfærelse for udsigten til en medalje samt det at løbe.

Imidlertid får vi også revet tæppet til den maskuliniserede sportsverden ned, og i nogle meget fine beskrivelser fører Patricia Nell Warren os helt ind bag de kulisser, der i mange tilfælde danner grundlag for de herskende mande-idealer.

Det er en meget borgerlig Mr. Brown vi følger, men så meget desto bedre klædes borgerskabet af side for side.

Indvendingen må gå på, at forfatterinden forholder sig fuldstændig passivt, og således lader det være op til læseren at protestere eller ej — hovedpersonerne er homoseksuelle og det er deres homoseksualitet der kæmpes for, skide være med resten. Hvorvidt en overtagelse af det borgerlige samfunds normer og ideer samt de maskuline "værdier" fører mod en frigørelse eller ej overlades til læserens fantasi eller bevidsthed, og det er således kun de mænd, der allerede har afskåret sig fra mandeverdenens firkantede rollespil, der får et solidt blik ind i en syg mandeverden, der ikke tidligere er så udførligt beskrevet. Resten, og det er nok majoriteten, lades tilbage, og fulde af efterstræbelsesiver kan optagelsen af sportsmændenes normer begynde.

Hele balladen ender næsten lykkelig, da Billy og Mr. Brown med alles velsignelse slår kludene grundigt sammen og fejrer lortet med et godt amerikansk kirkebryllup. Nu er det eneste problem, at de ikke kan få børn.

Heldigvis kender de en gynækolog, der også er bøsse, og efter nogle besøg hos ham indeholder klinikens fryser sæd nok til at danne en hel børnehave. Diskussionen om at adoptere har naturligvis været på løbebane, men den røg hurtigt til jorden, dels som følge af den diskriminerende lovgivning der forhindrer homoseksuelle i at adoptere, dels fordi de perfekte mænd føler at de *må* have nogle selvskabte børn på grund af deres overdådige maskulinitet og deres vidunderlige overlegne gener. Alt andet ville være synd ... Nu mangler de bare et kvindemenneske, der helst skal adskille sig fra resten af flokken ved ikke at være alt for umedgørlig.

Sportsverdenen og bøsseverdenen

Det er i sådanne situationer, jeg skammer mig over at lade min røv overvære

læsningen af de anti-feministiske, grove og fordummende mandetrips. Alt hvad der hedder maskulint polariseres, mens det feminine ikke får en chance. Irriteret nødsages man — for første og sidste gang — til at smide bogen fra sig og løbe en tur for at få luft for romanens *ubevidste* præfascistiske tankegang.

Denne slår iøvrigt også igennem de ofte groteske og idealiserede kropsbeskrivelser, i de følelsesladede beskrivelser af sexualitet og kærlighed (som heldigvis ind i mellem når videre end til stegepanden).

Bogen er afgjort et stykke virkelig engageret homoseksuelt arbejde, og ligeså afgjort en bunke tandløst samfundsengagerende papir.

Den solide styrke ligger i den umiddelbare indsigt vi får i den amerikanske bøsseverden, samt næsten alle mænds højborg: sportsverdenen.

For bøsseverdenens vedkommende har Patricia Nell Warren gjort et godt stykke arbejde — de fleste miljøer er fint beskrevet, ligesom "Frontløberen" inddrager adskillige interessante fortællinger om "the american style". Om det har været meningen, ved jeg ikke, men for den kritiske læser er det samtidig en afklædning af de roller, der også hersker og terroriserer i mændenes egen verden: bøsseverdenen.

Så meget mere uforståelig må man stille sig over for den glorificerede tilpasning Mr. Brown og Billy bruger til at "*normalisere*" sig selv med.

"Nu ved vi, hvordan de sorte børn følte det, første gang de kom i en hvid skole", siger Billy, da han på et tidspunkt er lidt rigeligt forfulgt af heteroborgerne.

Okay, sammenligningen er god nok, det der er galt er, at Mr. Brown og Billy fuldstændig plagierer heteroborgernes livsstil, ligesom negrene for få år siden startede med at få trukket deres krus og krøller ud. Bevidstgørelsen udebliver stadig til fordel for romanens (*ubevidste?*) samfundsbevarende idegrundlag, og "Frontløberen"s oprør ebber ud i slagord som *hetero-fascist* og *hetero-imperialist*.

Mens mange bøsser nok vil irriteres over de maskuliniserede "jeg-er-mere-end-du"-magtkampe (det vrimler iøvrigt med mere eller mindre skjulte mandomprøver), og endnu flere vil formentlig blive svage i knæene, vil nydelsen være stor, når døren

FRONTLØBEREN

Revolt, svensk blad mod seksuelle fordomme, illustrerer Frontløberen med dette billede

ind til sportsverdenen åbnes. Og for at lade det være sagt: Patricia Nell Warren giver den et spark så korrupsion, politik og mænds stivnede angste former står ynkeligt tilbage i een sammenblanding.

Iøvrigt kan man ikke læse "Frontløberen" uden at huske på, det helt igennem er en amerikansk bog (der forresten er oversat helvedes godt). Kulturforskellen skaber uundgåeligt visse rollemæssige forskydninger, der grovest afspejler sig i den måde amerikanske mænd går til yderligheder på, når det gælder om at holde maskulinitetsmaske. Og så er det for den

sags skyld ligegyldigt om man er "en forbandet hetero-fascist" eller en smuk maskulin og myndig bøsselebetræner, der forstår at spille rollen helt perfekt. (By the way — det er Paul Newman der spiller Mr. Brown i den film der er ved at blive lavet over bogen).

Alt dette skal imidlertid ikke lægges Patricia Nell Warren eller "Frontløberen" til last, men blot konstateres. Den lesbiske forfatterinde — der iøvrigt ikke selv "kom ud", men blev "afsløret" — synes selv at have haft brug for en modvægt til de stereotypiske muskelbundter og sportsdioter.

Hun præsenterer os for en vidunderlig kompromilos transvestit, Delphine, der møder Billys emanciperede far (fraskilt bøsse og enlig far med svaghed for transvestitter) under en natlig udflugt til en af New Yorks sexede badeanstalter:

"Når man så ham lege med sit glas og cigaretrør, mellem Plazas potteplanter og krystallsestager, ville man aldrig have gættet, at Delphine boede i en lille lejlighed på 123ende gade, med ti katte og længst forfalden husleje. Han købte sit smukke tøj i genbrugsbutikkerne og lærte sig fransk efter en grammofonplade. Når John satte ham i en taxi, plejede han at sige: "Min limousine venter på mig." Palm Beach, Rivieraen, fast logi i Metropolitan Operaen — det var Delphine."

Skrigende øm kærlighedsroman

Da jeg i sommer deltog i den første internationale progressive bøssekongres i Frankrig, oplevede jeg i øvrigt forholdet mellem Delphine og romanens andre bøsser (*Mændene*) som forholdet mellem europæere og amerikanere: de amerikanske mænd gik tough't rundt i lejren og diskuterede læder, motorcykler og bodybuilding, mens den største europæiske gruppe — den hollandske — koncentrerede sig om ekstreme farver inden for fransk neglelak.

Hvis man kan sætte sig ud over "Frontløberen"s amerikaniserede stjernesavl samt den super-maskuliniserede skole-drengsdrøm om en MAND, og hvis man kan distancere sig fra den passive tilpasning til borgerlige normer, så kan man virkelig nyde "Frontløberen" som en skrigende øm kærlighedsroman. "Han var faktisk som en duft i mit liv, hvis man da kan sige, at rustfrit stål dufter som hyacinter". Det er selvfølgelig den beskyttende træner Mr. Brown om Billy. Le eller græd ...

Men man kan mere end det. I "Frontløberen" kan man aflæse manderoller og idealer i en spændende og medrivende sammenhæng, og bagefter kan man idealisere dem eller kæmpe imod dem. Samtidig udfylder "Frontløberen" på godt og ondt — det følelsesmæssige hul, der opleves mand og mand imellem. Og som sådan er bogen trods den tilpassede ufarlige form en bog af stor betydning.

Under alle omstændigheder er det første gang der på dansk udkommer et så nøjagtigt billede af mænds roller og idealer — sådan som de (vi) er, for den gensidige maskulinitetskamp er ophørt, og for vi har slået hinanden psykisk og fysisk helt til plukfisk.

Enhver mand bør læse "Frontløberen", se sig selv i spejlet og sige: "Nu gider jeg ikke mere".

Carsten Nagel

(Patricia Nell Warren: *Frontløberen*, Rhodos 1977, 336 sider. 72 kr.)

BØSSEBEVIDSTHED

"Vi undertrykker os selv, fordi vi lærte at afsky homoseksualitet, før end det blev nødvendigt at erkende vores egen homoseksualitet. Som børn og unge har vi aldrig hørt noget godt om bøsse-tilværelsen. Vi har kun hørt bøsser omtalt med spot, afsky og medlidenhed. Bøsser er ligesom gøgeunger vokset op i fremmede heteroseksuelle reder, og osse hjemme var budskabet det samme. Når vi aldrig har mødt positive holdninger til homoseksualitet, har vi uundgåeligt antaget negative holdninger — og det er fra disse negative holdninger alle vores normer stammer".

(Fra Hodges & Hutter: *With Downcast Gays. Aspects of Homosexual Self oppression*, London 1974).

Den bevidsthed, vi alle har om, hvem vi selv er, vil altid være et kulturprodukt. Den er først og fremmest noget, vi har indlært i barndommen og skoletiden. Så viser det sig, at vi ikke er det, vi er indoktrineret til at være — at vi er noget andet end det, vi selv og andre troede. Ikke noget, der er så fantastisk anderledes, men noget, som i vores kultur anses for at være meget uheldigt — og vi kan nemt komme til at hade os selv for det.

De fleste af os har manglet forbilleder i vores opvækst, som vi kunne bruge. Mange er blevet skræmt fra vid og sans af det stereotype billede af en bøsse: en feminin skrigende fiselette. "Sådan er jeg i hvert fald/heldigvis ikke!" Og ofte har vi uden omtanke accepteret, at det er noget meget dårligt at overskride de traditionelle konsgrænser — i hvert fald så tydeligt, at det kan ses.

Det er meget vanskeligt at leve på en tilfredsstillende måde, hvis man accepterer heteroernes traditionelle forestilling om, hvad vi (bøsser) er: perverse, syge, sygeligt feminine, børnelokkere, kunstneriske og usynlige samt damefrisører, dekoratorer, ekspedienter og promiskuøse og kreative.

Vi står over for den helt konkrete opgave at udforme og kommunikere et sandfærdigt og positivt billede af bøsse-tilværelsen — dvs. af os selv. Det er ikke mindst vigtigt af hensyn til nye bøsser, som naturligvis famler sig frem. — Og det er vigtigt at huske, at vi i høj grad selv er herrer over, hvem og hvad vi vil være.

Bøssebevidsthed kræver først og fremmest, at vi gør op med det homoseksuelle selvhad, for det er blot at gøre De Andres beskidte arbejde. Det betyder naturligvis, at vi samtidig forkaster de heteroseksuelle normer. Forudsætningen og belønningen er solidaritet og fællesskab.

Bøssebevægelsens største aktiv er oplevelsen og bekræftelsen af vores fælles identitet. Og vores fælles identitet er igen forudsætningen for et virkeligt fællesskab. At være åben bøsse og sige: "Jeg er bøsse!" er ikke alene ærligt og sandfærdigt, men indeholder også et element af selv-definition. Det negativt ladede ord

vendes mod heteroerne i stolt selvbekræftelse. Bekræftelsen af bøsseidentiteten fører os sammen og medvirker til at skabe sammenhold og enhed med andre, der har samme identitet. Det er klart en fordel for tilfredsstillelsen af vores seksuelle og sociale behov, men det betyder også, at vi i fællesskab kan dele de livserfaringer og

sociale erfaringer, som vi ikke deler med heteroerne. De fælles erfaringer er vigtige for vores selvforståelse, når vi skal overvinde hetero-samfundets fordomme og fortielser. Og de er vigtige for vores indbyrdes solidaritet og for vores erkendelse af at være mange og ikke så isolerede, som vi gøres til. Dette fører naturligvis til opdagelsen af en bøssekultur og en bøssehistorie, til udvikling af bøssemedier, international kommunikation mellem bøsser og måske allervigtigst — til handling mod dem, som undertrykker os. Prisen for at undertrykke sin identitet er høj. Vi kender alle i et eller andet omfang tilværelsen som skjult bøsse, og den er afskyelig.

Bøsseidentitetens dilemma

Men bøsseidentiteten medfører naturligvis et dilemma. Bøssebevægelsens understregning af bøsseidentitet, bøssestolt-hed, bøssekamp osv. modsiges ofte på det

Fra BBF-lejren i Thy — 1977

ner til at være tolerant og til at fjerne deres egen brændemærkning.

Måske vil det særegne ved den homoseksuelle stil forsvinde, efterhånden som det bliver mere acceptabelt at nære liderlige og kærlige følelser for sit eget køn: Jo mindre vi undertrykkes, jo færre symptomer på undertrykkelse. Og vores succes kan føre til netop den kulturelle integration, som vi protesterer imod. Altså hvis vi kun adskiller os fra heteroerne ved graden af den undertrykkelse, vi udsættes for. Vi kan ikke på forhånd være sikre på, at der er andet end forskel i grad mellem os og heteroerne. Men er der en forskel i art? Vi har ikke (endnu) nogen veldefineret kultur med sin egen tradition, litteratur, sprog og historie. Det er noget, vi kun lige er begyndt at opdage og udforske. Men hvad med grønlændere, christianitter eller amerikanske negre — kan deres kultur reduceres til symptomer på undertrykkelse? Mange homoseksuelle vil sikkert hævde, at bortset fra seksuel orientering er vi ligesom heteroerne (syddanskerne, danskerne, hvide).

Det er selvfølgelig et spørgsmål, om sammenligningen med grønlændere, christianitter og negre holder. Men vi bliver nødt til at diskutere og undersøge, om vi har andre kvaliteter end de undertrykte symptomer til forskel fra heteroerne. Og i hvert fald er der ingen grund til, at vi slutter os til en kultur, der er i forfald — det ville være virkeligt dekadent. Så hellere finde sammen med andre undertrykte folk og grupper og bygge noget nyt. Vi har brug for de rettigheder, vi har fået tilstået af heteroerne, men det er ikke nok. Til at skabe vores egen identitet og vores eget fællesskab har vi osse brug for vores egen radikale tænkning og handlekraft.

Som udgangspunkt for skabelsen af en ny bøssekultur og for påvirkningen af en ny kultur i det hele taget — frigt for tvangsheteroseksualitet — kan vi tage den amerikanske historiker Martin Duberman: "Vi må overveje, om vores særlige erfaring kan bruges til nogle grundlæggende nye definitioner af køn, kønsroller, seksuel adfærd og relationer mellem mennesker. Ved vi noget, som heterokulturen ikke ved, om hvordan mænd og kvinder kunne forholde sig til hinanden? Om den rige oplevelse, det er at kaste de standardiserede kønsroller over bord — i og uden for sengen? Om glæderne og problemerne ved at leve og bo alene? Om fornøjelserne og risikoen ved seksuel variation? Om de mange seksuelle identiteter, vi selv har i os? Om sammenhængen — og den manglende sammenhæng mellem erotisk drift og kammeratligt samliv? Om den måde, hvorpå man må skelne mellem "kærlighed", "hengivenhed", "liderlighed", "sex" og "venskab"? Det tror jeg, vi gør. Og jeg tror, vi skal til at gøre opmærksom på det".

(Mange af disse betragtninger og vendinger skylder jeg inspiration og citat fra Dennis Altman: *Homosexual Oppression and Liberation*, 1973 og Allen Youngs artikler i *Gay Sunshine* m.m.)

personlige plan af det større perspektiv i kampen for alles frigørelse. Sådan kan det i hvert fald nemt opleves. På den ene side ønsker vi at bekræfte de bredere sammenhænge, f.eks. ved at arbejde i et politisk parti. På den anden side har vi gode grunde til at fastholde og insistere på, at vi er anderledes. En totalt homoseksuel livsstil og 100% bøssebevægelsesmentalitet kan placere os i en meget lille kasse og isolere os fra helheden i menneskelig, social og politisk erfaring. Opfattelsen af bøssebevægelsen som en "sag" bliver let til et "korstog" med "missionærer" og "professionelle bøsser". Det er sikkert en af årsagerne til, at Bøssernes Befrielses Front og andre homoseksuelle ikke har så mange åbne og bevidste aktivister, som der er brug for. Måske ville der være flere, hvis de kunne føle, at deres identitet forblev en helhed, som ikke overvældedes af etiketten: "Bøsse".

Har vi overhovedet en særlig bøsseidentitet?

Sammenstiller man de elementer, der er særegne for bøsseidentiteten, vil man kunne lave en liste, som opregner de karaktertræk, sociologer bruger, når de beskriver de brændemærkedes og undertrykte symptomer: selv-nedvurdering, selvironi, evner for komediespil, tilpasning og underdanighed. Den slags er der ingen grund til at opmuntre. Vi behøver kun at opføre os som ofre, så længe vi selv vælger at være ofre.

Samfundet har defineret os sådan, at homoseksualitet bliver en vedvarende del af vores liv, og vi opfatter derfor — naturligvis — alt ud fra vores homoseksualitet. Dette fører ofte til, at heteroerne opfatter os som bøssechauvinister, der tror, at der er noget i homoseksualiteten, som i sig selv gør den overlegen. Sagen er imidlertid, at europæisk sprog og kultur er indrettet til fordel for heteroernes dominerende stilling, og ethvert forsøg på at rette op på det, bliver opfattet som et forsøg på at skabe et nyt magtforhold, en ny

over/underordnelse. Men vores undertrykkelse har gjort os forskellige fra andre mennesker, og har givet os nogle sociale erfaringer, der er anderledes end heteroernes.

Det har både sine stærke og svage sider. "At være nigger", skrev Paul Goodman, der var en hvid bosse og anarkist, "inspirerer mig til at søge en mere elementær form for menneskelighed, vildere, mere ustruktureret og mere varieret — en menneskelighed, hvor folk føler for hinanden og er opmærksomme på andres sorg. Det vil sige, at min tilstand giver min anarkisme, utopianisme og ghandianisme mere energi. Osse i dette parti er der sorte".

Vores følelse af at være anderledes — defineret af De Andre som seksuelt anderledes — gør os i stand til at se det seksuelle indhold af meget i tilværelsen, som ellers ikke er tydeligt, og til en vis grad til at overvinde undertrykkelsen af vores seksuelle og erotiske følelser. Vi kan lære andre noget om accepten af den del af os selv, som er seksuel — et nødvendigt led i overvindelsen af den undertrykkelse og angst, som vi alle lever under. På en helt anden måde end heteroerne har vi taget stilling til vores seksualitet. — En af de stærkeste sider af bøssebevægelsen er, at fordi det drejer sig om bekræftelsen af seksualitet, medfører det også en bekræftelse af erotik og leg — en vigtig modvægt mod de fleste politiske gruppers humørforladte form. På grund af selve sit væsen er bøssebevægelsen i modsætning til andre bevægelser beskyttet mod overdreven selvhøjtidelig puritanisme — håber vi da.

Indtil videre kan samfundet ikke tilbyde os mere end tolerance, og det er ikke nok. Vi ønsker og forudsiger bortvisningen af forskellen mellem homoseksualitet og heteroseksualitet — selv om det for tiden er utopisk. Men det vil nok ske, før staten visner bort — ja, det er måske en nødvendig forudsætning herfor. Men indtil videre vil homoseksuel selvbekræftelse og bøssekultur ("Det er smukt at være vulgær!") kunne overhale samfundets ev-

DIGTE ER VÅBEN

Den første danske antologi med digte skrevet udelukkende af lesbiske og bøsser bliver forberedt af Vagn Søndergaard. Han både udvælger digtene og oversætter dem. Mange af digtene er hentet fra det amerikanske bøsseblad Gay Sunshine, f.eks. det om at blive bevidst som bøsse og det om at være bøsse i Kina. Begge er skrevet af amerikanere. Digtet Andre og os, er af en dansker.

Det er meget svært at forstå at verden ikke ser sådan ud som den tager sig ud set fra ens eget snævre univers. Vi tror at sådan som folk lever i deres snævraste omgangskreds, sådan lever folk som flest: Jeg har selv badeværelse, så det har folk i Danmark altså indtil jeg ser på tryk at der er kvarterer på Nørrebro hvor badeværelser er en sjældenhed — og selv da giver det kun anledning til en forbigående undren, den samme undren som når jeg læser om folk i andre verdensdele der spiser frølår og bor i jordhuler. Folk i min snævre kreds har badeværelse, altså er det normalt.

Ud fra den samme manglende evne til at se ud over egne snirkler er det nu ved at blive en udbredt misforståelse i snævre venstreorienterede kredse at det at være bøsse eller lesbisk af næsten alle bliver opfattet som noget helt "naturligt" eller "normalt".

Sådan forholder det sig imidlertid slet ikke: For ikke så længe siden udkom der en bog om H.C. Andersens homoseksualitet. H.C. Andersen er måske den danske forfatter der er oversat til flest sprog — han udkommer igen og igen verden over, også i Sovjetunionen. Når det nu har været så nedværdigende at være bøsse gennem flere hundrede år, når bøsser har været betragtet som tredje- eller fjerdeklases mennesker, som svin, udyr og udkud, så skulle man tro at kritikerne, hvis tingene nu er blevet anderledes, ville interessere sig for at undersøge hvordan det kan gå til at "den slags" rent faktisk har formået at skrive om mennesker og menneskers forhold til hinanden på en sådan måde at medmennesker med en helt anden kulturel og samfundsmæssig baggrund rundt om i verden bliver ved med at læse dem. Men nej! Det f.eks. Politikens anmelder lagde vægt på var at fastslå at han i hvert fald ikke troede på at H.C. Andersen nogen sinde havde været i seng med en anden mand.

Sådan forholder det sig når det drejer sig om litteratur: Man vil helst ikke tro det, men man afholder sig fra at fordømme den formastelige. Anderledes når det drejer sig om mere jordnære forhold: Få

dage efter denne H.C. Andersen anmeldelse havde Politiken følgende tospaltede overskrift på en fremtrædende plads (8.10.77) LÆRER FÆNGSLET FOR FORHOLD TIL PLEJEBARN —DRENG I PLEJE HOS HOMOSEKSUEL LÆRER. Her kommer fordømmelsen og forargelsen tydeligt frem i Politiken og man tør slet ikke tænke på hvordan Alborg Stiftstidende og Jyllandsposten har behandlet saget. Vi får at vide at drengen, der er 16 år, er blevet anholdt for forskellige tyverier og at han så også har tilstået at han har stjålet 42.000 fra læren og at læreren har haft kønslig omgang med ham. Manden er blevet fængslet men endnu ikke dømt. Politiken underbygger imidlertid politiets anklage ved at berette om lærerens "interesser ud over lærergerningen". Det billede man tegner af læreren svarer meget nøje til den gangse opfattelse af homoseksualitet som et dekadent overklassefænomen: "Desuden ejer han et par gårde i Vendsyssel og to restauranter i Hjørring, og det har de sidste år været skik, at når skoleåret var slut inviterede han de elever, der forlod skolen, og som havde haft ham som lærer, til fest på den ene eller anden af restauranterne." Ikke sandt, det skal nok blive en celeber rets sag. Og for at det ikke skal være løgn sluttes der af med følgende: "Politiet vil nu se nærmere på, hvorledes det er gået til, at en dreng bliver anbragt i pleje hos en homoseksuel lærer."

Når ovennævnte opfattelse stadig er så udbredt hænger det sammen med at litteraturkritikerne og dem der i det hele taget formidler litteraturen har forsøgt at udrydde homoseksualiteten i litteraturen — og det har de gjort som lydige redskaber for den herskende klasse, i moralens hellige navn og til befalelse af den hellige almindelige kernefamilie.

Selv den lille gruppe unge som har fået en højere uddannelse har skullet holdes i uvidenhed: Både Plato og Socrates er blevet forvansket gennem århundreder og de "værste" passager er simpelthen blevet udeladt i oversættelserne. I Michelangelos sonetter har man ændret signor til signora og i Shakespeares har man ændret he til

she. Det samme gælder forøvrigt Walt Whitman, der selv indvilgede i ændringerne for at få digtene offentliggjort. Dette har været kendt siden 1925, men kritikere bliver ved med at tale om at Whitman måske var latent homoseksuel. Det er i det hele taget bemærkelsesværdigt for doktorander og litteraturkritikere og formidlere at de på en og samme gang kan prise en digter for hans universalitet (det at han er altomfattende) og samtidig undertrykke hans homoseksualitet. De udelader det eller de laver om på teksten, og når de er allermost frisindede omtaler de det som digterens "problem" uden at nævne hvori problemet består:

I Stephen Spenders samlede værker er der et digt hvor der nu står "Hvad der end sker bliver jeg aldrig alene. Der er altid en *kærlighedsaffære*, en jernbanebillet eller en revolution." Det digteren skrev var: "Der er altid en *dreng*, en jernbanebillet eller en revolution." I grunden er det ufatteligt at det heteroseksuelle, som udelukker nære og varme forbindelser med den ene halvdel af mine medmennesker, skal betegnes som noget universelt — altomfattende.

De tegn der er på at der trods alt er ved at ske en ændring kommer så sandelig ikke fra litteraturkritikere og formidlere, de kommer på trods af dem. Og det er stadig et spørgsmål hvorvidt de nye bøsse-digtere i det hele taget vil blive accepteret som digtere. Før var der digtere som også var bøsser. De blev accepteret som digtere men man søgte at skjule at de var bøsser. Nu er der heldigvis en hel del digtere som ikke vil finde sig i det og som insisterer på at de er bøsser. Men der er også en hel masse bøsser som er gået i gang med at skrive digte. Det er et tegn på styrke. Det er et tegn på at der er en kamp i gang for at ændre menneskers indsnævrede og forkrampede syn på seksualitet og dermed på menneskers forhold til hinanden. Digtningen har altid været en væsentlig del af undertryktes befrielseskampe. Det er den også i dag. Digte er våben.

Vagn Søndergård

Jeg blev chokeret irriteret og glad
da du fortalte at du var bøsse
chokeret:

ikke på den forventede måde
(bøsse-føj-svineri)
men fordi jeg ganske simpelt
ingen anelse havde haft om det
(dit spil har været effektivt)

irriteret:
på mig selv
fordi jeg alligevel ikke vidste det
(er min menneskekundskab så ringe)

og irriteret fordi:
du omskrev det
(blufærdighed?)

du sagde at du
huserede i BBF
at du måske ville gå med
den lille lyserøde trekant
og så videre — — —
hvorfor ikke bare:

jeg er bøsse
punktum
men så:
jamen manden har jo ret
(blufærdighed eller ej)

for der skal jo slet ikke
være noget der hedder:
bøsse lesbisk
hetero homo bi
eller hva' for båse
vi ellers finder på
at putte elskoven ind i
og hvis et eller andet
senkapitalistisk forkvaklet vrag
spørger:

er du hetero eller homo
så skulle vi le og tænke
(sikke dog et gammeldags sprog)

svare skulle vi:
det ved jeg da ikke
jeg elsker bare
hvis jeg og en anden føler
en naturlig trang og lyst dertil
så

jeg er vel
menneskeelsker
så enkelt burde det være
(og skal blive)

der er lang vej endnu
(tænker du)

både for dig og mig
(suk)

ja, men du er mere fri end jeg
for du har løftet en flig
af dækket ind til den frihed
(for du har jo også krammet piger)

hvortil
jeg og du
gerne ville have
alle forhæng revet tilside
alle masker smidt i skraldespanden
(eller ophængt i et museum)

fuldt lys på
(uden tihi og nær hvor kuriøst)
men jeg tør sgu ikke engang
pille ved fligen

(jeg senkapitalistiske vrag)

Glad:
det viste sig
at du var et rigere menneske end
jeg hidtil havde troet og
du fik kastet et lag masker
(også lidt muggen over at det ikke er sket før —
det med maskerne).

Godt Nytår
og kærlig hilsen fra Tove

Nytårsbrev til en ven

Ill. Joan Gamst

BØSSEKAMP ER KLASSEKAMP

BØSSEKAMP ER KLASSEKAMP

BØSSEKAMP ER KLASSEKAMP

KØBENHAVN: POST & MØDE HVER MANDAG
 INTRODUKTION: ÅBENRÅ 33²

KL 20: KARLSVOGNEN - CHRISTIANIA-1422. K.
 1. MANDAG I HVER MÅNED - BØSSE KØM!

de Møder -

Kun
i sene nattetimer
betror vi hinanden
stumper af os selv
Det
er vel så langt vi kan nå
uden at tage noget
og uden at give
Andre
kan vi forsøge at tilskynde
med indforståede billeder
af et smukkere liv
Selv
forbliver vi stumme og påholdende
i vores angst for den kærlighed
vi ved
er den eneste mulighed

Andre og os

CHAO CHING

(Arbejder, tidligere bonde, homoseksuel afviger)

Den gang
var jeg lærer i Shanghai,
og de store byer
såvel som landdistrikterne
var i stadig forandring
på grund af den proletariske revolutions omvæltninger.
Der var gået et år
siden vores sejr
og dog var hver dag
en stadig fest.
Jeg traf ham
i de overfyldte gader
i nærheden af markedspladsen
i nærheden af skolen hvor jeg underviste.
Han var prægtig
i sin uniform
han tjente i Folkets Befrielseshær
og tjente folket
som alle andre
under Formand Maos lederskab
og styrket af folkets
kommunistparti.
Han førte an
i en politisk diskussionsgruppe
i de smalle gader ved markedspladsen
og snakkede med handlende og købmænd
om partiets planer
om kollektivisering.
Jeg mærkede at hans øjne
prøvede at fange mit blik.
Jeg standsede op for at lytte
og forstod arten
af hans interesse
inderst inde i mig.
Jeg ventede
til han var færdig,
nærmede mig så
og inviterede ham
til te
og søde kager fra markedspladsen.
Han sagde ja
helt bevidst,
og i stilheden
i mit værelse
delte vi to mænd en risiko
— hemmeligt
opslugt af vores lidenskab.
Det var en god tid
det forår
da vi to
var så omt forenet
i vores kærlighed
der snart blev stemplet
som politisk tilbagestående.
Men endnu i dag
hævder jeg stiltørdigt
at min kærlighed til ham
aldrig var
politisk tilbagestående.

Tom Kennedy

Blive bevidst bøsse

Blive bevidst bøsse

Berøre

en anden mands pik
mærke den svulme i din mund
æde ham
drikke hans saft
tage ham hele vejen ned
i halsens dybeste kammer

Kysse

en anden mands læber
suge på hans pik en hel nat
slikke hans nosser
beføle hans røv
og komme ud over hans ansigt

Danse

med en anden mand
lade ham føre
kysse ham åbenlyst
knuge ham på dansegulvet
lade ham tage dig i roven
og mærke hans stive
bide ham i halsen
stikke tungen i hans øre
lade ham tage dig med hjem
og forsigtigt klæde dig af
lade ham blidt elske din nøgne krop
på hans seng

Abne

din røv
og lukke ham ind
lade hans sæd fylde dig
le af glæde over at bære ham i dig

Sove

med en anden mand
vågne op med hans arme om dig
elske ham ved dagry
tilbede hans fallos
være dens tempel
sidde på den
omslutte ham
komme i hans mund
blive i ham

Give

din krop huller
til andre mænds glæde
lytte til deres blide stemmer
dele deres tavshed

Finde

dig selv i en elsker

Miste

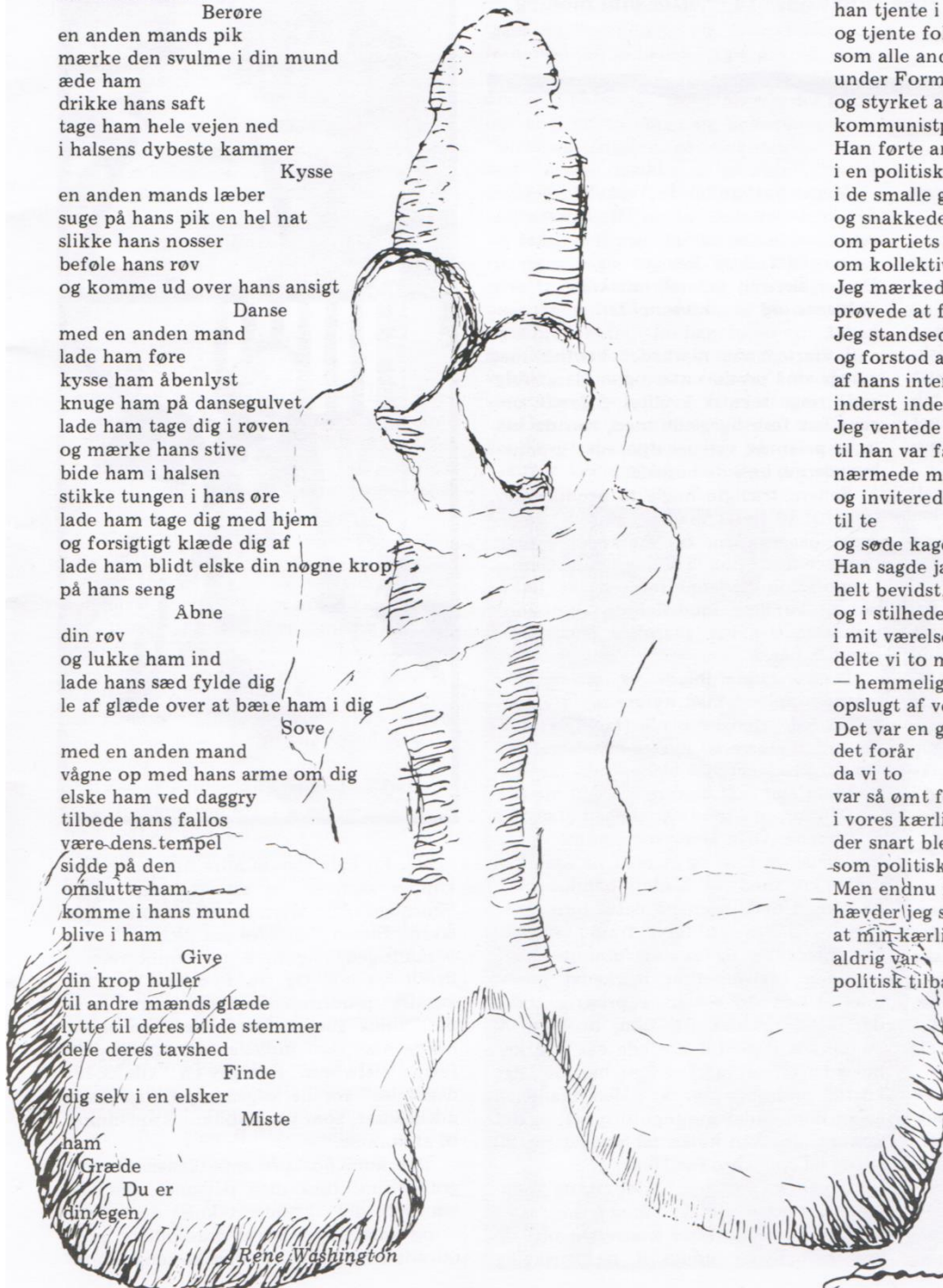
ham

Græde

Du er

din egen

Rene Washington

Loan

PORNOGRAFI

Denne artikel er skrevet på baggrund af en større undersøgelse, jeg lavede gennem et års tid omkring pornografiens frigivelse i 1969 samt diverse stikprøver siden. Den falder i *to* dele:

Afsnit I-III, som præsenterer væsentlige sider af pornografien.

Afsnit IV - VII, som giver nogle overvejelser ud fra pornografiens indhold, bl.a. om, hvorfor den overhovedet kan afsættes trods problematisk indhold og skyhøje priser.

Billedsiden har jeg valgt, så den viser mange forskellige former, spændende fra mere rare og menneskelige situationer til — efter min mening — helt uacceptable produkter

I. HISTORIE ("De må gerne være grønne i hovederne, bare de boller").

Den pornografiske udvikling begyndte at tage fart i midten af tresserne. Først med den skrevne pornografi, hvor balladen omkring "Fanny Hill" med argumenterne om "kunstnerisk værdi" var karakteristisk.

Samme "kunstneriske værdi" var også blandt argumenterne for frigivelse af billedpornografi 1. juli 1969. Der var åbnet mulighed for frodige erotiske mesterværker, men de kom bare ikke.

Derimod opstod der op imod frigivelsen en masseproduktion, hvor kunsten bestod i, at en forhandler kunne købe et pornografisk blad for 1,50 kr. og sælge det videre for 10,00 kr.

Man kan også sige, at pornografiens frigivelse betød et reaktionært kapitalistisk systems sejr over en reaktionær kristen seksualmoral. Dels var der et produktionsmæssigt uopdyrket område. Dels var der ensomhed og seksuelle/følelsesmæssige frustrationer nok til et stabilt marked. Og samtidig fik man om ikke opfyldt folks behov, så dog stækket deres utilfredshed i en sådan grad, at frustrationerne ikke gav sig udslag i politiske krav.

Tidligere havde man kun modelblade med råd om skyggelægning og exponeeringstid — der var forbløffende mange tegnere og fotointeresserede dengang. Og der var videreudviklingen af de gamle "franske billeder": Serier med afklædte kvinder i højst frimodige poseringer eller direkte samlejesituationer. Det var rigtige fotografiske aftryk, som det var en lyssky affære at være i besiddelse af.

Op imod frigivelsen kom der lidt mere liv i bladene, bl.a. med en ny genre, pettinghæfter. Her sad tilskueren i første parket til forspillet til det samleje, som ikke måtte vises. Grænsen var sat ved "det erigerede kønsllem". Og så kom endelig den syndflod af blade, som blev en hovedhjørnen i branchen: Gengivelser af samlejer.

Meget hurtigt var de forskellige genrer, der kort omtales i afsnit III, repræsenteret, og siden er udviklingen mest sket på to områder, som hænger nøje sammen: Der er sket en *teknisk udvikling af produkterne* og en *monopolisering af markedet*.

I starten var markedet kaotisk med mange små producenter og en deraf følgende ringe teknisk kvalitet. I første omgang var folk ligeglade med, om de indlagte personer var uskarpe eller grønne i hovederne, bare de bollede.

Senere trængte nogle få producenter, som havde været med fra starten, de andre i baggrunden, fx. markedets største producent Rodox Trading/Color Climax Corporation. Sådanne foretagender havde råd til kønnerne modeller og en teknisk standard, der gav skarphed ned til det mindste hår.

Disse standardblade er efterhånden blevet suppleret med dyrere og ofte mere raffinerede svenske blade (fx. "Private") og endnu større og dyrere engelsk/amerikansk producerede blade, hvis kvalitet sjældent står mål med prisen (40-50 kr.).

Den anden hovedingrediens i branchen er filmene. Ofte laves ved samme optagelse både en film og et blad, så man kan reklamere med, at bladets handling kan ses live. Udviklingen på dette område er gået fra sort/hvid til farve, fra 60 meter til 120 meter film og fra stumfuld til tone.

Siden frigivelsen er markedet blevet mættet i en sådan grad, at priserne er faldet. Mest drastisk for film, hvor en 60 meter s/h i sin tid kostede ca. 250 kr., mens en farvefilm af samme længde i dag koster omkring 100 kr. Men branchen hører ikke under monopoltilsynet, og det samme blad kan købes på Strøget for 20 kr. og på Nørrebro for 10 kr.

Mange mennesker har først og fremmest stiftet bekendtskab med pornografi i biograferne. Kort efter frigivelsen blev de nye muligheder udnyttet på forskellig

måde. En halv snes mindre film kunne nu klippes sammen og serveres med titlen "Pornografi". Ægteparret Kronhausen lavede filmen "Hvorfor gør de det?", som beskæftigede sig med de implicerede i liveshows mv. Og fra Tyskland kom en komisk pseudovidenskabelig genre. Som publikums garant for filmens soberhed havde man som indleder anbragt en professor Vielwissen. Han gav en "klinisk redegørelse" for de følgende pornografiske udskejelser, som var publikums anledning til at komme.

Der kom obskure amerikanske undergrundsfilm, også med personer, der var blå i hovedet og anden teknisk dårligdom — og uden angivelse af skuespillere, producent mv. Og vi fik danske sengekants-

og stjernetegnfilm, hvor en i modsætning til sine kvindelige ofre altid tækkeligt påklædt hr. Soltoft bølgede sig ind i hjerterne på det brede publikum.

Hvad angår den vaskeægte pornografi, så fremstod efterhånden de amerikanske film som teknisk helstøbte produkter med en hær af producenter, lysfolk, sminkeører og kostumefolk ("man skal være klædt på til at klæde sig af") og feterede pornostjerner som Linda-Deep-Throat-Lovelace. Desværre indeholder disse film stadig oftere et modbydeligt voldeligt islæt, som gør dem til en ubehagelig oplevelse. Fra Tyskland kommer film, hvor et ofte tilbagevendende tema er det frivole selskab i direktørhjemmet, gerne på randen af en svømmepøl. Hvor det drejer sig om kortere film, er disse undertiden dansk producerede og siden belagt med tysk lydside: Ligesom John Wayne snakker tysk, når han rider over TV-skærmen dernede, så skal der også stonnes tysk, når man boller.

Sideløbende med den egentlige pornografi er der jo også kommet ting og sager for de pæne mennesker, der ikke har tilstrækkelig lyst til de hårde varer. *Ekstra Bladet* er velkendt for sin udlevering af nøgne kvinder, og *Se og Hør* og *Billedbladet* har fulgt succesen op med Miss Topløs og bundløse badepiger, som "gør Danmark dejligere". Endelig er der et blad, som vi på grund af dets oplagsstørrelse vil opholde os ved i det følgende afsnit, nemlig:

II. UGENS RAPPORT

Dette blad adskiller sig fra regulære pornografiske blade ved ikke at bringe samlejebilleder i samme detaljerede grad. Desuden er det i høj grad baseret på læsestof og omhandler mange andre emner end sex. Dog falder indholdet alligevel i nogle få kategorier. I et tilfældigt valgt nummer (nr. 26/1977) finder man seksten større indslag (på een side og derover). Heraf handler 6 om død, 4 om sex, 3 om "farverige personligheder" (dvs. mænd), 2 om *ingenting* (non-stories om at købe en diamant og om, hvor meget papir et menneske bruger i løbet af et liv) og 1 om *sociale forhold* (arbejdsløshed, uden nogen form for analyse, forklaring eller lign.)

Bladet repræsenterer en pervers udnyttelse af lemlæstelse og død. Artiklerne tager læserne ved hånden og trækker dem fra blodbad til blodbad. For at intet skal overlades til den anstrengte fantasi, kommer farvebillederne og deres text til hjælp: "De små skygger, som du kan se løbe ud ad vinduerne, er mennesker, der prøver at redde sig i sidste øjeblik. Men de når det ikke. (juhu). Cirka et sekund efter dette billede blev taget — eller kortere næsten, end du kan nå at blinke, eksploderede flyet og tog de skrigende stakler med sig i et grådigt, frådende benzinhål" (guf).

Den mest stupide, fladpandede kynisme lyser ud af teksten som i den "smarte" overskrift: "Den flotte tandlæge gik en tand for vidt — og så blev han plomberet". Så er læseren forberedt på, at nu kommer der endnu en festlig, spændende historie om mord. Hvad enten man vælger at tro på disse roverhistorier eller ej, så gives de

ud for at være virkelighed. Derfor er der tale om en perverteret holdning til ulykke og død. Eller hvordan med dette eksempel: I en "social" reportage om arbejdsløshed hedder det: "Hr. B. er ikke arbejdsløs længere". Han er nemlig død — morsomt, ikke?

Kynismen går hånd i hånd med en udbredt dobbeltmoral. En artikel fortæller om udnyttelsen af mindreårige piger i amerikanske halv-pornografiske film. Journalisten savler selv verbalt over fænomenet med beskrivelser som "en lille lækker sag", "dunbløde mindreårige" og "spirende lolitaer". En billedtext belærer læseren om, at det nok er spekulation, men det er børnenes forældre, der spekulerer i at udnytte dem. Men Ugens Rapport bistår dem hjertensgerne og bringer i den anledning 12 billeder af de "små dunbløde", som angives at være nyeste mode i sex-objekter.

Verden set gennem Rapports briller tager sig besynderlig ud. Den er først og fremmest et sadistisk orgie i vold. Men det handler jo også om sex. Læserne indsender billeder af "deres piger", der i teksten angives at "tage sig dekorativt ud", "tilbringe fritiden på diskotek", "have sans for det frække og pikante", "være dejlig frisk" og elske "fyre på motorcykel" eller "høje bredskuldrede fyre".

Årsagen til, at der er salg i disse ting, får vi et vink om i den tredje kategori af artikler, som handler om "farverige personligheder". Den af dem er Frankie Boy alias hr. Sinatra. Om ham læser vi: "FB er *Indbegrebet af alt det mandige*, alt det frække, alt det charmerende". Hvad det så er for noget, får vi strax at vide: Han "får kvinder til at dåne", omgår mafiaen, kender præsidenter, slår på tæven og "skifter kvinder lige så ofte som under-

bukser". Her har vi altså *bladets definition på "manden"*: Sex og dramatik.

Gennemsnitslæserens tilværelse er præget af meget lidt mafia-dramatik samt sex i et omfang, så man må håbe, at underbukserne blir skiftet oftere end kvinderne. Denne gennemsnitslæser er ifølge Rapports definition kun en tredierangs mand, fordi hans tilværelse kun indeholder forkerte ting. Og det er Rapport jo (som) skabt til at lappe på. Her kan han se på nogle af de villige kvinder, han ville have knaldet, hvis han havde været en af de rigtige. Og han kan i sikkerhed i lænestolen nyde de blodsudgydelser, han er gået glip af, fordi han tilfældigvis ikke var præsident Mobutos privatpilot, Kong Faisals nevø, Sinatra osv.

Bladet eksisterer altså af at holde nogle uopnåelige (og tåbelige) normer op for mænd, som er essensen af den gamle manderolle, og fastholde dem i denne undertrykkelse. Derfor er kvinderne i Rapports univers tildelt en ydmyg(ende) slaverolle, og derfor er *kønsfascisme* et fortræffeligt ord, når man skal karakterisere dette blad.

III. PORNOENS GENRER

Men tilbage til den egentlige pornografi.

Her er den hyppigst forekommende aktivitet det heteroseksuelle samleje mellem to eller flere personer. Selve handlingen kan kun varieres med måde. Man kan så vælge mere exotiske deltagere som *Fede Molly* på 165 kg. eller *John Holmes*, manden med verdens største pik (angivet til 65 cm. i en annonce — det er til gengæld verdens mindste cm.) Og man kan variere udgangssituationen. Alligevel er der bladt disse nogle gamle travere, som enhver forhærdet pornograf nikker genkende til (eller græmmer sig over). Almindeligst er *selskabet i middelklassen*:

Nogle mennesker i festtøj er samlet omkring sofabordet i en stue, der ofte er et sandt rædselskabinet af skrigende tapeter, Ikea-møbler og tredierangs-reproduktioner på væggen. På bordet er batteri flasker og glas. Dermed er identifikationsmulighederne skabt: Det ligner såmænd Børges fødselsdag. Men pludselig går det helt anderledes til end på fødselsdagen: På et billede skåler deltagerne kont med hinanden, på det næste har en kvinde frimodigt sat sig for at undersøge lynlåsen i sin bordherres benklæder. Og hvad kan sådan noget ikke føre med sig: Bukserne falder, gæsterne knalder, og det hele går efter kogebogen. En variant over det selvkæbelige tema er den unge mand med den voldsomme bule i bukserne, som kommer for skade at spille på borddammens nederdel. Galant assisterer han med aftørringen, og da han alligevel er igang med at rage rundt dernede, hvorfor så ikke tage det hele med? God, gammel (dags) mandfolkelogik.

I standard-pornoen dukker ind imellem et par andre genrer op. Der er fx. kvinden, der i mangel af bedre (en mand, fremgår det af sammenhængen) onanerer med hånd, stearinlys, flaske eller andet køkkenrej. I en billig serie sker der ikke andet, men ellers kan det være optakten til, at den rigtige mand tilfældigvis kommer forbi studiet og kigger indenfor. Derimod onanerer mænd aldrig i den almindelige porno (modsat i beskuerens verden), for der er altid kvinder ved hånden, og det er ivoigt deres lod at længes, hvis det endelig skal gøres. Mænd boltrer sig heller ikke med hinanden i standard-pornografi, mens der er en syndflod af lesbiske situationer, for det passer bedre ind i den mandlige betragters verdensbillede, at konen og hendes veninde ligger og hygger sig lidt (underforstået: indtil han selv kommer og tager affære). En anden variation er det anale samleje, der er et stadig hyppigere forekommende raffinement.

Med i den almindelige pornografi hører også undertiden et stenk af sadisme, der som genre spænder fra et lille klaps til lænker, pisk og blod. Man ved ikke rigtig om man skal le eller græde (formentlig det sidste) over personer smurt ind i ketchup og læbestift. Der forekommer to former for sadisme. Der er voldtægten (som hyppigst er set i produkter fra Week-end-Sex-foretagendet Scandinavian Picture), og som repræsenterer den mest modbydelige form for mandschauvinisme: Kvinder er kællinger, der skal ha pik og holde kæft. Den anden form for sadisme angives at foregå efter aftale mellem parterne.

Mænd er som tilskuere langt mere interesserede i at se kvinder i seksuelle situationer end mænd — og da slet ikke mænd sammen seksuelt. Derfor er bøsse-pornografi en helt selvstændig genre, hvilket bl.a. giver sig udslag i, at filmene i denne genre kun vises i specielle bøsse-bioer. Eller der kan undtagelsesvist smutte nogle enkelte scener med i den brokkasse, der i de små pornobiografer hedder "bizarre film".

De "bizarre" produkter er for folk med en mere speciel smag. Hyppigst er lolitafilmer, altså film med (små) børn i sex-

uelt samkvem med voksne eller indbyrdes. Man kan let forestille sig smukke og udmærkede forhold mellem unge og voksne. Noget andet er at placere tydeligt skræmte børn i en ubehagelig situation foran kameraet og lade dem have nogle af deres første seksuelle "oplevelser" i skæret fra projektørerne. En kyniker ville måske sige, at de sikkert godt kan lide det selv. Men der er ikke naturlighed skabt i størsteparten af disse produkter. Børn på en halv snes år sidder genert og kigger hele tiden på fotograf/instruktør for at få at vide, hvad de nu skal gøre. Jeg har ikke fantasi til at forestille mig behov, der skulle retfærdiggøre en sådan udnyttelse af børn. Udnyttelsen får en extra dimension, når mange af produkterne er optaget i Indien, Mellemøsten mv. for at omgå de hjemlige forbud mod børn i seksuelle forhold.

I den bizarre skuffe finder man også seksuelle forhold til dyr, sodomi. Efterhånden har kvinder optrådt i selskab med hunde, æsler, heste, tyre, grise og sågar ål. For nogle år siden chokerede en lille fidusmager hele branchen ved i en annonce at lancere "fem kvinder og en elefant" — og det var jo mageløst — var det nu fra Zoo eller hvad: Den ivrige kunde fik efter

betaling tilsendt en primitiv tegning med de nævnte ingredienser og så et par almindelige blade som trøstpræmie. Måske skal man have boet på landet for at sætte rigtig pris på disse ting.

I denne skuffe finder vi også noget, som går under betegnelsen "urin-sex". En enkelt titel fra dagens avis kan give fingerpeg om indholdet: "Urin-sex, lavement-sex — Der er simpelthen alt i denne film". Kort sagt: Man sjaker rundt med pis og lort, og det er sikkert gefundenes fressen for et bestemt publikum.

I den bizarre kasse gemmer sig også film med gravide kvinder, tatoverede kvinder, kvinder med bryster så store som rygsække (som der stod i en annonce) samt transvestitter.

IV. MISBRUG AF KVINDER

Man har ofte hævdet, at kvinder blev misbrugt/mishandlet i pornografien, men det forekommer mig at være mere kompliceret, end at i porno bliver kvinder altid voldtaget. Det er nemlig forkert. Den slags findes desværre (ofte fx. i Week-end-Sex), men ikke i hovedparten af den foreliggende pornografi. Iøvrigt findes der en del tilfælde, hvor man viser kvinder, der

Først ta'r hun hans pik frem og kæler med den og slikker den til det dunker i den - så hjælper han hende med blusen - hun har flotte bryster - han vil kysse og kramme dem, og hun siger: Åh - du...!

piner mænd.

Det er ikke sjældent kvinderne, der tager initiativet i pornografien, ligesom de (foregiver at) nyder det, der sker. Og det er jo meget godt. Men det, de lægger op til, er pornografiens maskuline form for sex: Ned med bukserne — op med pikken — og så er det bal forbi. Den sexualitet, som kvinderne deltager i, kulminerer med mandens sædafgang, og kvindens orgasme ligger ikke producenten på sinde.

Jeg synes, at forræderiet over for kvinderne snarere ligger her. De indlagte kvinders største lyst er at hoppe med på den "maskuline" form for sex. Den forestilling gives videre til brugeren, som kun ser den bekræftet i pornografien, ikke i virkeligheden.

Og så mener jeg iøvrigt, at det er misbrug af såvel mænd som kvinder at købe dem til at udtrykke følelser i et produkt, der for producenten ikke har anden mening, end at det skal kradsse penge hjem. — Misbrug, der kun kan trives i et samfund af misbrugte mennesker.

V. PORNOGRAFIENS BAGGRUND

Man kan undre sig over, at der kan sælges gengivelser af folk i seksuelle situationer.

Der laves agentfilm og krigsfilm. At de er populære, kan bl.a. tilskrives, at almindelige mennesker lever i en verden fjernt fra den, der vises, hvis grundtema er drab.

Pornografiens hovedtema er derimod (fysisk) kærlighed. Selvom denne (som det er vist) kan give sig mange bizarre udslag, er det grundlæggende alligevel almindeligt seksuelt samvær mellem to eller flere mennesker.

Hvordan kan det være så interessant? Selvom de færreste har oplevelser tilfælles med James Bond, så er et to-personers standard-knald nok noget, de fleste har prøvet — også de fleste pornobrugere.

I det snuskede afsnit i gængse fremstillinger, der bærer titlen "sexuelle afvigelser" finder man ofte en gruppe kaldet "voyeurisme". Det dækker over personer, som bringer sig på kant med borgerlig moral, straffelov og politivedtægt ved at "belure" afklædende kvinder eller elskende par. Sådan noget gør normale mennesker ikke. De nøjes med at glo, så de er helt trætte i øjnene, når de kommer hjem fra stranden. Eller læse bøger, kigge blade, film. Om nøgne mennesker. Som måske elsker. Der er ingen tvivl om, at det virker spændende, pirrende på de fleste mennesker — og det er ikke tilfældigt.

Det er karakteristisk for samlejet og hvad dertil hører, at det er privat og hemmeligt. Man oplever ikke andre mennesker i den situation. Man boller kun, når gæsterne er gået, og bliver man afbrudt i festlighederne af en kimende telefon, ja så er man som regel dannet nok til at fatte sig og sige "Nej, du forstyrrer skam slet ikke", selvom det kildrer dejligt lige der og den anden ligger og venter.

Det er underligt med det seksuelle. Alle skal helst vide, at man har et sexuliv, men ingen skal vide noget om hvornår, hvordan osv. Og aldrig, aldrig skal en mors sjæl få os at se, når vi ligger der, uhjælpeligt nøgne og bakser med hinanden. Specielt for en mand ville det være

katastrofalt for hans gamle rolle, hvis han blev taget med bukserne nede: Svag, nydende, kærlig . . . eller måske impotent.

Den seksuelle frigørelse kom i tresserne. Men på det kapitalistiske samfunds betingelser, hvoraf en er, at folk skal isoleres, må ikke have for meget fællesskab. Den seksuelle frigørelse indebar lige netop en intensivering af reproduktionsmulighederne, uden at folk parvis holdt op med at holde hinanden i skak.

Derfor er vi i dag i den mærkelige situation, at vi er splittet op mellem to måder at handle på. Den ene består i at fornemme varme følelser, at føle sig godt tilpas i en gruppe. Den anden måde er det faste ritual, der hedder seksuelt samvær, og som er defineret ved at udfolde sig i hommelighed mellem to mennesker. Vores dilemma er, at vi ikke kan føre disse to reaktionsmønstre sammen til en naturlig enhed.

Som fællesnævner for alle disse frustrerende oplevelser står det våben, som det kapitalistiske system holder sine folk i skak med: Præstationsangst.

En lille historie fra den virkelige verden kan måske belyse dette. I denne sommer var jeg med i "Projekt Kollektiv" i Thy-lejren. Formålet var gruppevis at experimentere sig frem til samlivs/samarbejdsformer, der svarer til det kollektive ideal, som findes i den ikke-elitære del af venstrefløjen. I et af seks-personers-telte skete det så en aften, at en kvinde bodelede med en mand uden at gøre alt det, hun havde lyst til. Principielt syntes hun, det var i orden at gøre det, når de andre i gruppen var til stede, men rent faktisk turde hun ikke gøre det, som hun plejede, fordi hun ikke syntes hun kunne beherske sig nok under orgasmen. Beherske sig i forhold til hvad? Jo, i forhold til de forestillinger, hun havde om, hvordan andre kvinder reagerer i den situation.

Det er en af de funktioner, som pornografi kunne have. Den kunne vise,

hvordan det går for sig, når man altså ikke kan konstatere ved selvsyn. En åbenlys svaghed ved pornografien er derfor, at den oftest viser tingene, som de aldrig er: Mænd får stribevis af orgasmer og sprøjter omkring sig til alle sider, mens kvinderne kun yderst sjældent ofres nogen opmærksomhed i denne henseende. Og har man haft en uheldig mandlig model, hvis pik har lagt sig slapt ned ad benet i projektorernes skær, går man let hen over det og teksten kværner bevidstløst om hans store stiverik, der kommer og går. Impotens? Det kunne være en by i Rusland.

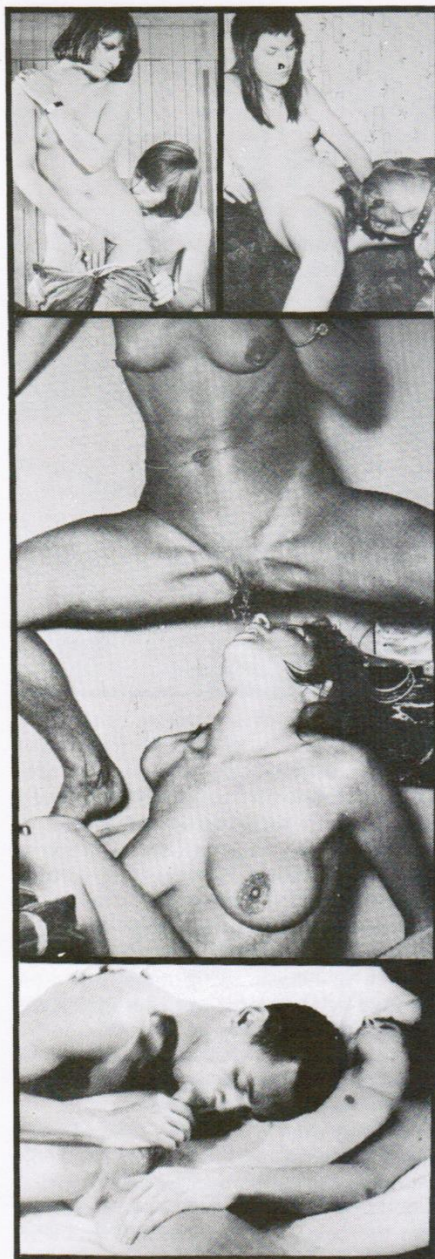
Pornografien — som den tager sig ud i dag — er med til at holde folk i skak i det kapitalistiske privatliv. Enten fremviser den latterlige, urealistiske præstationer som normale og sætter dermed den usikre i en situation, hvor han ikke tør afsløre sin egen (normale) "mangelfuldhed". Eller også befordre den tilskueren over i en fantasiverden, hvor kvinder går uden trusser — selv om vinteren.

VI. PORNOGRAFIENS SVAGHEDER

En vigtig grund til, at pornografien ikke fungerer hensigtsmæssigt er, at den skøjter hen over det, som giver problemer i hverdagen. I pornografiens verden eksisterer fx. jalousi ikke. Par mødes og grupper knalder, og det hele er lyst og "lækkert".

Men for alle andre er problemet ikke — som på billederne — hvorvidt det skal gøres forfra, bagfra, på køkkenbordet eller i en hængekøje. Der er problemet: Hvordan skaber man så trygge rammer om samværssituationer, at folk tør træde ud af de vante måder og gøre noget, de egentlig har lyst til. (Producenten er jo lettere stillet: Han kan bare ringe efter nogle modeller og bede dem bolle så meget, som han har råd til).

Der, hvor de fleste af os færdes, sætter man ikke bare en flaske whisky på bordet, og strax er der et livligt orgie i swing. →

Det ville også være noget overfladisk. Problemet er at kunne realisere sine følelser over for de mennesker, man er sammen med, så man ikke altid bremser op ved det seksuelle udtryk, når det ikke lige drejer sig om parforhold.

Pornografien i dag har ingen mening ud over at skulle ophidse den ensomme mand på lokummet eller evt. stimulere det trætte par. Fordelen er, at den kan fastholde bevidstheden om seksuelle følelser, som jeg trods alt foretrækker for en fortrængning (eller sublimering, som det hedder i finere kredse) af seksuelle behov.

Men ulemper er der unægtelig også:

- a. Den kan passificere folk i deres lyst til at kontakte andre. Det er nemmere med billederne — de svarer ikke igen.
- b. Den opstiller ofte urealistiske idealer, som ikke mindst undertrykker mænd.
- c. Den gengiver urealistiske situationer.
- d. Den udarter (måske) i stadig grovere former for at kunne pirre den enkelte tilskuer. Det er vanskeligt at bedømme, om

man fx. skal "være disponeret" for vold eller man kan vænnes til at synes om det, for at følge den tendens til vold, der har været. Den foreløbige kulmination er (betretningen om) sydamerikansk producerede film, hvor den kvindelige model simpelthen blev voldtaget og myrdet foran kameraet. Så er man nået derud, hvor producenter og nydere må betegnes som sinds-syge i egentlig klinisk forstand.

Man kunne godt forestille sig pornografi, der tog samlivsproblemer alvorligt og viste stimulerende, realistiske muligheder for at overskride gamle normer. Men den lader sig ikke forene med den kapitalistiske markedsøkonomi. Bl.a. af den grund, at hvis den var ordentligt lavet, ville den hurtigt afskaffe sig selv.

VII. KONKLUSION

Der er flere grunde til, at det kan være nyttigt at have fænomenet pornografi i baghovedet i den socialistiske kamp.

Den første grund er kortsigtet og aktuell: Jeg tror, at pornografien vil opleve et opsving under den nuværende samfunds-krise. Den vil være en fristende, men dårlig løsning for folk, der er kørt ned, og som ikke kan magte kontakten med andre mennesker.

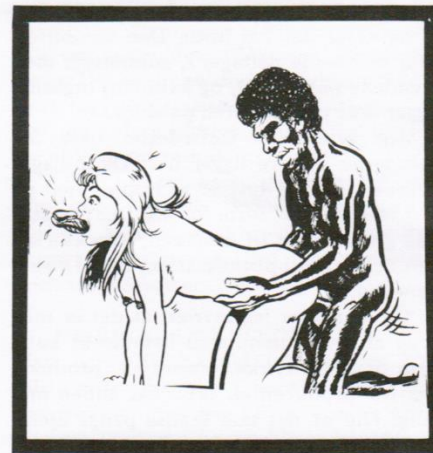
I takt med den omsiggribende krise vil vi få brug for en *ny moral* — en krisemoral, som ikke er i konflikt med vores socialistiske idealer, og som kan hjælpe os til at komme bedst mulig gennem krisen: En overlevelsesmoral.

I tresserne fungerede parforholdene tilsyneladende bedre end i dag, hvor man er nødt til i højere grad at "nojes med hinanden" uden den tids mange materielle incitamenter. Mange forhold braser sammen under dette pres, som forstærkes af arbejdsløshed og andre sociale problemer.

Derfor må vores sex-moral blive mindre eksklusiv end tressernes, hvor man kunne vælge og vrage. Hvis vi ønsker os selv og vores venner gennem krisen uden at blive smadret helt, så må der en ny og anderledes solidaritet til, som omfatter alle de områder, som nødstedte kammerater måtte have behov for: Økonomisk, politisk, følelsesmæssigt/sexuelt. Det sidste betyder, at man kan komme til at lægge krop til noget, der måske ikke er den tindrende kærlighed, men varmt venskab og solidaritet. Der er oceaner af behov for at give og modtage varme, omsorg, omhed i denne barske tid, men vilkårene er så hårde og spillereglerne så komplicerede, at størsteparten går til spilde som frustrationer i stedet.

En anden og mere langsigtet grund til, at socialister bør huske på pornografien, er, at det er vigtigt i forbindelse med plan-

lægningen af et socialistisk samfund. Der hører pornografi i sin nuværende form ikke hjemme: Ikke forbudt, men overflødiggjort af mere tilfredsstillende samlivsformer.

Et af de problemer, man skal takle for at komme videre, er *parforholdet*, som vi vil tage op som tema i et af de kommende numre. Det snævre parforhold rummer begrænsninger, som forekommer mange uacceptable, og der produceres massevis af tabere i valgsituationer, som pardannelsen er anledning til.

Det er en diskussion, man lige akkurat har loftet låget på i de kønspolitiske bevægelser, men sjældent på nogen radikal måde (bortset måske fra mande- og kvindesamfund, men de indebærer jo ikke nogen løsning på mand/kvinde-forholdet).

Jeg tror, man må gå meget mere radikalt til værks og begynde forfra med en definition af mænds og kvinders seksualitet.

For kvinderne er vel dårlig nok kommet på sporet af deres egen seksualitet og hvordan den burde udfolde sig, fordi de har været holdt i et skruetik af krav og forventninger af mændene. Og mændene har holdt hinanden i skak med potensmyter, så der heller ikke på denne side har været mulighed for at finde frem til samlivsformer, som er tilfredsstillende. Og det på trods af, at mændene har haft riget og magten og æren i evighed.

Jeg synes, det er et oplagt område at tage radikalt fat på for kvinde- og mandebevægelse såvel sammen som hver for sig — og både mht. teori og praktiske eksperimenter. For nye samlivsformer opstår ikke, uden at nogen lægger krop til.

Hans-Otto Loldrup

Ud over en anden artikel i dette nummer vil vi tage emnet pornografi op i det næste. Vi beder i den anledning læserne bidrage med erfaringer og meninger om pornografi og med billedmateriale, som eksempelvis kan dreje sig om god/dårlig pornografi (gerne med en begrundelse).

MANDE BEVÆGELSEN

Arbejdsdelingen mellem kønnene

I et højt udviklet samfund som vores må der finde en vis arbejdsdeling sted. Arbejdet er blevet så specialiseret, at vi alle ikke kan deltage i al slags arbejde. I et samfundssystem som det kapitalistiske skaber arbejdsdelingen forskellige klasser (arbejdere, borgerskab osv.). Disse har hver deres typiske bevidsthedsformer, dvs. hver deres oplevelse af deres egen situation, samfundets indretning m.m.

Men der findes i vores samfund også en arbejdsdeling mellem kønnene. Hverken indenfor familien eller i erhvervslivet varetager mænd og kvinder de samme funktioner. Det er denne kønsspecifikke arbejdsdeling der er den dybeste årsag til de bevidstheds- og adfærdsmæssige forskelle mellem mænd og kvinder. Det er arbejdsdelingen mellem kønnene, der er den samfundsmæssige baggrund for kønsrollerne.

Når vi i mandebevægelsen arbejder med os selv som mænd, må vi derfor gå videre end til blot at diskutere og gøre op med vores kønsrolle. Vi må arbejde på at overskride og nedbryde det borgerlige samfunds arbejdsdeling. Men at afskaffe denne arbejdsdeling er kun i begrænset omfang muligt indenfor rammerne af det borgerlige samfund. Derfor er mandekamp også klassekamp.

Vi bilder os ikke ind, at forandringen af kønsrollerne kan nedbryde kapitalismen, men vi betragter kønsfrigørelsen som en uadskillelig del af kampen for et socialistisk samfund.

KLIP FRA MANDEBEVÆGELSENS NYE FOLDER

Det politiske og det private

Det særlige ved det politiske arbejde der foregår i mandebevægelsen er, at vi her forsøger at forbinde det individuelle (vores egne "private" oplevelser og følelser) med det samfundsmæssige. I mandebevægelsen prøver vi at privatisere det politiske og politisere det private.

Det er ret almindeligt på den danske venstrefløj at undlade at beskæftige sig med de problemer, der knytter sig til privatsfæren, såsom familiepolitik og kønspolitik. Disse forhold betragtes ofte som mindre væsentlige; men herved begrænses den socialistiske kamp til et altfor snævert felt. I mandebevægelsen prøver vi at tage disse forsømte områder op: vi politiserer det private.

På venstrefløjen organiserer vi os ofte på måder, der er som kopieret fra det borgerlige samfund. Men disse elitære og autoritære strukturer hæmmer den socialistiske kamp. I mandebevægelsen arbejder vi i basisgrupper og prøver at fungere solidarisk: vi privatiserer det politiske.

Vi mener, at vores form for politisk arbejde er væsentligt: Den socialistiske kamp må foregå bredt. Det er vigtigt at huske på, at målet er ophævelse af det borgerlige samfund i sin helhed: dets familieform, dets arbejdsdeling, dets tvangsmekanismer. Den socialistiske kamp handler i sidste instans om den måde vi lever på og arbejder sammen på.

Vi må lære os selv at fungere mere åbent og solidarisk i forhold til vores arbejdskammerater og venner. Vi må eksperimentere med kollektive leveformer.

**Du skal være potent
Du skal være stor og stærk
Du skal være dig selv nok
Du skal være ufølsom**

**Du skal avle sønner
Du skal være familiens skaffedyr**

MIDT I EN

En fortælling om virkelighedens ubrugte

Handwritten signature or mark

Claus som er midt i tyverne har spillet med i to pornofilm. Han gjorde det af pengetrang. Lønnen var 500 kr. pr. film, men hver gang tog skatten de 200 kr. — Det er det mest udmattende arbejde jeg nogensinde har været med til, siger han fysisk og navnlig psykisk.

Jeg fandt frem til filmselskabet gennem en pornobio. Jeg var lige kommet fra sommerferie og var fantastisk brun, og syntes selv at jeg så meget godt ud, så da fyren på kontoret sagde at jeg skulle smide alt tojet og blive fotograferet syntes jeg det var helt i orden. Jeg fik også besked på at gøre min pik stiv, så der kunne blive taget nogle billeder sådan. Til sidst spurgte han om han skulle køre den af på mig. Jeg var efterhånden blevet temmelig liderlig og sagde at det måtte han da godt. Han skulle vel også se hvad jeg duede til sådan rent præstationsmæssigt.

Jeg havde sagt at jeg var bøsse, men da jeg ringede nogle uger senere var det en heterosexuel film de ville have mig med. Jamen, det ville jeg også godt. Jeg stillede til optagelse sammen med en seks-otte andre — fyre og piger. Først blev vi sat til at drikke øl og whisky i flere timer. Vi skulle "slappe af". Så skulle vi i bad. Jeg havde ellers lige været på badeanstalt, men der var ingen vej uden om. Pigerne fik håret sat og lakeret, selv om det var tydeligt at de alle lige havde været til frisør.

Filmen skulle handle om et "pyjama-party". Kulissen skulle forestille et "for-nemt" hjem med palisander og fløjlstapeter og tykke gulddrammer om malerierne. Vi skulle sidde i vores nattoj, og så gik døren op og den sidste gæst, en pige, kom ind, kun klædt i pels som hun var helt nogen inde under. Synet af hendes nøgenhed skulle så få et orgie i gang.

men var han den hårde type. Han skulle proppe sin stenhårde pik ind i de forskellige kusser. Det var filmens indhold og mening.

Det meste af optagelserne lå jeg på en sofa med en pige som også var ny i pornofilm. Hun var meget forstående over at jeg ikke kunne få stiv pik, ligegyldigt hvor meget hun slikkede på den. Prøv nu at slappe af, blev hun ved med at sige. Det var svært. Jeg følte mig som en ren fiasko.

På et tidspunkt spurgte instruktøren om nogen havde "særlige ønsker", og der var to af pigerne som lavede et eller andet sådan lidt lesbisk henne ved baren. Så

Optagelserne varede i over fem timer. Det værste var hverken musikken der larmede uafbrudt eller varmen fra lamperne, eller det at man skulle kostes rundt med af instruktøren. Nej, det var at det hele var så kunstigt. Og bagefter gik vi bare hver til sit, uden at snakke med hinanden.

Den næste gang de ringede til mig fra filmselskabet spurgte de om jeg ville være med i en film "kun med fyre." Tonen var mere neddæmpet nu, ordet bøsse blev overhovedet ikke nævnt. Det hele var noget der ikke skulle tales højt om.

Jeg skulle spille sammen med to fyre. Filmen var allerede blevet optaget, men fyren i hovedrollen havde ikke fungeret tilfredsstillende i nærbillederne af hans

underliv, og nu skulle jeg spille hans pik, mens han blev bevaret i filmen i helfigur, og i nærbilleder af sit ansigt.

sagde jeg at jeg da godt ville gøre noget sammen med ham amerikaneren, for det kunne da have været meget skønt, men fyren udbrod forfærdet at det kunne der overhovedet ikke være tale om. Åbenbart var det utænkeligt at hans maskulinitet kunne blive udsat for sådan noget.

Handlingen var at to fyre lå i en seng i et luksuøst hotelværelse, og at en piccolo — mig — kom op med en flaske champagne som de havde bestilt, og bollede dem.

ORNOFILM

muligheder i det fordæktes spænding.

Samtidig med optagelserne var der et fødseldagselskab i gang ovre i et hjørne af studiet, og når fotografene hvilede ind imellem var de med i festlighederne. Det var en sekretær eller noget i den stil der havde fødselsdag. Hun blev bollet af alle fyrene efter tur.

hvad bliver det så til? Når jeg endelig fik den nogenlunde op og stå kom instruktøren

og kyssede ham på kinden. Instruktøren skreg op om at det måtte jeg ikke gøre, jeg skulle være brutal, ikke venlig. I alle tilfælde var optagelsen odelagt fordi mit hovede var kommet med i billedet. Det var jeg glad for.

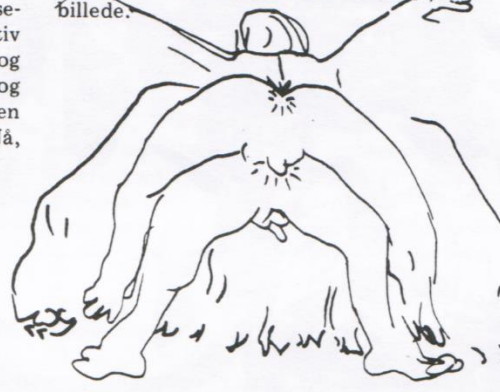
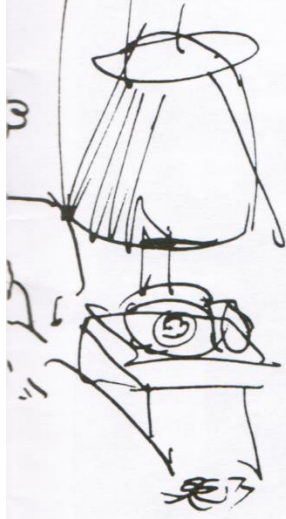

ren farende med eksplorationscremen, og det fik pikken til at svinde hen igen. Men

Selv om det denne gang var en bøssefilm havde jeg stadig svært ved at få stiv pik. Det hele var endnu mere koldt og teknisk end første gang. Fotografene og instruktøren stod bare og gloede med en utålmodig mine som om de tænkte: Nå,

omsider fik jeg da bollet begge fyrene, så som det var meningen at jeg skulle, og til sidst skulle jeg så få udløsning i nærbillede.

Efter det har jeg ikke været med i flere pornofilm. De ringede ikke igen, og jeg lod være med at opsøge dem. De film jeg var med i har jeg aldrig set, men jeg har set andre af slagsen. Sådan en mandag eftermiddag ved fire-fem tiden er der fuldt i bøssepornobioerne. Det er mænd på vej fra deres arbejde, mange af dem skal vel hjem til deres kone og børn. Så sidder man og river den af på hinanden mens man ser dem gøre det samme på lærredet. Dem på filmen er unge og ser nogenlunde godt ud. De fleste af dem i salen er ret gamle. Jeg har tænkt over hvordan de må have det, og jeg kan godt se at sådan nogle film på en måde er med til at forstærke deres ensomhed. Men hvad skal de ellers? Mange af dem tør heller ikke vove sig frem. Det hele er så fordækt. Man kan mærke at de er lige så meget flove som de er ophidsede. Det er spændingen ved det fordækte jeg efterhånden har det lidt svært ved at være med til. Så jeg holdt op med at gå i pornobio.

Jeg sad overskrævs på den smukkeste af fyrene, så filmen kunne vise hvordan

jeg sprøjtede ham i ansigtet. Efter at jeg var kommet skulle jeg slå fyren i ansigtet med min pik. Da jeg havde gjort det fik jeg så ondt af ham at jeg bojede mig ned

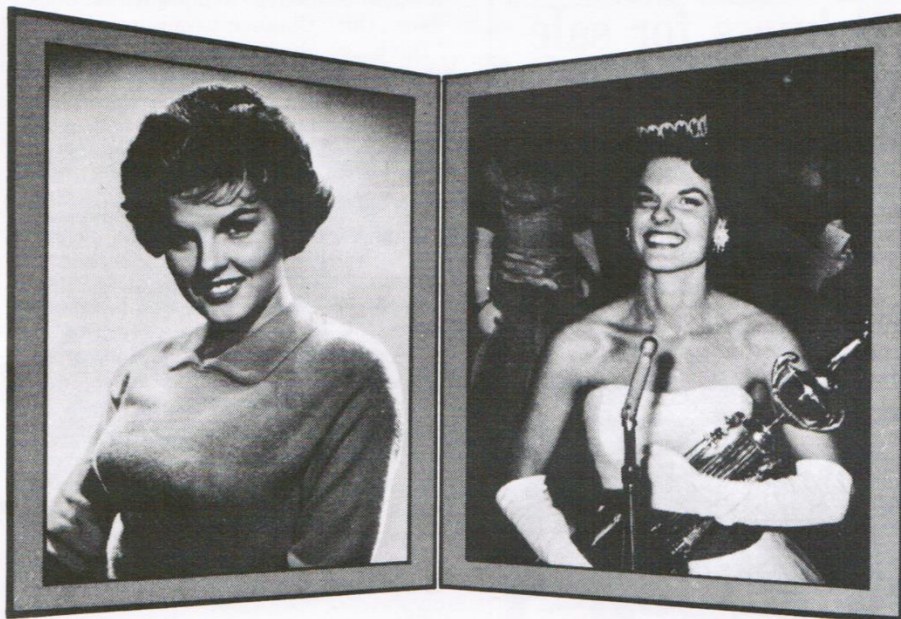
Christian Kampmann

DRAEB EN HOMOSEKSUEL FOR GUDS SKYLD

Den frygtelige Anita, afstemningen i Dade County, Christopher Day og det farlige i behovet for en virkelig bøsseleder

Fra Gay Pride Parade i San Francisco, 1977

Snapshots fra Mrs. Bryant: Sweatergirl og Miss Oklahoma

Den allestedsnærværende højredrejning kaster længere og længere skygger. De velbjergede gnider sig i egoismens fedt, og de troende "normale" går i korstog for kernefamilieidyllen. Det sortner for bøssefrigørelsen. Med Anita Bryant og hendes "SAVE OUR CHILDREN"-kampagne har den lille kærnefamiliefascisme og det store bøssehad fået sin aktive profet og sin dynamiske bevægelse.

Startskuddet til det hele ligger tilbage i de glade tressere. D. 28/6 1969 invaderede politiet bøssebaren "Stonewall Inn" i Christopher Street i New York, og for første gang satte bøsserne sig til modværge. Ud af det der skete dengang opstod Gay Liberation-bevægelsen, som siden da har kæmpet med delstat- og lokalmyndigheder overalt i USA for at få fjernet de diskriminerende love, der ramte bøsserne. En del fremgang har været resultatet. Især i Californien og i de store byer har man kunnet opleve en sand tornado af dekadent bøssefrigørelse, som har gjort livet mere underholdende for den velhavende middelklassebøsse.

En stor del af Gay Liberations bestræbelser er faldet i tråd med andre kræfter i det amerikanske samfund, der arbejder på at forbyde enhver form for diskrimination. Derfor har de sorte, kvinderne og bøsserne til en vis grad kunnet samle sig mod den fælles undertrykkelse, som det kapitalistiske system og den hvide heteroseksuelle mand har forårsaget. Medborgerretslove, ligeberettigelseslove og antidiskriminationslove er i de sidste 8 år blevet en realitet i mange stater, og bag det står i vid udstrækning bevægelsen for lige rettigheder til alle — Equal Rights Amendment, også kaldet ERA-bevægelsen.

ERA-bevægelsens tanker kom efterhånden også til Florida, og i januar 1977 vedtog man i Dade County — det amt i Florida, hvori Miami ligger — at indføre en antidiskriminationsvedtægt, som kriminaliserede enhver form for diskrimina-

tion på baggrund af race, køn og seksuel observans. Dette progressive skridt blev taget uden alt for stor ballade; men det varede ikke længe for andre toner kom i æteren.

Hvem er Anita?

Umiddelbart efter at amtsrådet havde indført den nye antidiskriminationsvedtægt rejste der sig nogle røster fra kirkelige kredse, og blandt dem var Anita Bryants.

"The Anita Story" er ikke rar. Hun kommer fra et yderst religiøst baptistmiljø i Velma-Alma, Oklahoma, hvor hun allerede som 8 årig mødte "Stjernernes skaber, Jesus Kristus, Vor Herre". Hun havde dog ikke blot en svaghed for den kirkelige scene; også showbiz-scenen lokkede. Det var en vanskelig kombination, og Anita var bekymret, fordi "det er så let at blive djævelens offer i Show Business". Så Anita overlod afgørelsen til Gud, og "Gud ønskede at Anita skulle være med i The Arthur Godfrey's Talent Scouts". Først kom titlen Miss Oklahoma, senere en pladesucces, der igen medførte, at hun mødte Miami disk jockeyen Bob Green, hendes nuværende mand. — Det var dog ikke så nemt at blive gift, for Bob måtte først omvendes; men siden Bobs frelse har det lykkelige par med deres 4 børn boet i deres lækre 300.000 dollars hus i Villa Verde i Miami Beach.

Anita er i USA først og fremmest kendt som den der kører TV-reklamerne for Florida Orange Juice, og hun har en fordelagtig kontrakt med Florida Citrus Commission, der giver hende 100.000 \$ om året. Gud, ægteskabet og kærnefamilien er grundpillerne i hendes liv; alle hellegtige institutioner som ikke må berøres. Anita har altid set godt ud med blink i øjet og store bryster, der er blevet anvendt meget sexistisk af medierne og hende selv. Nu fotograferes hun helst med sine sunde orange-juice-drikkende børn og sin maskuline ægtemand.

Hvad er der sket?

Den nye antidiskriminationsvedtægt var en torn i øjet på Anita. Hun så den som yderst farlig og samfundsnedbrydende, og hun vidste at hun ikke var ene om at have disse synspunkter. Derfor gik Anita i begyndelsen af 1977 igang med et stortilet korstog rettet mod de homoseksuelle, og deres krav om ligeberettigelse.

For Anita var kampagnen en hellig mission. "Det er Guds kamp og ikke min", udtaler hun, idet hun forklarer, at hun tog beslutningen om at lede denne antihomoseksuelle bevægelse, fordi Gud havde udset hende til at være nerven i det hele. Gud har fortalt hende, at han aldrig har billiget homoseksualiteten; ellers ville han have placeret "Adam og Bruce i Paradiset, istedet for Adam og Eva".

Samtidig med at Anita stolt fortæller om den hær af hellige, der kæmper mod homoseksualiteten, forsikrer hun, at hun elsker de homoseksuelle. Det er den syndige homoseksualitet, hun hader, fordi den får mennesker til at leve perverst. — Anitas storstilede korstog lykkedes i uhyggelig grad. Støtten strømmede ind fra alle sider, og i løbet af kort tid havde Anita samlet 60.000 underskrifter — 50.000 flere end hvad loven kræver, for at vedtægten skal ud til afstemning i befolkningen. Anita havde tvunget lokalmyndighederne til en folkeafstemning om den nye antidiskriminationsvedtægt.

Anita og hendes korstog, der døbttes SAVE OUR CHILDREN AGAINST HOMOSEXUALITY, arbejdede på at piske en hysterisk stemning op mod alle bøsser. Man byggede på gamle fordomme, og haledes alle de usandheder og rædselsberetninger frem, der "videnskabeligt" kunne retfærdiggøre fordommene. Nu skulle det bevises, at bøsser er syge og farlige; hvorfor de naturligvis ikke kan regne med at de almindelige menneskerettigheder også skal gælde for dem. Man delte menneskene op i to grupper: De onde bøsser, og de gode heteroseksuelle, og alle der ikke støttede Anita, blev beskyldt for at være bøsser!

D. 7/6 i år blev folkeafstemningen afholdt. Det blev et fatalt nederlag for alle bøsser, og i bredere forstand for alle der kæmper for ligeberettigelse. Dade Countys vælgere bestemte med 69% mod 31% at forkaste lokalmyndighedernes antidiskriminationsvedtægt. Nu blev det atter lovligt at diskriminere på grundlag af seksuel observans. Nu er det atter tilladt at afskedige bøsser fra deres jobs og smide dem ud af deres lejligheder, bare fordi de er bøsser.

Hvordan kunne det ske?

Udfaldet af afstemningen kom i den grad bag på alle antidiskriminationstilhængere i hele USA, og bøsserne blev naturligvis meget opskræmte. Hvordan kunne det ske, at der i løbet af et halvt år kunne rejses sådan en kampagne og så mange følelser mod de homoseksuelle? Der er mange og sammenfaldende grunde, →

Child pornography: Sickness for sale

THE SMILING teenager centers here of child pornography are a variety of sexual predators with faces of boys and girls. They are the most profitable and most common of all child pornography. They are the most profitable and most common of all child pornography. They are the most profitable and most common of all child pornography.

READ THESE SHOCKING STORIES AND YOU'LL VOTE FOR REPEAL OF METRO'S HOMOSEXUAL ORDINANCE

Controlled by organized crime, child pornography is a multi-million dollar industry. It is the most profitable and most common of all child pornography. It is the most profitable and most common of all child pornography. It is the most profitable and most common of all child pornography.

Controlled by organized crime, child pornography is a multi-million dollar industry. It is the most profitable and most common of all child pornography. It is the most profitable and most common of all child pornography. It is the most profitable and most common of all child pornography.

Cop's plea: Keep homosexuals from foster kids

Chicago Police Youth Council member Thomas J. Friday has urged the Department of Children and Family Services to keep homosexuals from being foster parents.

Boys used in film for national sale

MICHIGAN POLICE Saturday arrested two men who used two 13-year-old boys in a pornographic movie intended for national distribution.

THERE IS NO 'HUMAN RIGHT' TO CORRUPT OUR CHILDREN

Vote FOR repeal of Metro's dangerous homosexual ordinance June 7!

En af Anitas annoncer bragt i familieavisen The Miami Herald

og nu sidder bosserne også i det meste af USA og analyserer på de sorgelige begivenheder. Først og fremmest er der vel meget om hvad Robert Basker, der var leder af en bossegruppe i Dade County, siger i et interview til Body Politic: "Folk er ganske simpelt ikke rede til at acceptere homoseksualiteten som en realitet". Det almindelige menneskes bevidsthed og viden er slet ikke fulgt med den frigørelse, der har fundet sted siden kampene i Christopher Street hin sommerdag i 1969. Kløften mellem hvad folk tror og ved om homoseksualitet og så den måde hvorpå bosserne reelt lever — det vi kalder den

homoseksuelle subkultur — er så stor, at den må give sig udslag i forvirring, angst og intolerante følelser. Måske skulle Gay Liberation have brugt mere energi på, at den almindelige amerikaner havde fået noget at vide om homoseksualiteten via de bevidstgjorte bosser selv, og ikke overladt den slags til damer som Anita. Grobunden for antibossestemningen var i virkeligheden tilstede — og er det vel til alle tider — så da bevægelsen med leder og det hele dukkede op, så rullede laven. 120.000 aktive baptister, 100.000 aktive katolikker med ærkebiskopen Coleman F. Carroll i spidsen, godt hjulpet af Ronald

Reagens veltrænede kampagnefolk, bragte Save Our Children-bevægelsens motto "Dræb en homoseksuel — for Guds skyld" langt omkring. Ortodokse jøder, anti ERA-folk, antiabort grupper, anti-marijuana grupper, racister og exilcubaner fulgte med, og hele det hyggelige selvskab blev selvfølgelig hjulpet af Ku Klux Klan og andre halvkriminelle og facistiske bevægelser. Pengene vrimlede ind fra hele USA, og Anita fik råd til at indrykke de dyreste helsidesannoncer i dagspressen, ligesom hun kunne købe den bedste sendetid i TV.

På pressekonferencer, i annoncer og i TV spekulerede Anita først og fremmest i forældres skræk for at deres børn skal blive "forført", medens hun egentlig undlod at argumentere for at menneskerettighederne ikke skulle omfatte de homoseksuelle. . . Typisk for Anitas kampagne er følgende annonceslogan "Det er ingen menneskeret at korrumpere vore børn", indrykket i familieavisen The Miami Herald.

Debatten kom på højeste plan, idet Floridas guvernør Rubin Askew deltog med følgende udtalelse på en pressekonference: "Jeg vil ikke ha' at mine børn skal undervises af en homoseksuel. Jeg vil ikke have en homoseksuel blandt mine ansatte". Efter sådanne udtalelser blev det påtrængende nødvendigt, at bosserne fandt sammen i et seriøst kampagnearbejde, hvis ikke den sorte reaktion totalt skulle odelægge dem.

John W. Campbell, Ethan Geto og den tragiske afstemning

Det var ikke fordi bosserne i Dade County var særlig forberedte på alt det der skete. Bossegrupper fandtes dog, og John W. Campbell tegnede sig som en af deres ledere. Campbell er en velhavende businessmand, der tjener millioner på en kæde af bosse-saunaer og health-studios — kaldet The Club Bath Chain — der er spredt over hele USA. Hans betydning og indflydelse hænger nøje sammen med hans vældige forretningsforetagende. Han er åbenlyst bosse, og han er et aktivt medlem af det demokratiske parti. Campbell kaldte folk fra hele USA's bosseverden til Miami, for at de i fællesskab skulle køre en moderne kampagne mod Anita. Bl.a. henvendte han sig til den professionelle kampagneleder Ethan Geto fra New York, der i mange år havde ledet sejrige kampagner for borgmestre og senatorer.

Geto var i Dade County i 7 uger, hvor han stod i spidsen for Dade County Coalition for Human Rights, og arrangerede den mediekampagne, der gik forud for afstemningen. I et interview i bladet "Christopher Street", fortæller Geto om, hvor chokeret han blev, da han kom til Miami. Næsten intet var organiseret, og den almindelige politiske bevidsthed blandt bosserne var yderst ringe. For at kunne analysere stemningen og planlægge kampagnen i Dade County satte Geto en Gallup-undersøgelse igang. Geto og Campbell fik i løbet af 6 uger samlet 350.000 til kampagnen; et beløb, der trods størrelsen, ikke på nogen måde stod

ADVERTISEMENT

SOME PEOPLE SAY THAT PREJUDICE AGAINST HOMOSEXUALS IS NOT A SERIOUS MATTER...

IN 1936 IN NAZI GERMANY, REICHSFUHRER SS HEINRICH HIMMLER ISSUED A DECREE WHICH READ:

"Just as we today have gone back to the ancient German view on the question of marriage, making different races, so too in our judgment we could destroy our race by the judgment of the guiding Nordic principle of degeneracy which degenerates."

"Orders were given that all homosexuals had to wear a triangle in public, that all Jews had to wear a Star of David in public, that all millionaires had to wear a cross, that all communists had to wear a hammer and sickle, that all homosexuals were to be executed. I am proud of the American Church which places the number of homosexuals to be died in America above 20,000, the second largest group after the Jews."

PREJUDICE AND DISCRIMINATION ARE SERIOUS MATTERS. THEY STEM FROM FEAR AND HATE. AND, SOMETIMES, THEY HAVE TERRIBLE CONSEQUENCES. LET'S STOP BIGOTRY FROM RAISING ITS UGLY HEAD IN DADE COUNTY.

VOTE AGAINST REPEAL OF HUMAN RIGHTS ON JUNE 7th.

YES!
I WANT TO HELP COMBAT DISCRIMINATION AND BIGOTRY
I AM ENCLOSING \$100 \$50 \$25 Other _____

NAME _____
ADDRESS _____
PHONE # _____

PLEASE MAKE CHECKS PAYABLE TO & CLIP & MAIL TO
DADE COUNTY COALITION FOR HUMAN RIGHTS,
PO BOX 414 MIAMI, FLA 33133
JOHN W. CAMPBELL, CHAIRMAN

* An identical reference to this ad can be found in The Church & The Homosexual by Father John J. Schmitt, S.J., Sacred Heart & St. Michael, Inc., 1978, Kansas City, Missouri. Robert E. Lamb, O.S.B., Superior, St. Provincial, New York Province, Society of Jesus.

The Miami Herald ville ikke tillade at denne annonce, som Geto indrykkede, blev illustreret med et hagekors

i forhold til de økonomiske midler, der står bag Anita.

En stor del af pengene blev benyttet til annoncer i mediernes. Anita havde slået tonen an ved systematisk at fremstille bøsserne som monstre, der forfører små børn; men Geto ønskede ikke at hele kampagnen fra bøsse-side skulle munde ud i spørgsmålet om "forførelse" af børn. Geto søgte at bringe argumentationen op på et højere niveau, idet han inddrog menneskerettighedserklæringen, uafhængighedserklæringen og den amerikanske forfatning i argumentationen. Herved blev diskussionen virkelig drejet hen på det væsentlige — "menneskerettigheder, også for de homoseksuelle".

Bøssernes annoncer tager sig da også helt anderledes ud end Anitas. Se her f.eks. hvordan Geto bygger en annonce op ved at inddrage Himmlers dekret om homoseksualitet fra Nazityskland:

Søgte Geto, Campbell og komiteen at komme i TV mødte de en "venlig" dobbeltmoral, der dækkede over en dyb modvilje. Tog man overhovedet stof fra bøsserne, så skyndte man sig med det samme at bringe anti-bøsestof, der stillede bøsserne i det mest uheldige lys. F.eks.

havde bøsserne under kampagnen vundet en juridisk sejr over Anitas Save Our Children-bevægelse. Dette blev loyalt rapporteret i TV; men umiddelbart derefter haledede man en tre år gammel skandale frem. Reporteren gik igang med at fortælle om nogle bøsser, der havde oprettet en drengeskole med det skjulte formål at forlyste sig med de unge. Bøsserne var taget helt til New Orleans, hvor de med deres "fangenet" havde fået fat i adskillige drenge. Nu havde man fundet en mor til en af disse drenge, og skandalehistorien blev fulgt op af et interview med Mrs. Beulan-Smith, der ned gråd i stemmen sagde: "Jeg ved ikke hvorfor de tog min Wilfred med til den skole. Disse homoer. De bandt ham til en seng og gjorde de frygteligste ting ved ham. Jeg ved ikke hvorfor. Jeg spørger hver aften Gud, hvorfor de gjorde det ved Wilfred".

Skandalehistorien er som taget ud af Anitas Save Our Children-kampagne, og overalt støder man på Anitas tvangstanke, som f.eks. denne: For at de homoseksuelle skal kunne overleve er det absolut nødvendigt for dem at rekruttere de heteroseksuelles børn til deres formål. Da de homoseksuelle ikke forøger sig selv,

må de forøge sig ved at hverve nye; og hvem er det de hverver? Er det en 35-årig familiefar eller husmor — eller er det den lille 2 års dreng og 2 års pige, der kæmper for at finde deres seksuelle identitet. Homoseksuelle hverver nye ved at forføre børn!

Det er indlysende, at med mediernes attitude og med Anitas propagandabombardement blev holdningen overfor bøsserne værre og værre. Alle kneb blev taget i anvendelse. En af de sidste dage inden afstemningen blev der sat ild på den bygning hvor Geto og komiteen havde til huse. Vinduene blev smadret hver nat, og der blev råbt og malet "lede bøsser, vi dræber jer" mange steder i Miami. Anita-bevægelsens religiøse fanatisme bragte alle de hæsligste nazimetoder i anvendelse. Telefonaflytninger, anonyme bombetrusler og natlige overfald gjorde det nødvendigt, at bosselederne måtte bære skudsikre veste og ledsages af en livvagt.

Man spekulerede fra Anitas side bevidst i at sprede panik og angst overalt blandt bøsserne. Resignerende udtalte Geto efter at være kommet tilbage til New York: "Der er meget lidt tolerance overfor minoriteternes rettigheder i dette land for tiden".

Tankevækkende er det, at kort inden afstemningen i Florida udbrod der en frygtelig brand i et New York-bossebad, ejet af Campbell. 9 brændte op, medens 10 andre ved den lejlighed blev afsløret som bøsser — en afsløring, der kom til at koste dyrt. At branden var påsat hersker der ingen tvivl om idag; men hvem der har påsat den ved man ikke.

Gay Pride og Christopher Day 1977

Var d. 7 juni i Dade County en bitter dag, så er der dog sket ting og sager siden, der viser, at flere er ved at få øjnene op. Begivenhederne i Florida har skræmt alle progressive kræfter i USA, og resultatet er, at nu søger man fra den side at svare kraftigere igen end tidligere. Allerede inden afstemningen var der sket en vældig mobilisering af bøsserne over hele USA. Tusindvis af bøsser blev aktivt involveret og politisk bevidstgjorte — mange for første gang!

Inden Anitas entre på den politiske scene stod Gay Liberation ligesom kvindebevægelsen i USA i stor fare for at blive totalt borgerliggjort. Klassekampsbevidstheden har aldrig været stor i de konspolitiske bevægelser i USA, og den socialistiske ideologi er ikke trængt nævneværdigt frem. Men nu ser det ud som om, at denne sulten på den kapitalistiske patte ikke længere kan vise nogen vej frem. Det er jo den rige hvide overklasse, der nu sidder og stemmer for åbenlys diskrimination! — problemet er bare, at en stor del af bøsserne tilhører dette sociale lag, hvorfor de har svært ved at opfatte kampen som en klassekamp!! Flere bøsser end tidligere forstår dog nu, at de må kæmpe sammen med andre undertrykte grupper. Samarbejdet med kvinderne har ihvertfald fået en saltvandsindsprojtning, ligesom mange nu solidariserer sig med The Socialist

Robert — 1945 - 77 — myrdet fordi han var bøsse

Workers Party og Young Socialist Alliance.

De årlige Gay Pride arrangementer og de storstilede Christopher Day demonstrationer bar i år tydeligt præg af begivenhederne i Florida. Situationens alvor stod at læse på enhver løbeseddel, der blev uddelt på dagen. Mest overvældende var demonstrationen i San Francisco. I selve paraden deltog mindst 75.000 og godt 300.000 deltog som tilskuere. Det var mere end dobbelt så mange som sidste år. I de senere år har paraderne mest af alt formet sig som opkørte shows; men i år var marchen først og fremmest en alvorlig politisk protestmarch. Overalt mødte man politiske slogans som "Et forenet folk kan ikke besejres", "Borgerrettigheder er ikke løsningen. Vi vil ha' revolutionen", "Bøsselærer slår igen", "Kristendommen er fjenden". Alle mulige grupper var repræsenteret fra Young Republicans til The Maoist Faggots. Forældre til bøsser gik side om side med lesbiske mødre og bøssefædre. Etniske minoriteter som Lations, Chicanos og Gay American Indians var der. The City Administration gik

sammen med advokater og ministre, — ja selv sportsverdenen var der med The Uniformed Softball Team.

Marchen fik et patetisk og uhyggeligt indslag, idet man holdt to minutters indslag for en 32 årig bøsse, der var blevet myrdet få dage inden paraden.

Skal vi ha' en stærk bøsseleder?

Lignende parader blev holdt over hele USA. I New York, Chicago, Atlanta, Seattle og Los Angeles har store menneskemængder vist, at de er villige til at demonstrere mod Anitas kampagne. Men er disse aktiviteter nok? Bliver de ikke totalt knust af storkapitalens krav? Kan bøsserne og alle antidiskriminationstilhængere få deres krav om, at menneskerettighederne skal gælde for ALLE uanset køn, race eller seksuel observans igennem, når der står så store kræfter bag en uhyggelig dame som Anita?

Det ser virkelig sort ud, og det er ikke mere opmuntrende at se på de statistikker og opinionsmålinger som Gallup og Harris institutterne har offentliggjort i juni i år.

På spørgsmålet "skal homoseksualitet mellem voksne være lovligt" svarer 43% nej og 43% ja. 68% mener at homoseksualiteten er blevet meget mere udbredt i løbet af de sidste 25 år. 65% mener, at homoseksuelle ikke må være lærer.

Hvordan kan bøsserne tage kampen op? Geto peger i det omtalte interview på nogle faktorer, som er afgørende i denne forbindelse. Bøsserne har ingen virkelig leder; de har ingen virkelig betydningsfuld organisation, og bøsserne er ikke politisk bevidste. Disse faktorer er der siden blevet talt og skrevet meget om. Bl.a. beskæftiger Clark Taylor sig i artiklen "Gay Power" i bladet "New York" med disse problemer. Taylor påviser indledningsvis i hvor høj grad bøsserne udgør et enormt og endnu ikke fuldt opdyrket marked. Bøsserne har "buying power" og "star power". Underholdningsindustrien og modebranchen har længe tappet af bossemarkedet, og de har også udnyttet dele af de store muligheder, der ligger i at sælge bosseunderholdning og bosselivsstil til en heteroseksuel verden, der keder sig. Alt dette ved bøsserne godt; men de er ikke begyndt at benytte det politisk endnu. Taylor skriver "at bøsserne kunne få vældig indflydelse i handel og politik, hvis de organiserede sig, og så sig selv som en blok"; — "men", fortsætter han, "hvorfor gør de det så ikke? — jo, fordi der ikke er en egentlig leder". I det følgende viser Taylor, hvordan bøsserne kunne vælge New Yorks nye borgmester, hvis de stemte sammen. Men bøsserne er som så mange andre grupper af undertrykte fremmedgjorte og splittet op i klasser med modsatrettede interesser, og derfor har de ingen leder.

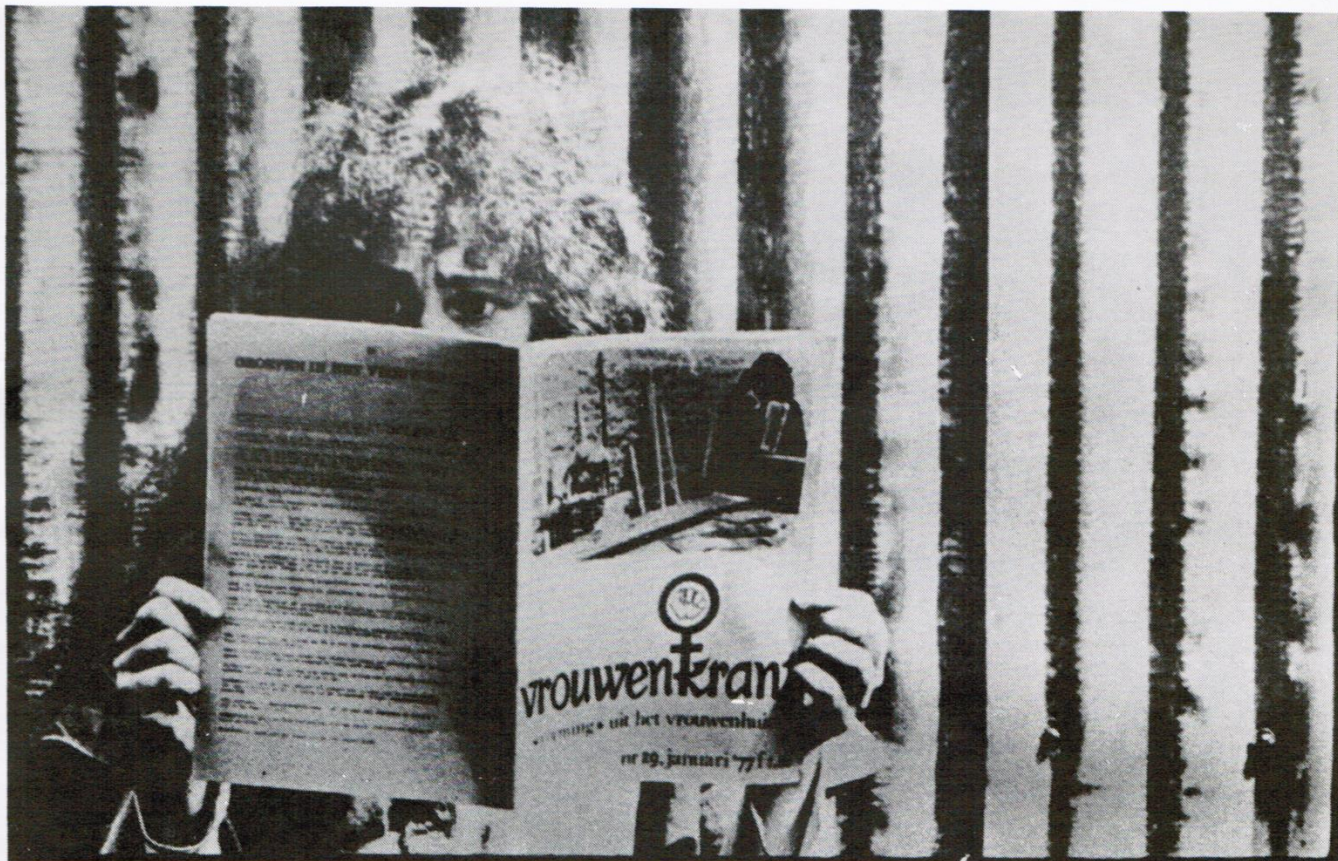
Det er ikke rart at høre disse dybe suk efter den stærke mand der kan samle alle bøsser og føre bossepolitikken frem til sejr. Længslen efter den stærke mand klinger af noget andet end egentlig frigørelse. På den anden side er det også uhyggeligt at se, hvordan højreekstremisterne og diskriminationstilhængerne vinder frem. Men personligt tror jeg, det er meget farligt og reaktionært, når man kaster sig ud i ønskerne om den stærke mand.

Nuvel, USA er jo et godt stykke væk, og begivenhederne i Florida har ikke fået direkte paralleller herhjemme. Men højredrejning og undertrykkelse af minoriteter findes overalt. En dansk Anita findes vel ikke endnu; men i Canada og England har der allerede været røster fremme, der i betænkelig grad minder om Anitas korstog. Det kan inden længe blive farligt at være til, hvis man ikke forskanser sig i kærnefamiliefængslet.

Ole Nørlyng

Artiklen er skrevet på grundlag af artikler i følgende:

Body Politic Juli/august 1977
 Christopher Street August 1977
 Gay Community July, 30 1977
 News Week June, 6 og 20 1977
 New York August 29 1977
 Gay News June 16-29 1977
 Amerikansk dagspresse
 Revolt no. 8 1977

min historie

Følgende er oversat fra det hollandske kvindeblad "vrouwenkrant", hvis novemhernummer var et temanummer om voldtægt.

Oversættelse Jeanette Schellenberg

... En dag, da jeg var omkring 10 år, var jeg alene hjemme sammen med min bror. Han begyndte at pille ved mig og sagde at jeg skulle klæde mig af. Jeg var allerede som 10 årig meget udviklet og havde menstruation for jeg var 10. Jeg så ud som en kvinde, 1,65 høj og 50 kilo.

Efter den dag opsøgte han mig jævnligt. Jeg turde ikke sige noget til mine forældre. Han truede mig med alt muligt, så jeg tav stille. Hvis jeg havde undgået ham i to uger, blev han ekstra længe næste gang og slog mig.

Fordi vi altid havde været meget sammen, fattede mine forældre ikke mistanke. Min menstruation udeblev et par gange og efter fire måneder var jeg klar over, at jeg måtte være gravid. Da var jeg 11 år og syv måneder.

Jeg stak af hjemmefra, men blev fundet af politiet og på den måde fandt mine forældre ud af hvad der var sket.

For at skjule det for mine andre brødre og søstre og for naboer, blev jeg sendt væk hjemmefra og flyttet hen til en af min fars bekendte, som var lærer.

Her fik jeg mulighed for at afslutte

sjette klasse og her blev min datter født.

I al den tid havde jeg intet hørt fra mine forældre. Da jeg kom hjem igen efter fødslen, fik jeg bare at vide, at jeg ikke skulle tale om det der var sket. Jeg var tilgivet!!!!!!? Og alt var glemt. Jeg havnede i det samme hus med den samme bror. Min bror prøvede igen, denne gang for penge. Denne gang gik jeg direkte til mine forældre.

Da jeg var fyldt femten, flyttede jeg ind hos en plejefamilie, fordi jeg ikke kunne klare det hjemme. Det var en rar familie, mine skolepræstationer blev bedre og jeg tog min realeksamen med glans. Da jeg boede hjemme havde jeg klaret mig meget dårligt i skolen. Aftalen var, at jeg efter endt skolegang igen skulle flytte hjem. Min bror boede på det tidspunkt stadig hjemme. Alt endte med at jeg som den første af os, for alvor, flyttede hjemmefra. Jeg fik arbejde på et plejehjem og boede der.

Barnet måtte jeg gi fra mig efter fødslen, jeg så det aldrig. Senere fandt jeg frem til hendes adresse, hun boede på et hjem for mindre begavede børn. For tre

år siden døde hun. På trods af sorgen, som det medførte, var det også en stor lettelse. Det ene øjeblik holdt jeg af hende, det næste hadede jeg hende, fordi hun også var min brors barn.

Min bror er igen begyndt at genere mig de senere år. Han rører mig ikke, men skriver irriterende breve, render mig på dørene og fortæller mig, at hans ægteskab er dårligt og at han elsker mig. Jeg fortæller ham at jeg er ved at brække mig over ham og at han allerede har ødelagt rigeligt for mig og at han skal skride ad helvede til.

Det sidste halve år er det heldigvis blevet bedre. Jeg har truet ham med politi og sagt, at jeg ville starte rygter på hans arbejdsplads, hvis han ikke lod mig være i fred. Jeg tror han fornemmer at jeg vil gøre alvor af det, for han har ikke vist sig et halvt år.

Det er først i de senere år (jeg er nu 23), at jeg er begyndt at tale. Jeg føler at det går bedre med mig. Jeg er mindre bange og ser meget sundere på mange ting.

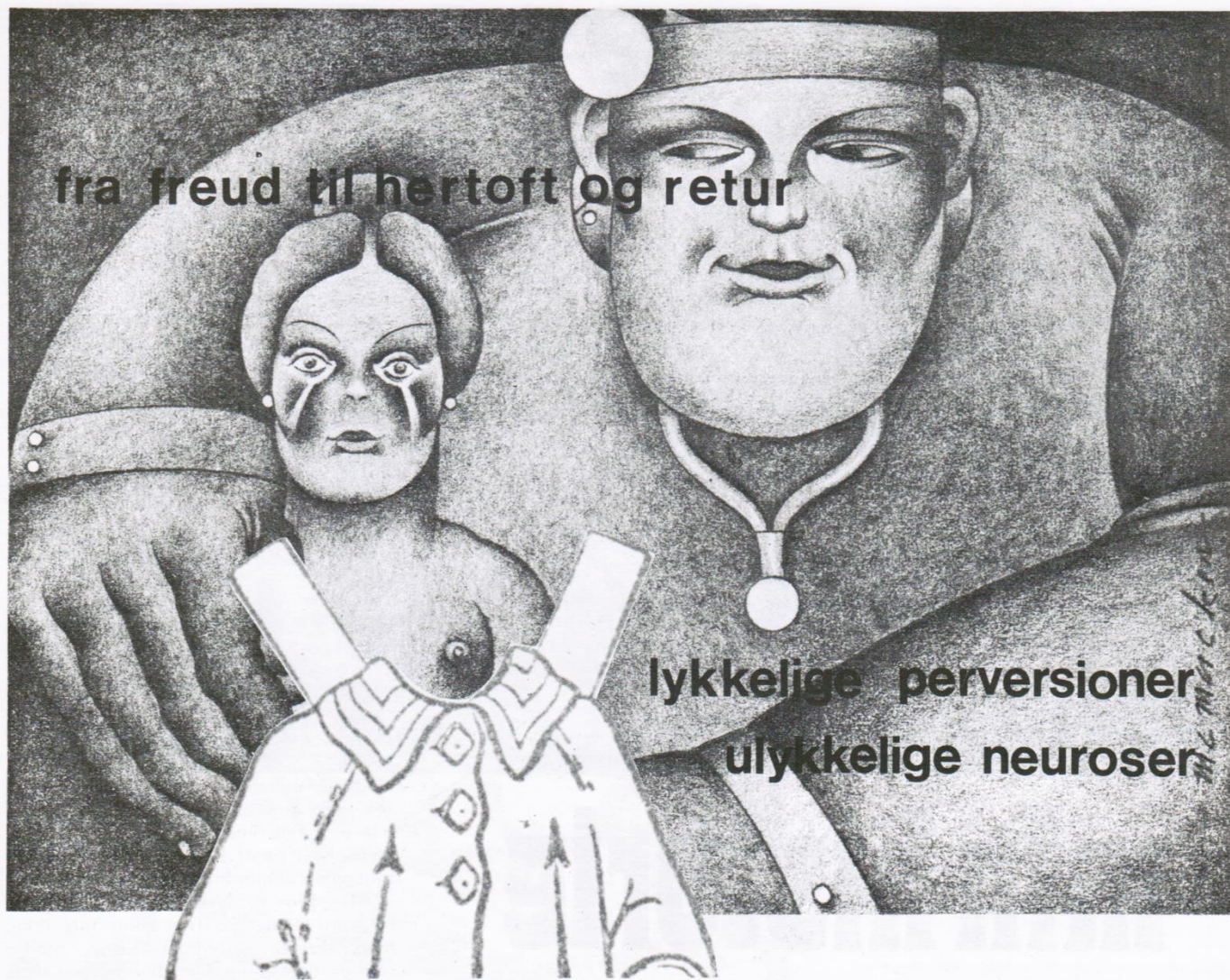
Jeg har haft en god ven, som desværre døde for halvandet år siden. Han hjalp mig meget og var, specielt hvad angik vores seksualliv, forsigtig, om og tålmodig.

Jeg er temmelig mistroisk overfor mænd. Jeg bliver syg af mænd som raver på mig og jeg er dødtæt af min venindes far som ustandselig kommer med tvetydige bemærkninger til mig.

Jeg har nu i to år arbejdet på et hjem for mindre begavede piger. De kommer, for det meste, fra socialt svagt stillede familier. Og incest-forhold forekommer meget oftere end man tror.

Hvad gør man som kvinde overfor en meget stærkere mand? Hvis de vil bruge de vold og overfor det kan man ikke klare sig

fra freud til hertoft og retur

lykkelige perversionser
ulykkelige neuroser

Åse, heteroseksuel transvestit, interviewet i Seksualpolitik nr. 1, årg. 5, kommenterer Preben Hertofts "Klinisk sexologi", anmeldt i nr. 2. — glem ikke at den nye gren på videnskabens træ er tværfaglig.

Jeg må straks bekende: Overlæge Preben Hertofts nye bog "Klinisk Sexologi, en introduktion", der er blevet en bestseller, bekymrer mig og andre såkaldte seksuelle afvigere en hel del. Vi har især kulegravet kapitel 7: Sexuelle minoriteter (s. 175-227), men har naturligvis også — for at kunne forstå og diskutere dr. Hertofts generelle synspunkter — læst alle andre kapitler. Bogen fremtræder som en lærebog for læger og er den foreløbige slutsten i en forskning inden for den kliniske sexologi, der efter forfatterens definition omfatter de seksuelle problemer, patienter frembyder og som de søger hjælp for hos deres læge eller terapeuter med paramedisk uddannelse.

Jeg må præcisere — forhåbentlig uden at forskrække læserne — at jeg er homoseksuel transvestit. Arten beskrives venligt og neutralt s. 210-214 under en forvirrende overskrift "konsidentitetsforstyrrelse ved at iføre sig kvindetøj og ved på alle måder at illudere som kvinder. Man taler i disse tilfælde om *transvestitisme*."

Sådan er jeg (og mine medafvigere) anbragt på forskerens zoologiske knappenål, når jeg en gang om ugen eller hver 14. dag lægger mandsrollen og det grå tøj fra mig og tager et egotrip ind i kvindens forunderlige verden, hvorfra jeg afslappet og beriget vender tilbage til min normale rolle, der kun kan spilles i skjorte, bukser, jakke osv.

Jeg generes ikke af etiketter som "abnorm", "afvigende" eller begrebet "perversion" (H. s. 177), selvom min kone, mine børn og mine venner ikke kan lide sådanne "skældsord". De føler på mine vegne, at de er diskriminerende. Jeg lever i et dejligt ægteskab og har et ønskejob, hvor jeg nyder almindelig agtelse. Jeg vover dog ikke at tale om min transvestitisme på min arbejdsplads. Det ville blive en farlig belastning for mig. Jeg stoler ikke på mine kollegers tolerance.

Patient-verdenens kliniske syn

Som nævnt har jeg nærlæst afsnittet "Sexuelle minoriteter" og drøftet det med mine tv-søstre i vores subkulturelle forening FPE (adresse: Box 98, 4100 Ringsted) og med enkelte homofile, jeg har truffet fornylig. Ingen af os kan følge dr. Hertoft, når han s. 179 vurderer minoriteternes situation således: "Den afvigende søger atter og atter en partner, der kan

forløse denne uopfyldelige, selvmodsigende trang (= den seksuelle afvigelse) og bliver gang på gang uvægerlig skuffet. (Her må det indskydes, at den heteroseksuelle transvestit ikke kræver en partner qua transvestit, men naturligvis som almindelig heteroseksuel). Det er denne umulighed i situationen, der er det egentlig tragiske i at være afvigende ... Det er også derfor, det er falsk og sentimentalt at opfatte den afvigende som medlem af en særlig avantgarde, anskue afvigelsen som et udtryk for en særlig alsidighed og en frigørelse fra konventionelle normer. Den afvigende ved kun selv alt for godt, at det modsatte er tilfældet, føler sin bundethed og mangel på fleksibilitet."

Dette syn må være opstået i en patientverden, i det kliniske milieu, som dr. Hertoft færdes i. Det kan kun have gyldighed for denne hospitalsverden, ja vel knap nok for den. Nej vist danner afvigerne ikke nogen revolutionær fortrop. De fleste af os vover end ikke at træde frem i dagslyset. Dr. Hertofts vurdering står i den grelleste modsætning til den glæde og lykke, man som transvestit oplever, når man klæder om. Situationen er hverken umulig eller tragisk for afvigeren. Hvad er det for en militant holdning, dr. Hertoft lægger for dagen?

Jeg må svare ærligt og redeligt, at jeg oplever flere slags lykke: Mit harmoniske sexuliv har ingen "disfunktioner", og

jeg er samtidig lykkelig for min transvestitisme. Min kone og mine børn (også mange af mine venner) forstår, at jeg har glæde af kvinderollen. På den anden side klammer jeg mig ikke til den rolle som en sutteklud. Jeg vender med glæde tilbage til min mandrolle. Kvinderollen truer ikke min mandeksistens. Det er ikke eventyret om ånden, der slap ud af flasken og ikke var til at tvinge derned igen.

Trods mange problemer og fordomme i miljøet er der mange afvigere, der forlængst har fundet ud af, at man kan leve "normalt" med sin "unormalitet", sin "abnormitet". Begrænsningerne for denne livsudfoldelse ligger først og fremmest i konventionerne.

Positiv og negativ fiksering

Hvad er da perversionser? Freud (og dr. Hertoft) definerer disse som a) standning ved de foreløbige seksualmål og/eller b) anatomiske overskridelser af de til den egentlige kønlige forening bestemte egne af legemet. Herefter følger Freuds hovedtese, som Hertoft slutter sig til: "Når persionen ikke optræder ved siden af det normale (sexualemål og objekt), hvor gunstige omstændigheder virker fremmede og ugunstige forhindrer det normale, men derimod når den under alle omstændigheder har fortrængt og erstattet det normale — altså i persionens *exclusivitet* og *fiksering* — ser vi allermost berettigelsen af at bedømme den som et sygeligt symptom." (Citeret efter Freuds "Tre afhandlinger om seksualteorien", udg. 1905. Læseren bedes undskylde den knudrede tyske syntaks).

Hovedtesen synes uangribelig, men fortjener eftertanke. Sondringen mellem pervers og normal seksualitet forsvinder, hvis vi undersøger de træk, der er typiske for den almindelige seksualitet. Heteroseksuelle relationer bærer også præg af *exclusivitet* og *fiksering*. De to fænomener forekommer med varianter fra 0 til 100%, ofte desværre ikke i samme forhold hos mand og kvinde. I den højt besungne Kærlighed med stort K er der kun een mand og een kvinde. Det seksuelle univers er udtomt med beskrivelsen af dette lykkelige par. Fikseringen hos disse Romeoer og Julier er ideelt sådan, at de ikke bare overser andre seksuelle muligheder, men også glemmer *alt det normale*, som almindelige mennesker er optaget af: Familien, arbejdet, uddannelsen, naturen, kunsten osv. Mennesker har duelleret, myrdet rivaler, forrådt land og rige og har taget deres eget liv i den exclusive, fikserende kærligheds hellige navn. Mon ikke Hertoft, Freud og alle vi andre kan være enige om, at Kærligheden i denne form er et lige så sygeligt symptom som persionerne.

Er vi enige så langt, bliver vi nødt til at skelne mellem den positive og negative fiksering (og eksklusivitet), en sondring, der må anlægges både på den normale og den afvigende seksualitet, ja vel ikke bare på seksualitet. Alle intellektuelle og emotionelle engagementer: en ide eller en religiøs holdning, et politisk eller et etisk standpunkt indeholder en fiksering, der

kan være positivt eller negativt, berige eller forarme de mennesker, der drages af absolutternes fortryllelse.

Det emotionelle engagement

Hvad er konklusionen af disse betragtninger? 1. Man kan ikke skelne mellem normal seksualitet og unormal seksualitet ved hjælp af Freuds begreber: fiksering og eksklusivitet. Det er selve seksualiteten uden kvalificerende adjektiver, der "absoluteres" ved driftsstyrken, den seksuelle fantasi, vanen o.m.a. 2. Vi må lære at leve fornuftigt med vores fikseringer. Psykologer og psykiatere må forklare os, hvordan fikseringer opstår og en fikseringsproces udvikler sig: Vi må vide, hvordan en farlig proces kan bringes under kontrol. De fleste har indbygget en afværgemekanisme eller en distanceringsmetode, som de bruger for at undgå "fikse ideer", ideers eller menneskers tyranni.

I vor frygt for dette tyranni må vi ikke glemme, at ideer, talent og kunstudøvelse trives bedst i en atmosfære af emotionelt engagement. Den store elsker og den gudbenådede kunstner befinder sig ikke langt fra den lykkelige afviger, den fanatiske dommedagsprædikant eller den manipulerende politiker.

Skal vores persioner behandles og helbredes, skal deres (sygelige) fiksering ophæves? Kan og bør det gøres af indsigtfulde sexologer? Hvad mener dr. Hertoft?

I en dagbladskronik d. 3. september 1976 med titlen "Vi behøver sexologi" skriver han: "At tilhøre en minoritet er ikke ensbetydende med at have behov for behandling. Og folk afgør naturligvis selv, om de vil søge rådgivning. Men i nogle tilfælde har også mennesker, der tilhører en seksual minoritet, brug for sexologisk hjælp."

Kan sexologen i øjeblikket yde denne hjælp? Et sted i bogen (s. 268) siger dr. Hertoft, at "den mest negligerede del af klinisk sexologi er de *psykogene seksuelle dysfunktioner og de seksuelle afvigelser*."

Et sådant udsagn gør mig urolig på minoriteternes vegne, selvom jeg naturligvis værdsætter ærlighed. Dr. Hertoft må mene, at der mangler forskningsresultater og sikker viden om de seksuelle afvigelser. Jamen, kan man så begynde at behandle afvigerne? Skal man overhovedet behandle denne gruppe, gøre dem "normale"?

Min uro stiger yderligere ved læsningen af afsnittet s. 222 om "Principper for behandling af seksuelle afvigelser." Selvom formuleringerne er yderst forsigtige, afspejler hele fremstillingen en *terapeutisk optimisme* (udtrykket stammer fra den amerikanske psykoanalytiker Bertram Schaffner), som jeg ikke mener, der er tilstrækkeligt videnskabeligt grundlag for. Der tales om et profylaktisk arbejde, og behandlingsmetoderne samler sig om tre veje: 1. Man kan søge at ophæve afvigernes nødvendighed. 2. Man kan ned-sætte vedkommendes seksualdrift (Her anbefales et specifikt psykofarmakon, benperidol). 3. Man kan modificere selve den afvigende adfærd. Dr. Hertoft understreger, at en forudsætning for ethvert behand-

lingsforsøg må være, at vedkommende selv ønsker behandlingen, når bortses fra egentlige skadevoldende handlinger (udtalt sadistiske, ildspåsettelse m.fl.)

Persion og fortrængning

Min hovedindvending er følgende: Analyse og behandling er centreret omkring terapeuten/sexologen. Afgivelsen fremstår udelukkende som et sygdomsfænomen. *Ikke et eneste sted i afsnittet* vedgår dr. Hertoft, at der findes afvigere, der har fundet en positiv, ofte lykkelig leveform, hvor afgivelsen er integreret i et ganske almindeligt familie- og arbejdsliv (naturligvis med hensynfulde begrænsninger). Det må være disse mennesker med erfaring, der skal fortælle behandlingssøgende afvigere, hvordan en "abnorm" seksualitet kan trives uden at true personen eller han omgivelser. Denne "forglemmelse" skyldes — efter min mening — et for snævert grundsyn eller en terapeutisk optimisme, som måske kun lever i det kliniske miljø. En virkelig hjælp må være gruppekontakt med andre afvigere, der har overstået paniksituationer og lever under rolige forhold. Lad mig give et eksempel på terapeutisk optimisme. Dr. Hertoft skriver s. 223: "De seksuelle afvigelser er ikke nødvendigvis noget en gang givet, der ikke står til at ændre, men tværtimod tilstande, hvis opståen det skulle være muligt helt eller delvis at forhindre." Det ville være interessant at få klarlagt, hvor ofte sexologer har forebygget afvigelser ved at gribe ind i rette tid og med de rigtige midler.

Det mest forbausende ved dr. Hertofts nye sexologi er måske, at begrebet "neurose" er afskaffet. Det findes hverken i stikordsregistret eller bogens 10 kapitler. Har han forkastet alle neuroseteorier, fremsat gennem tiderne af Freud, Adler, Jung, Meyer, Fromm, Sullivan, Pavlov eller eklektikerne? Odelægger disse teorier arbejdshumøret hos den energiske terapeut? Dr. Hertoft *ved*, at neuroser ikke er fantasifostre hos fabulerende psykonanalytikere, men må tages alvorligt. De kan endog fremkaldes ad eksperimentel vej, jvf. Pavlovs forsøg. Man kan altså fastslå de betingelser, hvorunder de opstår.

Jeg er ikke psykiater, psykolog eller læge med patientviden, men jeg mener mig alligevel berettiget til at foreholde dr. Hertoft, at han i de citerede "Tre afhandlinger om seksualteorien" burde have standset ved en anden af Freuds hovedteser: "Neurosen er persionens negativ." I Freuds afsluttende afsnit hedder det under fortrængningsprocessen: "Sådanne personers (= neurotikerers) seksualliv er begyndt ligesom de perverses: en væsentlig del af deres barndom er udfyldt med pervers seksualaktivitet, der lejlighedsvis strækker sig langt ud over puberteten, derefter følger af indre årsager — som regel før puberteten, men undertiden langt efter denne — en fortrængningsproces, og fra nu af træder neurosen i persionens sted, dog uden at de tidligere tendenser ophører med at eksistere." →

Terapeutens begrænsning

Ingen neuroseteoretiker har vel så klart som Freud beskrevet forbindelsen mellem perversion og neurose (negativitet). Mener dr. Hertoft, at man kan behandle en perversion uden at fremkalde en neurose. Kan perversionen løftes ud af bevidstheden uden fortrængning — ved et trylleslag? Her mangler kliniske beviser.

Mine iagttagelser blandt transvestitter bekræfter, at Freuds tese er korrekt. Jeg har selv i mange år — af indre og ydre årsager — forsøgt at fremskynde en fortrængningsproces, men opnåede kun at forstærke en neurose fuld af angst, skyld og tvang. Alt for meget psykisk energi er gået til at fortrænge og bekæmpe min "perversion". Hele min personlige udvikling led under det evige slagsmål. Først som 48-årig blev jeg klar over (iøvrigt ved en læges hjælp), at jeg havde ret og pligt til at leve min perversion ud, hvis mit liv ikke skulle ende som en tragedie.

Hvorfor kunne psykiatere ikke for mange år siden have fortalt mig og andre, at der fandtes "normale" afvigere med et lykkeligt familieliv, og have sat mig i forbindelse med sådanne terapeuter?

Jeg apellerer til dr. Hertoft og hans kolleger: I har gjort et stort og beundringsværdigt arbejde, da I grundlagde en ny videnskab, sexologien. Men glem nu ikke, at den nye gren på videnskabens træ er tværfaglig. Sådant ønsker I det selv, men I

har endnu ikke kunnet leve op til denne målsætning i den foreliggende introduktion. I må ud af den snævre faglige spændetroje. Følg jeres egne *erklærede* intentioner og tag psykologer, gynækologer, pædagoger, *kvindelige* psykiatere og også gerne afvigere med, når I fortsætter arbejdet efter denne første introduktion.

Min glæde og angst skifter ofte under læsningen af sexologien. Sympatien når et højdepunkt, da jeg s. 277 læser: "Når mennesker kommer for at tale om sig selv, kan man føle sig magtesløs og fortabt. Man kan tvivle om sin viden, sin kunnen, sine personlige forudsætninger, føle sig forfærdet over sin egen dristighed, hvordan tør man dog placere sig i den rolle."

Det er kun store mennesker, der kan være så åbenhjertige, men jeg mangler hos dr. Hertoft en pointering af, at "behandling" ikke bør foretages over for fænomener, der ikke er sygelige. Terapeuten må finde sin begrænsning. Vi kan og skal ikke gøres "normale" alle sammen. Vi vil ikke være ofre for et ligemageri, der skaber neuroser og hæmmer personlighedens udvikling. Lægevidenskaben har stor magt, men må tøjle sine professionelle ambitioner. Der er et stort spring fra dr. Hertofts indstilling til afvigernes problemer og den svenske psykolog Bengt Börjesons socialt betingede definition af en afviger: Afviger er ikke noget, man er, men noget man bliver betegnet som af nogen, der betegner. (Bengt Börjeson: Et spørgsmål om identitet, s. 64).

I mange år følte jeg mig som musen, der er faldet i flødespanden og ikke kan komme op. Jeg svømmede sanseløst rundt, men oplevede et mirakel: Fløden blev til smør. Jeg sidder nu forpustet på klumpen og ser på verden med nye, glade øjne. Men i mange andre krukker kæmper små mus en ulige kamp i mørket. Mange vil drukne.

A. Eriksen

Efterskrift: Jeg sendte i maj min kronik til dr. Hertoft, der i et venligt og positivt privatbrev imødegår en række af mine synspunkter. Glad og overrasket blev jeg, da han som sin opfattelse i brevet præciserer, at transvestitisme = konsidentitetsforstyrrelse ikke er en sygdom. Tilbage står, at vi nok ikke opfatter "forstyrrelsen" ens. Det er vel forståeligt, at der må blive en forskel på synspunkterne på transvestitisme hos en klinisk sexolog, der ser fænomenerne *udefra*, og hos den normale transvestit, der oplever og glæder sig over sin afvigelse *indefra*.

Dr. Hertoft har ofte offentligt erklæret, at transvestitterne må have fuld ligeberettigelse med andre borgere i samfundet, må kunne oprette organisationer, udsende blade, kunne mødes frit, kunne færdes frit og have krav på almindelig respekt. Det er vi ham meget taknemmelige for.

bøger:

Spejlinger

Antologi med 62 danske kvinders digte og noveller.

Produceret med støtte fra Statens Kunstfond.

Linosit af Birthe Dallan.

Hønsetryk 98,50 kr.

Kvinder må aldrig mere tabe hinanden af syne

Antologi redigeret af Bente Clod

Indeholder digte, noveller og breve af kendte og ukendte kvinder.

Bogen siger selv:

"Antologien giver et godt indtryk af den subkultur, der altid har eksisteret, men aldrig er blevet taget alvorligt. Desuden udfylder den en lille del af det store hul, der kendetegner kvindens plads i historien.

Forum

Nordisk Kvindekalendar 1978

Indeholder udover kalenderdel:

Månefaser, billeder, kvindekamp før og nu, historisk oversigt, kvindeorganisationer i Norden, menstruationskalender.

Hønsetryk

Kvinnokalendar 1978 (svensk)

Illustreret kalender, som bl.a. indeholder: Kalenderdel med vigtige hændelser og personer i kvindehistorien.

Kvindehuse, kvindecentre og bogcafeer i Sverige og udlandet.

Tidsskrifter og litteratur og meget andet.

Liber Förlag

162 89 Vällingby, Sverige.

Inger Agger:

Basisgruppe og kvindebevidsthed.

En analyse af basisgruppemetoden som udviklingsproces.

Bogen behandler fænomenet basisgruppen og gennemgår basisgruppemetodens udvikling i USA og Danmark. Den er et forsøg på at forstå, hvordan en basisgruppe kan udvikle en sammenhæng mellem det private og det politiske.

Munksgaards forlag

48 kr. 165 sider.

Juliet Mitchell:

Kvindebevægelsen og psykoanalysen.

Juliet Mitchell vil omstyrte det patriarkalske samfund. Det vil hun bl.a. gøre ved (i modsætning til mange andre kvinder i kvindebevægelserne verden over), at analysere Freuds teorier.

"Freuds psykoanalyse er ikke en anbefaling af et patriarkalsk samfund, men en analyse af det. Derfor er et kendskab til den en nødvendig forudsætning for at kunne bekæmpe de patriarkalske forhold, der sætter deres præg på kvinder".

Tiderne Skifter

62 kr. 274 sider.

Patricia Nell-Warren:

Front løberen

Se anmeldelse andetsteds i bladet.

Rhodos

72 kr. 336 sider.

"Fornemmelser". Christian Kampmann.

Selvbiografisk roman.

Gyldendal 80 kr.

